

သားကောင်းမိခင်

၁။

“ဘောစိ၊ ဟိုမှာထွက်လာပြီ။ ဒီတစ်ခါ ပြစ်မှတ်က ဘောစိအကြိုက်နဲ့ ကွက်တိပဲ။ ဟုတ်တယ်မလား?”
လုံးချင်းနှစ်ထပ်အိမ်လေးထဲမှ ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ တပည့်ဖြစ်သူ ပွကြီး
လှမ်းပြ သဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ အသက်၃၀ကျော် ကလေးအမေဟု မထင်ရလောက်အောင်
အရွယ်တင်သော ထိုအမျိုးသမီး သည် မပိန်မဝ အသားဖြူဖြူ နှင့် အတော်ပင်
ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်ပါသည်။

“အေး၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးက အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ”

“ သူ့ကို ပြစ်မှတ် အဖြစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား?”

“ အေးပါကွာ၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့” ဟု စိတ်မပါစွာပြောလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့အတော်
ပျော်နေသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် တပည့်ဖြစ်သူ ပွကြီး နှင့်အတူ
အလွတ်စုံထောက် ရုံးခန်းငယ်တစ်ခု ဖွင့်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူဖြစ်သည်။
အလွတ်စုံထောက်ဆိုလို့ အထင်မကြီး လိုက်ပါနဲ့။ ဝတ္ထုတွေထဲကလို
အမှုအခင်းတွေလိုက်စုံစမ်းရတာမဟုတ်ပါ။ လင်ငယ်၊ မယားငယ်နေသူတွေရဲ့ သက်သေခံခါတ်ပုံတွေ
လိုက်ရှိက်ပြီး ကာယကံရှင်တွေ ငွေညှစ်တဲ့အလုပ်က အဓိက ဝင်ငွေရတဲ့အလုပ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ
ပိုက်ဆံအပြင် အပိုအမြတ်လေးတွေလဲ ထွက်တတ်လို့ မကောင်းမှန်းသိပေမယ့် ဆက်လုပ်ဖြစ်နေတာပါ။
ဒီတစ်ခါ “တားဂက်”က ဘဏ်အရာရှိတစ်ယောက်ပါ။ မယားချောရထားပေမယ့်
အထက်တန်းကျောင်းသူ နနထွတ်ထွတ်လေးတွေကိုမှ ကြိုက်တဲ့သူဝါသနာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့
သားကောင်ဖြစ်ရသူပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ထားတဲ့ ခါတ်ပုံလေးတွေကို
ဈေးကြီးပေးဝယ်ခိုင်းရတော့မှာပေါ့။ သူ့မယားချောလေးကိုလဲ အဆစ်တောင်းရဦးမယ်။

(ဆယ်ရက်ခန့်ကြာပြီးနောက်)

ဒေါ်တင်ဇာသည် စောင့်နေရန် ချိန်းထားသည့် ပန်းခြံ၏ အဝင်အနီးတွင် ရပ်နေသည်။
ယောက်ျားဖြစ်သူ၏စေခိုင်းခြင်း ကြောင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရန်အတွက်ဖြစ်သည်။
အခုတလော ယောက်ျားလုပ်ပုံတွေက မူမမှန်သလိုထင်မိတယ်။ အထူးသဖြင့် မနေ့ညကဆိုပိုဆိုးတယ်။
ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မှာ အရေးကြီးတဲ့ဖုန်းတစ်ခုဝင်စရာရှိလို့ ကလေးတွေထိန်းပေးရင်းနဲ့
အိမ်စောင့်ပေးမယ်။ ဒါလေးကို သွားပေးပေးပါဆိုပြီး လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကိုပေးပြီး
ချိန်းထားတဲ့နေရာကို ပြောလိုက်တယ်။ အသံတွေကလည်းမူမမှန်ဘူး။
တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲလို့ထင်လိုက်မိသည်။

လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ အတော်လေးထူတဲ့ စာအိတ်တစ်အိတ်ပါတာကို တွေ့ရတယ်။

“ ထူးတော့ထူးတယ်” လို့ တီးတိုး ရေရွတ်နေတုန်း

“ဦး.....ရဲ့ဇနီး မတင်ဇာမဟုတ်လား?” ဟု နောက်ကျော်ဘက်ကမေးလိုက်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လူကြီးလူကောင်းလို့ မထင်ရတဲ့ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသား တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြန်ဖြေပြီး

ဘာဆက်ပြောရမလဲစဉ်းစားနေတုန်းမှာ ကျွန်မရဲ့လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာနဲ့ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ပါသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပန်းခြံနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်မကို တွန်းသွင်းလိုက်တယ်။

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာလဲ” လို့ တုန်ရီစွာမေးလိုက်တော့

“ လူများတဲ့နေရာမှာ ပြောလို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လို့ပါ။ အပေးအယူလုပ်တာ ပြီးသွားလို့ရှိရင် သွားချင်တဲ့နေရာအထိ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့” လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြန်ဖြေပေမဲ့

လေသံကတော့ ငြင်းမရအောင် တင်းမာပါတယ်။ ကားကိုတော့ ခပ်ငယ်ငယ်

လူတစ်ယောက်ကမောင်းပါတယ်။ ကျွန်မလည်း တော်တော် ကြောက်သွားတယ်။

“ ဒီနေ့ ဘာကိစ္စနဲ့ ချိန်ထားတဲ့နေရာကို လာရတယ်ဆိုတာ မတင်ဇာ အမျိုးသားက မတင်ဇာကို သေသေချာချာ ရှင်းပြရဲ့လား?” လို့မေးခံရတယ်။

“ဒါကိုပေးလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်တာပဲ” လို့ လက်ဆွဲအိတ်ကိုလှမ်းပေးရင်း ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့လေသံက အနည်းငယ်တုန်နေတာကို ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ သတိထားမိတယ်။

“ ဒါက ဒီနေ့ကိစ္စရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါ။ အပေးအယူတည့်သွားမှာ လက်ခံပါရစေ” လို့ပြောပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ကျွန်မကို ပြန်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူပါလာတဲ့ အိတ်ထဲက စာအိတ်တစ်လုံးကို ကျွန်မလက်ထဲထိုးပေးပြီး

“ ဒီကိစ္စက ကားပေါ်မှာလည်းပြောလို့ ပြီးမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှာ မကြားနိုင်တဲ့နေရာရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့။ အဲဒီနေရာကိုသွားတဲ့လမ်းမှာ ဒါလေးကို ကြည့်ကြည့်ပါ။”

ကျွန်မမှာ မေးချင်တဲ့မေးခွန်းတွေအများကြီးပေါ်လာပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ဘာသံမှထွက်မလာပါ။ သူပေးလိုက်တဲ့ စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုနဲ့ ဓါတ်ပုံတွေကိုတွေ့ရပါတယ်။

အရင်ဆုံးစာရွက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခေါင်းစည်းမှာ

“အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခြင်းစုံစမ်းတွေ့ရှိချက်” လို့ရေး ထားတယ်။ ကျွန်မလည်း

ဘယ်အလွတ်စုံထောက်ကိုမှ ဒါမျိုးစုံစမ်းပေးဖို့ မမှာဘူးပါဘူး။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့် လို့ စိတ်ထဲထင်ထင်နဲ့

ဆက်ဖတ်လိုက်တော့ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တစ်စုံတွဲက ဟိုတယ်တစ်ခုကို ဝင်သွားတဲ့အချိန်နဲ့

ထွက်လာတဲ့အချိန်တွေကို ရေးထားတယ်။ ယောက်ျားလုပ်သူရဲ့ နာမည်နေရာကို ဆက်ဖတ်လိုက်တော့

ကျွန်မ မျက်စိတွေ ပျာဝေသွားတယ်။ မိန်းမနာမည်လဲရေးထားပေမယ့် ကျွန်မမသိသူဖြစ်နေတယ်။

မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ဆုတောင်းရင်း ခါတ်ပုံတွေကို ဆက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုကနေ ထွက်လာတဲ့ စုံတွဲ ကို ရိုက်ထားတဲ့ခါတ်ပုံတွေဖြစ်နေတယ်။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကတော့ ကျွန်မယုံကြည်လေးစားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ချစ်ခင်ပွန်းဆိုတာ မမှားဘူး။ မိန်းမက ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ သူ။ တော်တော်ငယ်ပုံရတယ်။ ကျောင်း ဝတ်စုံတော့ ဝတ်မထားပေမဲ့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ဘဝကျော်သက်အရွယ်။ စာရွက်ထဲမှာရေးထားတဲ့ သူမရဲ့ အသက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ၁၅နှစ်တဲ့ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားတယ်။ (မှတ်ချက်။။ဂျပန်နိုင်ငံမှာ အသက် ၁၈နှစ် မပြည့်သေးသူနှင့် ဆက်ဆံပါက တရားဥပဒေအရ ပြင်းထန်စွာအရေးယူခံရသည်။)

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိအောင် အတွေးတွေထဲနစ်မြောနေတဲ့ကျွန်မဟာ "ရောက်ပါပြီ"ဆိုသည့် စကားသံ ကြောင့် အလန့်တကြား ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ လိပ်ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့ မြေအောက်ကားပါကင်ထဲမှာ ရောက်နေသည်ကို ဆိုင်းဘုတ်များမှတစ်ဆင့် သိလိုက်ရသည်။ "ဒီနေရာက ရီစပ်ရှင်းကို မဖြတ်ပဲ သွားချင်တဲ့အခန်းအထိသွားလို့ရတော့ ဥယျောကအတူဝင်သွားလဲပြဿနာမရှိ ဘူးလေ။ ဈေးလဲသက်သာပြီး အခန်းလည်းသန့်လို့ လူမသိစေချင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးတဲ့အခါ သုံးလေ့ရှိပါတယ်။ ချောင်းကြည့်တာတို့ ခိုးနားထောင်တာတို့လည်းမရှိလို့ စိတ်ချလက်ချ စကားပြောလို့ရတာပေါ့။" လို့ပြောလာပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်မိန်းယောက်ျားတွေနဲ့ လိပ်ဟိုတယ်ထဲဝင်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားလို့တောင်မရဘူး။ " ဒီအထဲတော့ မဝင်နိုင်ပါဘူး။ တခြားနေရာကို ပြောင်းပြီး ပြောလို့မရဘူးလား?" လို့ စောဒကတက်လိုက်မိသည်။ "တခြားဟိုတယ်ကပိုအဆင်ပြေသလား။ ဒါဆိုလဲနောက်ဟိုတယ်တစ်ခုကို သွားတာပေါ့။" လို့ ရွဲ့တဲ့ပြောလာတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်လို့ အထင်မခံချင်တာနဲ့ တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားရင်း " မဟုတ်ဘူး။ လိပ်ဟိုတယ်လိုနေရာမျိုးမှာ စကားမပြောချင်တာပါ"လို့ခပ်တင်တင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ "ဟုတ်ပြီလေ။ လူသူများတဲ့ လွှက်ရည်ဆိုင်လိုနေရာမျိုးမှာ ခင်ဗျားယောက်ျား ကလေးမုန့်ပေးပြီး မဟုတ်တာလုပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အော်ကြီးဟန့်ကျယ်နဲ့ ပြောလည်း ဂရုစိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ သွားကြတာပေါ့။" လို့ ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို သိနေသည့်အလား ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောလာပါတယ်။ "အိမ်နားက လွှက်ရည်ဆိုင်လို နေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့လို လူမိုက်ရုတ် ပေါက်နေတဲ့ လူတွေကို ပိုက်ဆံ တစ်ထပ် ကြီးပေးနေတာ သူများမြင်သွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ" လို့ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဂရုစိုက်လေဟန် လေပြေ သွေးလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်း ကားမောင်းလာတဲ့ လူငယ်က ကျွန်မဘက်က တံခါးကို လာဖွင့်ပြီး ကျွန်မ လက်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်ကဆင်းစေတယ်။ ကျွန်မဘေးမှာထိုင်လာတဲ့ သူကလည်း ကျွန်မကို ကားအပြင် ထွက်ဖို့ တွန်းရင်း

“ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မတင်ဇာကို အကြမ်းဖက်ပြီး မဟုတ်တာလုပ်မယ်လို့ ထင်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ စိတ်ချပါဗျာ။ မတင်ဇာ ဆန္ဒမရှိရင် ကျွန်တော်တို့က ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။” လို့ ပြောပြီး ကျွန်မကို ကားပေါ်က ဆင်းစေခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘာမှအကြမ်းဖက်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့ဆန္ဒနဲ့သူ အဝတ်အစားတွေချွတ်ပြီး သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အပ်လာဖို့ကလွဲပြီး သူ့မမှာ ရွေးစရာလမ်းမှ မရှိတာ..... လို့ ရှင်းပြစရာတွေအားလုံးပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာခုံမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ သူမကိုကြည့်ရင်း တွေးနေမိတယ်။ အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာပြာနမ်းနမ်းနဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ခါ အနည်းငယ် တုန်ရီနေသည်။ ကျွန်တော်ရှင်းပြ တဲ့ နောက်ပိုင်းစကားတွေကိုတောင် နားထင်ပုံမရပါ။

“ မတင်ဇာ, နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောမယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လူကြီးတစ်ယောက်ဆီကနေ သူ့သမီးနဲ့ပါတ်သက်ပြီး စုံစမ်းပေးဖို့ အလုပ်အပ်ခံရတာကြောင့် စုံစမ်းရတာပါ။”

တကယ်တော့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောလိုက်တာပါ။ ဓါတ်ပုံထဲကကောင်မလေးက ကျွန်တော့်တပည့် ပွကြီးရဲ့ ဇယားပါ။ ဒီကောင်လည်း ချာတိတ်မတွေပဲ ကြိုက်တဲ့ကောင်ပဲ။

“ ကောင်မလေးနဲ့ပါတ်သက်ပြီးစုံစမ်းကြည့်တော့ မုန့်ဖိုးလိုချင်တာကြောင့် ချာတိတ်မတွေကို ကြိုက်တဲ့ လူကြီးတွေ ဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရောင်းစားနေတယ်ဆိုတာသိရတယ်။ ခင်ဗျားယောက်ျားက သူ့ဧည့်သည်တွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့။” အဲဒီအပိုင်းကတော့ အမှန်ပြောတာပါ။

“ ထုံးစံအရဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်အပ်တဲ့သူဆီ စုံစမ်းလို့ရတာတွေကို အကုန်ပြန်ပြောရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် , မတင်ဇာတို့ မိသားစုကို စာနာမိတယ်လေ။ ခင်ဗျားယောက်ျားကတော့ သူ့အပြစ်သူခံရတာဆိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ ကလေးတွေအတွက် စဉ်းစားလိုက်တော့ စိတ်ထဲမကောင်းတာနဲ့ လာပြောရတာပါ။ အဖေလုပ်သူက အသက်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးမနဲ့ ဆက်ဆံလို့ အဖမ်းခံရတယ်ဆိုရင် ခလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးလဲ မတွေးဝံ့စရာပဲမဟုတ်လား။”

စကားမဆက်ပဲ သူမရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒါကြောင့် သိန်းတစ်ရာနဲ့ ဒီ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ဓါတ်ပုံတွေကို ဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းရတာပါ။ သိန်းတစ်ရာ ဆိုတာလဲ ပေါက်ဈေးပါပဲ။” ပေါက်ဈေးဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်လိမ်ပြောတာပါ။ သူတို့မိသားစုရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ စုငွေတွေကို စုံစမ်းပြီး ပေးနိုင်လောက်တဲ့ ပမာဏထက် နည်းနည်းပိုပြောလိုက်တာ။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားယောက်ျားက အဲဒီလောက်အများကြီးတော့မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သိန်းခြောက်ဆယ် လောက်ထားပါလို့ဆိုလာတာနဲ့ လျှော့တော့ပေးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမိန်းမကို ၄,၅ခေါက် လောက် ကျွန်တော်နဲ့ ပေးတွေ့ရင်ပေါ့လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကို သူကလက်ခံလိုက်တယ်လေ။” ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမဟာမျက်နှာတော်တော်ပျက်သွားတယ်။ မျက်လုံးကပြုတ်ထွက်မတတ် ပြူးကျယ်လာပြီး အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ စတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေအောက်ကို တပြိုင်နက် ထဲရောက်သွားပုံရတယ်။ သူ့ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လာတယ်။ စကားတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောပဲ ကျွန်တော့်ကို စားတော့ဝါးတော့မယ့်ပုံနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ စိတ်ဓါတ်တော့ တော်တော်မာတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။

ချစ်စရာလေးများ။ ဒါမျိုးမှ ကျွန်တော်က ကြိုက်တာပျ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ဒီလို သနားစရာဖြစ်ရပ်ထဲ တွန်းပို့ပေးလိုက်တဲ့ သူ့ယောက်ျားကတော့ ကျွန်တော့်အမြင် တော်တော်ပိန်းတဲ့ကောင်ပဲလို့ ထင်တယ်။

“ မတင်ဇာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးလူသိထင်ရှားဖြစ်သွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ထင်လဲ? ခင်ဗျားယောက်ျား က ထောင်ကျပြီး အလုပ်လဲပြုတ်မှာ သေချာတယ်။ကောင်မလေးမိဘတွေကလဲ အလျော့တောင်းဦးမှာပဲ။ သိန်း ဆယ်ဂဏန်းပေါ့။ အဲဒါထက်ပိုဆိုးတာက ခလေးတွေပါပဲ။ ကျောင်းမှာ နှာဘူးကြီးရဲ့ ကလေးတွေလို့ ဝိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်ခံရမှာ မလွဲဘူး။ သူတို့လေးတွေမှာ အပြစ်မရှိပါပဲနဲ့.....” ကျွန်တော့်စကားမှ မဆုံးသေးခင် သူမကဖြတ်ပြီး..

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ တစ်ခုခုမှားနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါတော့” လို့ အသံကုန်အော်ပြီး ပြန်ပြောလာတယ်။ ချောင်ပိတ်မိပြီးထွက်ပေါက်မရှိတော့တဲ့သူလိုဖြစ်နေတယ်။ ကျင်းထဲကျပ်ထဲရောက်သွားရင် လူဆိုတာ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်တတ်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြန်ချော့ရတာပေါ့။

“ စိတ်အေးအေးထားပြီး သေသေချာချာစဉ်းစားပါဗျာ။ ခလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်ပြောနေတာပါ။ ခလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာလို့ အိမ်ထောင်ပြုချိန်ရောက်လာရင် မဒိန်းမှုနဲ့ ထောင်ကျဘူးတဲ့လူရဲ့ ခလေးတွေလို့သိသွားရင် ဘယ်မိဘက သူတို့သားသမီးနဲ့ သဘောတူမလဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း ခွဲပြစ်မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့လုပ်တဲ့ အပေးအယူက မတည့်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားခလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးဟာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်ကိုဖြစ်မှာပါ။”

သူမရဲ့ နောက်ကျောဖက်ကခုန်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့စကားပြောနေတာကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနားထောင် နေတဲ့ ပွကြီးက စကားအသွားအလာကိုကြည့်ပြီး အိတ်ထဲမှာခိုးထည့်လာတဲ့ ဗီဒီယိုကင်မရာကို အဆင်သင့်ပြင်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူမရဲ့ဘေးကို ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး ကျောကုန်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း စကားကိုဆက်လိုက်တယ်။

“ဟိုဘက်ထောင့်မှာ အင်္ကျီချိတ်နဲ့ ခြင်းတောင်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အင်္ကျီချွတ်လိုက်ပါ။ ခလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ပဲဗျာ။ နာရီပိုင်းလောက်သည်းခံလိုက်ရင် ခင်ဗျားခလေးတွေရဲ့နောင်ရေးလဲ စိတ်အေးရ မှာပါ။”

ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်တူသော သူမသည် ခေါင်းကိုငုတ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် “ မီးပိတ်ပေးပါ။” လို့ပြောလိုက်သည်။ လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် ချွတ်ရဲပြုရဲတဲ့သူတွေများလာတဲ့ ဒီခေတ်ကြီး မှာ ဒီလိုမိန်းမမျိုး ရှားသွားပါပြီ။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ကောက်ရသူတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ပျော်သွား သည်။

“ ခင်ဗျားမှာ ဒီလို တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ။”

“ဒါပေမယ့် လင်းလင်းထင်းထင်းကြီးမှာ မချွတ်ပါရစေနဲ့ရှင်။”

“ကျွန်တော့်ပြောစကားကို လိမ်လိမ်မာမာနဲ့နားထောင်မယ်ဆိုရင် အိပ်ယာပေါ် ရောက်တဲ့အခါ အခန်းကို အမှောင်ချပေးပါမယ်။”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာသူမကို အိပ်ယာပေါ် ခေါ်သွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ တကယ်ရိုးတဲ့ မိန်းမပဲ။ အိပ်ယာပေါ်မှာမှ လုပ်ရကောင်းတဲ့အရာလို့ထင်နေပုံပဲ။ သူမဟာ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ကျွန်တော်ညွှန်ပြ တဲ့ အခန်းထောင့်ဆီသွားကာ ကျွန်တော်တို့ကို ကျောပေးပြီး အင်္ကျီတွေကို စချွတ်ပါတော့တယ်။

၂။

နားကတ်၊ လည်ဆွဲတွေကို ချွတ်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ ဘလောက်စ်နဲ့ အသားကတ်ခြေအိတ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းချွတ်လာပြီး အတွင်းထိန်းကြိုး(Inner)ကို ချွတ်ခါနီး ကယ်ပါဦးဆိုတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မှ ဆက်ချွတ်လိုက် တယ်။ အင်းနားလဲချွတ်ပြီးရော ကျန်တဲ့ ဘာရာဇီယာနဲ့ ပန်တီကို ဆက်မချွတ်တော့ပဲ “ သနားပါရှင်။ ချမ်းသာပေးပါ”လို့ပြောပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာကို အုပ်ပြီး ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ ကိုယ်ဖာသာကို မချွတ်ချင်လို့လား? တော်တော်ဆိုးတဲ့ ခလေးပဲ” လို့ ကျွန်တော်ကလှမ်းပြောတော့ ပွကြီးက ပြုံးစိစိနဲ့ သူမနားကပ်သွားပြီး သူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကနေဆွဲမကော မတ်တပ်ရပ်စေ တယ်။ အရပ်မြင့်တဲ့ ပွကြီးက လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ထဲနဲ့ကိုင်ပြီး ဆွဲမြှောက်လိုက်တော့ အမြင့်ကပစ္စည်းတစ်ခုကို ခြေဖျားထောက်ပြီးလှမ်းယူနေတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်သွားတယ်။ “ကိုယ်ဖာသာကို မချွတ်ချင်ဘူးဆိုတာ ချွတ်ပေးစေချင်တဲ့သဘောပေါ့နော်” လို့ပြောရင်း လွတ်နေတဲ့ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို သူမရဲ့နောက်ကျောဘက်ကို ရွှေ့ကာ ဘာရာဇီယာဂျိတ်ပေါ် လက်ညှိုးလေး တင်လိုက်ပြီး ဖြုတ်မယ်လုပ်တော့..

“ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တော်ပါတော့ရှင်။” စိတ်ရင်းနဲ့ ငြင်းတဲ့သဘောတော့မဟုတ်ပေမယ့် အချွတ်ခံရမယ့်ဟာကို ဒီအတိုင်းငြိမ်ခံမနေချင်တဲ့သဘောနဲ့ ကိုယ်ကလေးကို တွန့်ကာလိမ်ကာနဲ့ ဖြုတ်ရခက်အောင်ကြိုးစားနေရှာတယ်။ ဒါကိုပဲ ပွကြီးက ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ကျွတ်သွားတော့လဲ ရင်သားပေါ်တင်နေတဲ့ ဘရာဇီယာကို အောက်ပြုတ်မကျအောင် ကိုယ်ကို တောင့်ထားပြီး ကြိုးစားထိန်း နေရှာတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ ပွကြီးကလဲ ဒါမျိုးဆို ရိုးနေပြီဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ လက်ကို ရှေ့ထုတ်ပြီး နို့တွေမြင်ရအောင် အပေါ်ကို မတင်လိုက်တယ်။ ပုံစံတော်တော်လှတဲ့ နို့နှစ်လုံးကပေါ်လာတယ်။ မန်းမြို့တော် ပေါက်စီလိုလို ကလေးထမင်းစားတဲ့ ပုကန်လုံးလိုလို အရွယ်ကလေး။ ကြည့်ရတာ ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းနဲ့ ကလေးအမေဆိုပေမယ့် နို့က အောက်ကိုတွဲကျမနေဘူး။ နို့ကွင်းနဲ့ နို့သီးခေါင်းကလဲ မကြီးလွန်းမသေးလွန်း အရွယ်တော်လေး။

ခုနအထိ ဖြူဖတ်ဖြူလျော့ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာက ကြက်သွေးရောင်သန်းလာတယ်။ မျက်လွှာကိုချပြီး အောက်ကြမ်းခင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့နဲ့တူတယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးတွေက ထောင်ထနေတယ်။ဒါကိုပဲ ပွကြီးက

“စိတ်ပါနေပြီနဲ့တူတယ်။ နို့သီးခေါင်းကို မားမားမတ်မတ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။” လို့နောက်လိုက်တော့ မဟုတ်ရပါဘူးလို့ ကြိုးစားငြင်းရှာတယ်။

ပွကြီးက ဘရာဇီယာကို အပေါ်အထိမတင်လိုက်ပြီး လက်ကောက်ဝတ်နေရာကနေ ချွတ်လိုက်ပြီး မာနေတဲ့ နို့သီးခေါင်းလေးတွေကို လက်ဖဝါးနဲ့ မှန်လုံးရေပေါ်လုံးသလို သာသာလေး လိုမဲ့ကစားနေတယ်။ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့် သူမဆီက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခု ချလိုက်သံကို ကြားလိုက် ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူမရဲ့ရှေ့ကိုသွားပြီး သူမကိုယ်ပေါ်က နောက်ဆုံးလက်ကျန် အကာအကွယ် ဖြစ်တဲ့ အောက်ခံဘောင်းဘီပန်တီလေးကို လိုအပ်သည်ထက် ဖြေးညှင်းစွာ ချွတ်လိုက်တယ်။

“ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ တော်ကြပါတော့။ တခြားကိစ္စဆို ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ထပ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့တော့ရှင်” လို့ပြောပြီး ငိုချလိုက်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီအခြေအနေအထိ မငိုအောင် ထိန်းထားနိုင်တာကိုက လွန်နေပြီ။ ခုနတုန်းကလို စိတ်လွတ်သွားတဲ့ပုံစံမျိုး လဲ မဟုတ်သလို ငိုချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲမဟုတ်တာကြောင့် ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

“ မတင်ဇာ၊ အခုထက်ထိ ကိုယ် ဘယ်အခြေအနေကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။” လို့ပြောလိုက်ရင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ကြိုစဉ်းစားထားပြီးဖြစ်ပေမယ့် ခဏရပ်ပြီး သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ ကြည့်ရတာ ကြည်ကြည်သာသာနဲ့ အခြေအနေကို နားလည်မည့်ပုံမပေါ်ဘူး။ ရုံးရင်းဆန်ခတ်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်နဲ့တူတယ်။ ဒါဆို လုပ်မရအောင် ကြိုးနဲ့တုတ်ထားလိုက်ကွာ” လို့ ပွကြီးကိုပြောရင်း အိတ်ထဲမှ ကြိုးတစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ပွကြီးလည်း သူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုတ်လိုက်တယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ။ မလုပ်ပါနဲ့”

“ခင်ဗျားမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ နားမလည်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ နားလည်တဲ့အထိ ဒီအတိုင်းထား ရမှာပဲ။”

ဆိုဖာရှိတဲ့နေရာကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး ပွကြီးက သူ့အရင်ထိုင်က သူ့ရှေ့မှာ သူမကို အတင်းထိုင်ခိုင်း လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ပွကြီးက သူမရဲ့ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းမပြီး ပေါင်ဖြူစေကာ “M” ပုံစံဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ချုပ်ထားလိုက်တယ်။

“ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ မကြည့်ပါနဲ့။ မကြည့်ပါနဲ့။”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေတာကလွဲရင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို သေးသယ်နေတဲ့ ပုံစံပဲ။

“ စိတ်တော့မရှိနဲ့နော်။ သေသေချာချာကို မြင်ရတယ်ကွ”

ကျွန်တော်သည် ပွကြီးဆွဲဟထားတဲ့ ခြေထောက်နှစ်ခြောင်းကြားသို့ဝင်ကာ လျှို့ဝှက်ခန်းရဲ့ အပေါ် နှုတ်ခမ်းကို လက်ထိပ်ဖြင့် ဟကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

သူမ၏ ပစ္စည်းသည် သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ကျင်းမြောင်းလှသည်။ ကလေးမွေး ထားတယ်ဆိုပေမယ့် အတွင်းသား၏အရောင်မှာ ပန်းနုရောင်သန်းနေပြီး အပြင်နှုတ်ခမ်းမှာလဲ ရှည်တွဲကြ နေခြင်း မရှိပဲ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးဟလိုက်သည်အထိ ပိတ်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“ အကြည့်ခံရရင် စိတ်လှုပ်ရှားတယ်နဲ့တူတယ်။နဲ့တောင် စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်လာပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ရှင်” လို့ပြန်ငြင်းသော်လဲ အပေါ်နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ပူတက်လာနေကာ အစေ့ကလေးမှာလဲ မာစပြုလာတယ်။ အစေ့ကို ဖုန်းအုပ်ထားတဲ့ အရေပြားကို လက်ညှိုးနဲ့တွန်းတင် လိုက်တော့ ပန်းနုရောင် အစိတ်အပိုင်းကလေးက ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ ပေါ်လာတယ်။ ရှေ့ပြေးအရည် တွေကြောင့် ပြောင်လက်နေတဲ့ ခံစားလွယ် အစေ့လေးဟာ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်လုံးလိုပဲ။

အနံ့လည်းသိပ်မပြင်းဘူး။ သန့်ရှင်းနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မနေနိုင်တော့ပဲ လျှာဖျားလေးနဲ့ ငြင်သာစွာ ယက်လိုက်တယ်။

“ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ အား...ဟား...၊ ရပ်ပါတော့။ တော်ပါတော့။ အင်း။”

ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို တွန့်လိမ်ပြီး ရုန်းဖို့ကြိုးစားပေမယ့် လက်ကော ခြေပါ အချုပ်ခံထားရတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်လဲ ပါးစပ်ကို သာသာလေးဖွင့်ပြီး သူမရဲ့ ပန်းဖူးလေးနဲ့ကပ်လိုက်တယ်။ ဖြေးဖြေးလေး စုပ်ပေးရင်း လျှာဖျားနဲ့ အစေ့ကို လိပ်လိပ်ပြီး ယက်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီတခါတော့ သူမ ငြိမ်သက်သွားတယ်။ မျက်လုံးပင့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို မျက်နှာထားနဲ့ မခံစားရချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး မျက်မှောင်ကို ကြိုတ်ထားတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရုန်းလားကန်လားမလုပ်တော့တော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့လဲ လုပ်လို့ကိုင်လို့ ပိုကောင်းတာပေါ့။

အစေ့လေးကို လျှာထိပ်နဲ့ လှိမ့်ပေးနေရင်း မာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်လဲ လျှာထိပ်ကို ပိုအားထည့်ပြီး ကလိပေးနေလိုက်တယ်။

“အွမ်း။ ဟင်း”

သူမလဲ လည်ချောင်းဝအထိ ရောက်လာတဲ့ အသံကို အပြင်ထွက်မသွားအောင် ကြိုးစားမြိုသိပ်နေပုံရ တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ကျွန်တော်မကြားအောင် ခိုးချနေတာကို သတိထားမိတယ်။ ပါးစပ်ကို ခဏခွာပြီး သူမရဲ့ ဟိုနေရာကလေး ပြောင်းလဲနေပုံကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ အစိကလေး ဟာ ထိမိရင်ပဲ ပေါက်ထွက်တော့မဲ့ လေဘူဘောင်းလေးလို အစွမ်းကုန် တင်းမာနေတယ်။ သေးငယ်လှတဲ့ ပန်းဖူးကလေးနဲ့ မလိုက်ဖက်လောက်အောင်ပဲ။ ဒါမျိုးမိန်းမက အစိကို ကလိပေးရင် အရမ်းဖီးလာတဲ့ သူဆို တာ အတွေ့အကြုံများတဲ့ ကျွန်တော်သိလိုက်တယ်။ ပြီးချင်နေပေမယ့် အတင်းကြိတ်မှိတ်ပြီး သည်းခံနေပုံ ရတယ်။ အောက်ပါးစပ်ပေါက်ကနေလဲ စေးပိုင်တဲ့ အရည်တွေထွက်နေတယ်။

“ တော်တော်ခံလို့ကောင်းနေတယ်နဲ့တူတယ်။ ဒီလောက်တောင် ရွဲနေပြီ။”

သူမသည် ကျွန်တော်၏စကားကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကျွန်တော်လဲ လက်ခလည်နဲ့ အရည်နဲ့ကိုတို့ပြီး သူမမြင်သာအောင် ဖြေးဖြေးချင်း ခွာပြတယ်။

“ ပင်ကူမျှင်လို ကြိုးလေးတွေတောင်ပေါ် နေပြီ။ ဒီမှာ တွေ့လား။ သေသေချာချာကြည့်လေ။”

ခေါင်းကို အတင်းငုတ်ထားပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ မျက်နှာကတော့ နီရဲနေပြီ။ ရှက်လွန်းလို့နဲ့ တူတယ်။ အဝတ်တစ်စုံမှ မရှိတော့ပေမယ့် အရှက်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ရုံကို မရအရ ခြုံထားနေတုံးပဲ။ အင်္ကျီဝတ် ထားတာတောင် အရှက်မရှိတော့တဲ့ မိန်းမတွေများနေတဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီလို မိန်းမမျိုးနဲ့တွေ့ရတာ အရမ်း ကံကောင်းတာပဲလို့ တွေးမိလာတယ်။ ရှက်အောင်လုပ်လေ စိတ်ကိုတင်းခံလေဆိုတော့ ပေါက်ကွဲခါနီး မီးတောင်ကြီးလို အတွင်းထဲမှာ တဟီးဟီး နဲ့ ဖြစ်နေမှာသေချာတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို လုပ်နေတဲ့လုပ်ရပ်ကို အရမ်းမုန်းနေမှာပဲ။ မျက်မှောင်ကို ကြိုတ်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ အမှန်အတိုင်း တုန်ပြန် နေတယ်။ ရှေ့ပြေးရည်ကြည်တွေက ဖြေးဖြေးချင်းပေမဲ့

များများလာတာတွေရတယ်။ ဒါကိုပဲ သူမက ရှက်နေတယ်လေ။
အဲဒီအရည်တွေကို လက်ခလယ်နဲ့ နောက်တစ်ခါထပ်တို့ပြီး ပေါက်ကွဲမတတ်ဖောင်းကားနေတဲ့ သူမရဲ့ အစိပေါ် တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အစိထိပ်ပေါ်မှာ ဝလုံးရေးသလို ဖြေးဖြေးလေး ဝိုင်းပေးလိုက်တော့ ချွဲကပ်ကပ်အရည်တွေကြောင့် အစိထိတ်လေးက ပြောင်ချောလာပြီး ပတ္တမြားလုံးလေးလို အရောင်လက် လာတယ်။

သူမဆီကတော့ ဘာသံမှထွက်မလာပေမယ့် တင်ပါးနားက ကြွက်သားတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီး ပန်းဖူးလေးကိုလဲ ရှုံ့ချည်တွချည်လုပ်နေတာတွေ ရလို့ ကျွန်တော်လည်း
" တစ်ခုခုကို အောင့်ခံနေသလိုပဲနော်။ ဘာကိုများ အောင့်ထားနေသလဲ" လို့ သူမ မခံချင်အောင် ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ ဒီမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေနိုင်လောက်တဲ့ အင်အားရှိပုံမပေါ်ဘူး။ လက်ခလယ်နဲ့ အစိကလေးကို ပွတ်ပေးရင်း အဲဒီအောက်က အပေါက်ဝကို လျှာနဲ့ လျက်ပေးလိုက်တယ်။

"အား"

သူမသည် တိုးတိုးလေးညည်းလိုက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အံကိုကြိတ်လိုက်ပြန်တယ်။ အရမ်းအောင့်ခံနေတဲ့ သူမကို ကြည့်ပြီး သနားလာတယ်။ သူမကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်ဟာ နောက်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပါတယ်။

အစိကိုပွတ်ပေးနေတဲ့လက်ခလယ်ကို သူမရဲ့ ပန်းဖူးလေးထဲ သာသာလေး နှစ်လိုက်ပါတယ်။ အရည်တွေကြောင့် ရှောရှောရှူရှူပဲ လက်တစ်ချောင်းလုံးဝင်သွားပါတယ်။ အထဲမှာတော့ နွေးထွေးနေပြီး နံရံများ ဟာလဲ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လို့နေပါတယ်။ လက်ခလယ်ကို တဝက်လောက်အထိ ဆွဲထုတ်ပြီး လက်ညှိုးနဲ့ နှစ်ချောင်းပူးကာ ထပ်နှစ်လိုက်ပါတယ်။ နှစ်ချောင်းစလုံးအရင်းအထိဝင်သွားတော့ အသာလေးကွေးပြီး အစိရှိတဲ့နေရာရဲ့ အတွင်းဘက်နံရံကို ပွတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မယ်ဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ သူမကို ကြည့်လိုက်တော့ အရမ်းအံ့ဩနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

"....."

မလုပ်နဲ့လို့ ပြောမယ်ပြင်ပြီးမှ ရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကို ပိုကြုတ်ကာ အံကို ခပ်တင်းတင်းကြိတ်လိုက်တာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ချောင်းလေးတွေကို အတွင်းအထုတ် လုပ်ပေးလိုက်တော့ ခါးလေးက အလိုလို ကော့ တက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကော့လာတဲ့ သူမရဲ့ ပေါင်ကြားကို နောက်တစ်ခါ မျက်နှာအပ်ပြီး အစိကလေးကို ခပ်ပြင်းပြင်းစုပ်လိုက်ရင်း လျှာဖျားလေးနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လျက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

သူမကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ သိပ်အချိန်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ထွက်ချင်နေတဲ့အသံကို မြို့ချရင်း ကော့ချင်ရုန်းချင်နေတဲ့ ခါးနဲ့ ခြေထောက်တွေကို အတင်းထိန်းထားရင်း ပြီးသွားရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အတွင်းနံရံတွေက လက်ချောင်းတွေကို ဆွဲညှစ်ထားပြီး စအိုဝကလဲ ကျုံ့လိုက်တွန့်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

ပြီးသွားတာကို ကျွန်တော်မသိဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်။ အပွဲပွဲနဲ့လာတဲ့ ကျွန်တော်က မသိပဲနေမလား။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်နဲ့လျှာကို ဆက်လက်အလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ခုနထက် ပိုပြီးသွက်သွက်ကလေး။ တစ်ခေါက်ပြီးသွားတဲ့ အစိကလေးဟာ ခုနကလို တင်းမနေတော့ပဲ

နဲနဲလျော့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်နဲ့ ပိုပြီး စုပ်ပေးလိုက်ရင်း လျှာကိုလည်း ပို အရှိန်တင်လိုက်တယ်။ လက်ချောင်းတွေရဲ့ အတွင်းအထုတ်လဲ ပိုမြန်လာတယ်။

တစ်ခါပြီးသွားတဲ့ သူမဟာ နောက်တစ်ခါပြီးဖို့ ဘာမှ သိပ်မခပ်ဘူးထင်တယ်။ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ဆက်တိုက် ပြီးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ မရပ်ဘူး။ အသက်ရှူသံတွေလဲ မမှန်တော့ဘူး။ ခနဲခနဲတော့ တင်ပါးနားမှာပါ ချွေးစက်လေးတွေ စို့လာတယ်။ ဆက်ပြီးမခံနိုင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ အခုအထိ တင်းခံလာတဲ့ သူမဟာ အသံကျယ် ကြီးနဲ့ အော်ရင်း အတင်းရုန်းတော့တာပဲ။ “တော်ပါတော့။ မခံနိုင်တော့ဘူး။ အား.. ခွင့်လွှတ်ပါတော့။ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ အား၊ အား၊ ရပ်ပါတော့...”

အဲဒီလို ထကြမ်းတော့ ကျွန်တော်လဲ လုပ်လက်စတွေရပ်ပြီး သူမကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ “ပြီးချက်ကတော့ ရက်စက်တယ်ဗျာ။ တော်တော်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား? ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး မဟုတ်လား?”

အဲဒီလိုမေးလိုက်တော့မှ သူမလဲ သတိပြန်ဝင်သွားပုံရတယ်။ တစ်ခါထဲ ငြိမ်ကျသွားပြီး နီရဲနေတဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် မမြင်အောင် ဘေးကို လှဲထားရင်း ပါးစပ်ကိုလဲ တင်းတင်းစိလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်ရှူသံက ပုံမှန်မဟုတ်သေးပဲ စနေနှစ်ခိုက်ကို လှပစွာ အပေါ် အောက်ရမ်းရင်း အသက်ရှူနေတယ်။

သူမရဲ့ ပန်းဖူးထဲကနေ မထုတ်သေးပဲ ဆက်နှစ်ထားတဲ့ လက်ခလယ်နဲ့ လက်ညှိုးကို ဖြေးဖြေးချင်း ပြန်လှုပ်ပေးရင်း

“ပြီးချင်ရင်လဲပြောပေါ့ဗျာ။ ဘာမှမပြောပဲပြီးသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းလမ်းကျမလဲ။ တကယ်ဆို မတင်ဇာက ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းအောင်ပြုစုပေးရမယ့် ဝတ္တရားရှိတဲ့ဟာကို။ တာဝန်မကျေတဲ့အပြင် ကျွန်တော်ကကောင်း အောင်လုပ်ပေးတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်စကားတစ်ခွန်းတောင်မပြောဘူးဆိုတာတော့ သိတ်မဟုတ်သေးဘူးလို့ထင် တယ်နော်။ ဒီလောက်ဖီးလာပြီး တစ်ခါတောင်မဟုတ်ဘူး၊ အခါခါပြီးသွားတာတောင်ဗျာ။”

“ကျွန်မ မပြီးပါဘူး။” လို့ အားထုတ်ပြီးငြင်းနေသေးတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်လဲ တရွတ်ရွတ်နဲ့ အသံမြည်အောင် လက်နှစ်ချောင်းကို ခပ်မြန်မြန် အသွင်းအထုတ်လုပ်ရင်း

“ လိမ်ပြောတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကြားတယ်မဟုတ်လား? ဒီလောက်အရည်တွေ ရွဲပတမ်းခပ်နေတာ။ အသံကြားတာနဲ့ ကြည့်စရာတောင်မလိုပါဘူး။ ဒါတောင် လိမ်ချင်သေးတယ်လား?” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ထပ်မငြင်းနိုင်တော့တဲ့သူမဟာ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး တိုးညှင်းတဲ့ အသံလေးနဲ့ “ဟို... မီးတွေပိတ်ပြီး အမှောင်ချပေးပါတော့ရှင်” လို့ တောင်းဆိုလာတယ်။

ကျွန်တော်လဲ မထင်မှတ်တဲ့ သူမရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မီးတွေအကုန်ဖွင့်ထားတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အဝတ်မပါတော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးတဲ့ တစ်စိမ်းယောက်ျားနှစ်ယောက်ရှေ့မှာထုတ်ပြပြီး လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ ပန်းဖူးလေးကို ကလိခံရပြီး အရည်တရွဲနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ပြီးသွားပြီးမှ အမှောင်ချပေးပါ။ ရှက်လို့ပါလို့ ဆိုလာလေတော့ အတွေ့အကြုံများလှပါပြီ ဆိုတဲ့ကျွန်တော်တောင် နဲနဲ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

နောက်တစ်ခါတွေ့တဲ့အချိန်ကျမှ မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာပြောရင်း ပါးစပ်ကတော့
“ ပြောစကားမှနားမထောင်တာ။ တင်ဇာ တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး”
လို့ပြောလိုက်တယ်။

အခုအထိသူမကို မတင်ဇာလို့ တစ်ခါဆန်ဆန်ခေါ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ခေါ်ပုံမျိုးနဲ့ခေါ်ရင်း
သူမကို ရိုလိုက်တယ်။

“ မီးတော့ မပိတ်နိုင်ဘူး၊ ရှက်လှပါချီရဲ့ဆိုရင် ဒါလေးနဲ့ မျက်စိကို ဖုံးထားပေးမယ်လေ။” လို့ပြောရင်း
အသင့်ပြင်လာ တဲ့ အိုင်းမက်စ်(မျက်စိဖုံး) ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“ ဒါဆို ဘာမှမမြင်ရတော့ ဘာမှရှက်စရာမလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား?” လို့ပြောရင်း သူမရဲ့မျက်စိကို
ဖုံးပေးလိုက် တယ်။

“ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအဓိပ္ပါယ် မဟုတ်ပါဘူး”

အထွတ်အထိပ်အထိရောက်ပြီး ဆက်တိုက်ပြီးခဲ့တဲ့ သူမလဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ဖြစ်လာပြီး
စကားတွေလဲ များလာတယ်။ အသက်ရှူတာလဲ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာတယ်။

တစ်ချိန်လုံး သူမရဲ့နောက်မှာထိုင်နေတဲ့ ပွကြီးက သူမရဲ့ မျက်နှာရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး

“ အဲဒါထက် ကျွန်တော့်ကိုလဲ ပြုစုပေးဦးလေ။ လုပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား? ပါးစပ်နဲ့?” လို့ပြောရင်း
ပွကြီးဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပွားကို ဘောင်းဘီးထဲကဆွဲထုတ်ပြီး သူမရဲ့ ပါးစပ်ဝမှာတော့လိုက်တယ်။

“ အပေါ်ပါးစပ်နဲ့ သေသေချာချာပြုစုပေးလို့ စိတ်ကျေနပ်ရင် အောက်ပေါက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးမယ်။”
“တကယ်လား?”

“တကယ်ပေါ့။ ကောင်းအောင်တော့ လုပ်ပေးရမယ်နော်။”

ပွကြီးကလိမ်ပြောတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူမအတွက်မဟုတ်ပဲ သူ့ဆရာ

ကျွန်တော့်အကြိုက် မိန်းမကို မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာပါ။ ဒါကိုမသိပဲ

ပွကြီးကောင်းအောင်လို့ ကြိုးစားပြီး မှတ်ပေး နေရှာတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ အစိမ်းသက်သက်တော့

ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ကျွမ်းကျင်တယ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ သူမရဲ့ ယောက်ျားဟာ အပြင်မှာပဲ ပျော်ပါးပြီး

သူမအပေါ် ဝတ်ကျေတန်းကျေလောက်ပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပုံပဲ။ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားပဲ။

သိပ်မကျွမ်းဘူးဆိုတော့လဲ သင်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါလဲပျော်စရာ တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော်

သဘောထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ထဲကနေ ခိုးရိုက်နေတဲ့ ဗီဒီယိုကင်မရာကို ထုတ်လိုက်ပြီး လှပကျော့ရှင်းတဲ့ သူမရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေဖျားကနေ မျက်နှာအထိ ပန်းဖူးလေးပါမကျန် အနီးကပ်ရိုက်လိုက်တယ်။ မျက်စိဖုံးစွပ်
ထားတဲ့သူမကတော့ ဘာမှမသိရှာဘူးပေါ့။

သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို စည်းထားတဲ့ကြိုးကို ပွကြီးက ဖြေပေလိုက်တယ်။ ပါးစပ်နဲ့တင်မဟုတ်တော့ပဲ
လွတ်လပ်သွားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကိုပါသုံးပြီး ပွကြီးစိတ်တိုင်းကျအောင်ကြိုးစားနေရှာတဲ့ သူမရဲ့ ပုံရိပ်ကို
အချိန်အတော်ကြာမှတ်တမ်းတင်ပြီး ကင်မရာကို အသင့်ပါလာတဲ့သုံးချောင်းထောက်ခုံမှာ တပ်ဆင်
လိုက်တယ်။ အစောပိုင်းက အိပ်ထဲမှာထည့်ပြီး ခိုးရိုက်ထားတာဆိုတော့ ပုံတွေက ဝေးနေလိမ့်မယ်။
သူမကို မျက်စိဖုံးလိုက်တဲ့နောက်ပိုင်း အနီးကပ်ပုံတွေကို ပိုရိုက်လို့ကောင်းလာတာပေါ့။ အိပ်ကိုလဲ
လိုချင်တာရှိရင် လွယ်လွယ်ထုတ်လို့ရအောင် ဆိုဖာပေါ်မှာတင်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒါတွေလုပ်နေရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပွကြီးက သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်
ကြိုးပြန်တုပ်နေတာတွေရတယ်။ မကျွမ်းကျင်တဲ့ သူမက မှတ်ပေးနေရုံနဲ့ မပြီးနိုင်တော့လို့နဲ့တူတယ်။

သူမရဲ့ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညှပ်ကိုင်ပြီး ခါးကိုလှုပ်ရမ်းကာ သူမရဲ့ပါးစပ်ထဲ အတင်းပဲ ထိုးသွင်း ထိုးထုတ် လုပ်ပါတော့တယ်။

" ဂ...ဂ...ဂ... "

အံချင်လာတာကို အတင်းအောင့်ခံပြီး မငြင်းရှာဘူး။ ပါးစပ်နဲ့ပြီးသွားရင် အောက်အပေါက်က သက်သာရာ ရမယ်လို့ ထင်နေလို့နဲ့တူတယ်။ တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ ပွကြီးက ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ပြီး မျက်ရိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အောက်ပိုင်းကိုအကုန်ချွတ်ပြီး သူမရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းချင်း နည်းသွားအောင် ကပ်လိုက်တယ်။ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွားရဲ့ ထိပ်နဲ့ သူမရဲ့ ပန်းဖူးလေးကို တို့ထိကစားပေး လိုက်တယ်။

" အူး | အူး | အူး | "

ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းကို ဖောက်ထွင်းခံရတော့မယ်ဆိုတာ သတိထားမိလိုက်တဲ့သူမဟာ ကမန်းကတန်း ရုန်းဖို့ ကြိုးစားရှာပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းရော အောက်ပိုင်းပါ ထိန်းချုပ်ခံနေရတော့ မလှုပ်သာ ဘူးပေါ့။

အပေါ်ကနေ သူမပါးစပ်နဲ့ဝှင်းထုသလိုလုပ်နေတဲ့ ပွကြီးကလဲ အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ်ပွားကို အပေါက်နဲ့တွေ့ပြီး တစ်ဝက်လောက်ပဲထည့်ပြီး ထိုးသွင်းလိုက် ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်နဲ့ပေါ့။ အထဲ ထဲမှာ ပူနွေးနေပြီး အရည်တွေရွဲ ချွဲနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မွှေးပျံ့ပျံ့အနံ့လေးကိုတောင် ရှုမိသလိုပဲ။ အမတွေက အဖိုတွေကို စွဲဆောင်တဲ့ အနံ့မျိုးပေါ့။ ဒါတောင်သူမဟာ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ငြင်းချင်နေသေးတဲ့ပုံပဲ။

" မွန်း.....! အွန်း..... " လို့ ပွကြီးကို ပလွေမှုတ်ပေးနေတဲ့ ပါးစပ်ကနေ အသံတွေထွက်လာတယ်။

ဒါကို ကြည့်ပြီးကျွန်တော်က

" ဘာလဲ? တစ်ဝက်ပဲ ဝင်သေးလို့အားမလိုအားမရဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား? တစ်ချောင်းလုံးဝင်အောင် ထိုးသွင်းပေးရမယ်မဟုတ်လား? " လို့ ပြောလိုက်တယ်။

" အမ်း ဟမ်း အမ်း "

အချိန်တန်ပြီလို့ထင်တာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ပွားကို အဆုံးအထိဝင်အောင်ဖိသွင်းလိုက်တော့ အတွင်းပိုင်းနံရံတွေက လက်ချောင်းလေးတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို ဆုပ်ညှစ်လာတယ်။ အထုတ်အသွင်းမလုပ်ပဲ ဒီအတိုင်းထိုးနှစ်ထားရင်း ခါးကိုလှုပ်ကာ အတံထိပ်နဲ့ဝလုံးရေးသလို လှုပ်ဝိုင်းပေးလိုက်တော့ သူမရဲ့ အတွင်းနံရံက ပြန်တုန်ပြန်ပြီး အရင်ကထက်ပို ရှုံ့လာတယ်။ ခဏနေတော့ ခါးလေးက မသိမသာ ကော့လာပြီး

" ဝူးဝါး၊ ဝူးဝါး၊ ဝူးဝါး " ဆိုပြီး ပြီးသွားပုံရတယ်။

အစိကို အချိန်ပေးပြီး ကလိထားတဲ့အတွက် ပိုပြီး ပြီးဖို့လွယ်နေပုံပဲ။ ကျွန်တော်လဲ သူမအထဲက ကိုယ်ပွားကို ဒီအတိုင်းစိမ်ထားရင်း သူမရဲ့ အတွင်းနံရံတွေကပေးတဲ့ အရသာကို ခံစားနေမိတယ်။

ပွကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ သူလဲပြီးသွားပုံရတယ်။ သူမရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာနဲ့တူတယ်။ သူ့ပစ္စည်းကို သူမရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ သွင်းထားရင်း သူမရဲ့နှာခေါင်းကို အတင်းပိတ်ထားတာတွေလိုက်ရတယ်။ သူမလဲ ပွကြီးရဲ့ သုတ်ရည်တွေကို သောက်ရင်း မျက်စိဖုံးအောက်မှာ သူမဘာကြောင့် အခုလို

နှိပ်စက်ခံနေရသလဲဆိုတာ တွေးရင်း ငိုနေရှာမှာပဲ။ အော်.... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လဲ ခါးကို ရှေ့နောက်လှုပ်ရင်း အသွင်းအထုတ်ကို ဖြေးဖြေးချင်းပြန်စလိုက် တယ်။ သူမဟာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်တော့တဲ့သူလို အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်နေတယ်။ ပွဲကြီးလဲ သူနေမြဲနေရာ ဖြစ်တဲ့ ဆိုဖာကျောမှီနဲ့ သူမရဲ့ ကြားထဲကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နောက်ကနေ သူမရဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ပေးထားတယ်။ သူမရုန်းချင်လဲရုန်းလို့မရလောက်တော့မှ ကျွန်တော်ဟာ ခါးကို အလုပ်ပေးရင်း သူမရဲ့ မျက်စိကိုအုပ်ထားတဲ့ အိုင်းမက်စ်ကို ဖယ်ပေးလိုက်တယ်။ မှောင်နေရာကနေ ရုတ်တရက်လင်းလာတဲ့အတွက် မျက်စိပဲကြိမ်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် လက်ရှိအခြေ အနေကိုပဲ လစ်လျူရှုထားချင်လို့လားမသိပါဘူး။ သူမဟာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး မျက်နှာကို လွှဲထားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အသွင်းအထုတ်မရပ်ပဲ

“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်” လို့ နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်လိုက်ရင်း
“ သွင်းလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပြီးသွားတယ်ဆိုတော့ ပြတ်လပ်နေတာ ကြာပြီနဲ့တူတယ်နော်?” လို့ပြော လိုက်ပေမယ့် ဘာမှပြန်ပြီး မတုန်ပြန်ပါဘူး။ ဒီအခြေအနေရောက်တဲ့အထိ မကောင်းပါဘူး။ မပြီးပါဘူးလို့ အသံတိတ်ငြင်းနေတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး တော်တော်တောင် သနားလာတယ်။

“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်ကို ပစ်ထားပြီး အပြင်မှာ ဝယ်စားပျော်ပါးနေတဲ့အပြင် ကလေးမုန့်ပေးကြိုက်တဲ့ ခင်ဗျားယောက်ျားက လုပ်ပေးမှ စိတ်တိုင်းကျမှာလားဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့အိပ်ရဖို့အတွက် သိန်းငှာပေးပြီး ခင်ဗျားကိုတန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ ကျွန်တော်လိုလူမျိုးနဲ့ အိပ်ရတာကမှ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်ကို ပိုမြင့်စေပြီး ပိုပျော်စေမယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်ဗျာ”

သူမဟာ မျက်စိကို အသာဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာဖက်ကို ဝေ့လိုကြည့်လိုက်တယ်။ တော်တော်ရိုးတဲ့မိန်းမပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားလုံးတွေကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ အရမ်းသိတာနေတယ်။

ကျွန်တော်က ပြန်စိုက်ပြီးကြည့်ပေးလိုက်တော့ သူမ မျက်လုံးလွှဲသွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ သုံးချောင်း ထောက်ခုံပေါ်တင်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုကင်မရာကို သတိထားမိသွားပုံရတယ်။

“ ဟာ။ဟယ်။ အဲဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့။ ဗီဒီယိုတော့မရိုက်ပါနဲ့။ ရပ်လိုက်ပါ....” လို့ ရုတ်တရက်ကြီး ထအော် ပါလေရော။ ရိုးသားပြီး အရှက်တရားကြီးတဲ့ သူမအတွက် လိင်ဆက်ဆံနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဗီဒီယိုအရိုက်ခံ ရတဲ့ကိစ္စဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ တစ်ဖမ်းယောက်ျားတွေရှေ့မှာ တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီး ဗလကာယ အလုပ်ခံနေရတဲ့ ကိစ္စတွေထက်တောင် ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ အရှက်တရား ဆိုတဲ့ ခြုံစောင်က တဖြေးဖြေးကွာကျနေတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးယောက်ယက်ခပ်လှုပ်ရှားသွားအောင် လုပ်ချင်လို့ ကျွန်တော်ကလဲ မျက်စိဖုံးကို တမင်ခွာလိုက်တာပဲ။ သူမရဲ့စိတ်တွေပိုလှုပ်ရှားသွားအောင်

“ စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်ပါနဲ့ဒေါ်တင်ဇာခိုင်ရယ်။ ခင်ဗျားအဝတ်တွေ စချွတ်ကတည်းက ရိုက်ထားတာပါ။ အခုမှ ရပ်ပါဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကာအကွယ်လို သဘောမျိုးပါ။ ကိစ္စဝိစ္စတွေ အားလုံးပြီးသွားရင် ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုတပ်ကို ပြန်ပေးမှာမို့ စိတ်မပူပါနဲ့” ကျွန်တော်ပြောစကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အားကုန်သုံးကာ ရုန်းပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးချည်ခံထားရပြီး ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ခြေထောက်ကို အားကောင်းမောင်းသန်

ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်က ချုပ်ထားတဲ့အပြင် ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အလည်ဗဟိုကို သပ်ရိုက်ခံထားလေတော့ ဘယ်ကြာကြာ ရုန်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ ခဏနေတော့ရုန်းတာကိုရပ်လိုက်ပြီး တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်တော့ပဲ ငြိမ်ကျသွား တယ်။
ဒီလိုငြိမ်ကျသွားပြန်တော့လဲ ပျင်းစရာကြီး။ ဒါမျိုးကိစ္စက အသံလေးဘာလေးထွက်မှ လုပ်တဲ့လူအနေနဲ့လဲ အားတက်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်
“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်၊ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်၊ ဒေါ်တင်ဇာခိုင် ” လို့ မထူးမခြင်းခေါ်ကြည့်တယ်။ ဒါလဲပြန်မထူးတာနဲ့
“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်လို လင်ရှိမယားတစ်ယောက်အတွက် လှေကြီးထိုးရိုးရိုးပဲ အသွင်းအထုတ် လုပ်နေတော့ ဘယ်လုံလောက်မလဲနော်။ ပိုပြီးကောင်းလာအောင်လုပ်ပေးရဦးမှာပေါ့”

ဝတ္ထုရားအရသာ မိန်းမကိုလုပ်နေတဲ့ သူမရဲ့ယောက်ျားကောင်းမှုကြောင့် သူမရဲ့အတွင်းသားတွေဟာ သိပ်ပြီး မဖွံ့ဖြိုးသေးပုံရတယ်။ သာမန်အသွင်းအထုတ်လုပ်နေရုံလောက်နဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်လောက်ကို တော့ သူမအနေနဲ့ အောင့်ခံနိုင်ပုံပဲ။ နောက်မှပဲ အချိန်ယူပြီး တစ်ကိုယ်လုံးဘယ်ထိထိ ဖီးလ်လာတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်အောင် လုပ်သွားရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်အတွက်လဲ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ အခုတော့ နဲ့နဲ့ဆက်ကလိပေး လိုက်ဦးမယ်။

“ ဒါပေမယ့် စောက်စိလေးကတော့ ကျုပ်မြင်ဘူးတဲ့ထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲ။ ယောက်ျားဆီက အကြင်နာတွေ မရတာနဲ့ ကိုယ်ဖာသာကို အစိကိုပွတ်ပြီး အာသာဖြေနေလို့နဲ့တူတယ်နော်။ ဒါကြောင့် အစိကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ထိလိုက်တာနဲ့ လွယ်လွယ်လေးပြီးသွားတာပေါ့နော်။ ” လို့ စကားလုံးတွေနဲ့ မခံချင် အောင်ပြောရင်း ခါးကိုလည်း မပြတ်လှုပ်ပြီး အသွင်းအထုတ်ကို ဆက်တိုက်လုပ်ပေးနေပါတယ်။ သူမဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နီရဲနေတဲ့ မျက်နှာလေးကိုဘေးသို့လွှဲရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အောင့်ခံနေရှာတယ်။ အရှက်တရားကို လက်မလွှတ်ချင်သေးတဲ့ပုံပဲ။ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လိုဖြစ်နေတဲ့ ပွဲကြီးကိုလဲမပျင်းစေရအောင် ဒီနေ့ပွဲကိုအဆုံးသတ်ဖို့ အသင့် စဉ်းစားပြင်ဆင်လာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က မျက်ရိတ်လှမ်းပြလိုက် တော့ ပွဲကြီးက ပြုံးဖြူမျက်နှာနဲ့ ခေါင်းညှိပ်ပြီး သူ့ဘေးမှာချထားတဲ့ အိပ်ထဲကနေ ပန်းနုရောင်အဆင်းရှိတဲ့ ကြက်ဥ ကိုဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ညာခြေထောက်ကို ပွဲကြီးအစားကျွန်တော်က ကိုင်ထားလိုက် တယ်။ သူကအားသွားတဲ့ ညာလက်နဲ့ရိုတာကိုကိုင်ပြီး တုန်ခါအားကို “အလယ်” လောက်မှာ ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားအပြီးကိုစောင့်ပြီး ရိုတာကို သူမရဲ့စောက်စိလေးနဲ့ တို့ထိလိုက်တယ်။

ရောင်စုံကြက်ဥရိုတာ
(လုံးရှည်ရှည်ပုံစံ လုပ်ထားတဲ့ ရောင်စုံဘိုင်ဘာရေတာ။ ဂျပန်ကားတွေမှာ အသုံးပြုတာ တွေဘူးကြပါ လိမ့်မယ်။)

“ ရိုးရိုးကြီး အသွင်းအထုတ်လုပ်နေရုံနဲ့ အားမလိုအားမရဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်အတွက် ပိုပြီးကောင်းအောင်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မလုပ်ဖို့ တောင်းဆိုပါရစေနော်။”

ရိုတာက အစိကလေးနဲ့ထိတော့ တစ်ခါမှမရဖူးသေးတဲ့ ခံစားမှုကြောင့်လားမသိဘူး။ သူမဟာ မျက်စိကို တအံ့တသြဖွင့်လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခဏကြာစိုက်ကြည့်လာတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းရင်း “ အား... အဲဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ တော်ပါတော့”လို့ တုန်ယင်တဲ့အသံနဲ့ တောင်းဆိုရှာတယ်။ သွားချင်းရိုက်နေတဲ့ အသံတွေလည်းထွက်လာတယ်။

“ ဒီလိုမျိုးလူကြီးများအတွက်ကစားစရာပစ္စည်းကို ယောက်ျားအလွမ်းဖြေဖို့ အမြဲသုံးနေတယ်မဟုတ်လား? ” လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွားရဲ့ အသွင်းအထုတ်ကို မရပ်တမ်းဆက်လုပ်ရင်း သူမကို မေးလိုက်ပါတယ်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဘာမှပြန်မဖြေပါဘူး။

“ အော် သုံးဘူးတယ်တဲ့လား၊ ရိုးနေပြီပေါ့နော်။” လို့ထပ်ပြီး ပြောလိုက်တော့မှ

“ တစ်ခါမှမသုံးဘူးပါဘူး။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။” လို့ကမန်းကတန်းပြန်ဖြေတယ်။

အသက်ရှူသံက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က အမှန်အတိုင်း တုန်ပြန်နေပေမဲ့ ဘေးလူမသိအောင် ရှက်စိတ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူမအဖို့ ပိုပြီးအားအင်ကုန်ခန်းနေပုံရတယ်။ ဒါလဲ ခဏနေရင် ကျွန်တော်က အဆုံးသတ်ပေးမှာပါ။ ဒါကြောင့် ရိုတာကို အပြင်းဆုံးအဆင့်အထိ တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ အသွင်းအထုတ်တွေကိုလည်း မြန်နှုန်းမြှင့်ပေးလိုက်တယ်။

“ အား....., တမျိုးကြီးပဲ ..., ဆက်မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ မခံနိုင်တော့ဘူး...”

သူမရဲ့ အထဲခံရုံတွေက ရှုချည် တွချည် ပိုဖြစ်လာတယ်။ အစိ ကို ရိုတာနဲ့ ကလိပေးနေတော့ အတွင်းပိုင်းကလည်း တုန်ပြန်မှုတွေပို ပြင်းထန်လာပုံပဲ။

“ ဒါမျိုး ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား?”

“ဒီနေ့အဖို့ ဒါနောက်ဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်လဲပြီးခါနီးပြီ။ ခင်ဗျားထန်တာ ကျွန်တော်သိတယ်။ စိတ်ကြိုက်တာ ထန်ပေတော့။”

“ ဟင့်အင်း။ မကြိုက်ပါဘူး။ ကောင်းလဲမကောင်း.....ပါ..ဘူး။” လို့ ကြိုးစားပြီး ငြင်းဆန်ပေမဲ့ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး စကားကိုတောင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ရှာပါ။

“ မတင်ဇာတို့ကတော့ စံပဲဗျာ။ ဘယ်နှစ်ခါမှန်း မသိအောင် ပြီး ပြီးနေတဲ့အပြင် ဟိုနေရာကလဲ ရွဲရွဲစိုနေတဲ့အပြင် ပလစ်ပလစ်နဲ့ နေတာတောင် ဝန်မခံချင်သေးဘူး။ ဒီအခြေအနေထိရောက်တော့မှ ဘာကို သည်းညှင်းခံပြီးအောင့်ထားနေရသေးတာလဲ”

ကျွန်တော်က ဒီလောက်လမ်းဖွင့်ပေးထားတာတောင် အရှက်ကြီးတဲ့သူမဟာ နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်တဲ့ အထိ ပြီးချင်တာကို ထိန်းချုပ်ပြီး အောင့်ခံနေတဲ့အတွက် အတွင်းထဲမှာတော့ တပျစ်ပျစ်နဲ့ အဆက်မပြတ် ပိုပြီးလှုပ်ရှားနေပါတယ်။ ဝမ်းသွားချင်တာကို အောင့်ထားတဲ့သူလို လူလဲ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ပြီးခါနီးလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အထုတ်အသွင်းကို အားကုန်တင်လိုက် ပါတယ်။

လင်မယားကွာရှင်းတာတို့ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျား အတွက် အထောက်အကူရတာပေါ့။” လို့ပြောရင်း သူမလက်ထဲသို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ စာအိပ်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ ဒါဆို အားလုံး ပြီးပြီပေါ့နော်၊ နောက်ထပ်မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား?” လို့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ သူမက မေးလာပါတယ်။

“ နောက်ထပ် ၃၊ ၄ ခါလောက်တော့ အသုံးတော်ခံပါဦးဗျာ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက် ကို သိပ်ကြာကြာမကြိုက်တတ်ဘူး။ ခဏလေးနဲ့ပျင်းသွားတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကံကောင်းရင် နောက်ထပ်တစ်ခေါက်လောက်ဆို ခင်ဗျားကို ပျင်းချင် ပျင်းသွားမှာပါ။ အဲဒီအခါကြတော့ အခုပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကော်ပီကူးထားတာတွေရယ်၊ စောစောက ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုတိပ်ရယ်ကို ပြန်ပေး မယ်လေ။ ဒါဆို လုံးဝ ကိစ္စပြတ်သွားပြီပေါ့။”

လို့ပြန်ဖြေလိုက်တော့ သူမရဲ့မျက်နှာဟာ ဇီးရွက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

“နောက်တစ်ခု ထပ်တောင်းဆိုချင်တာက ဒီနေ့ ဒီအခန်းထဲမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ခင်ဗျားယောက်ျားကို ပြန်မ ပြောပါနဲ့။ နောက်ပြီး သူက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းခလေးကို ပိုက်ဆံပေးပြီး စားလိုက်တဲ့ကိစ္စရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့သိသွားလို့ ပိုက်ဆံနဲ့ ခင်ဗျားကို လျော်ကြေးအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဆီ ပေးလိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ခင်ဗျားခင်ပွန်းကို ပြန်မပြောပါနဲ့လို့ တောင်းဆိုချင်တာပါ။”

“ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ?”

“ အော်.. ခင်ဗျားယောက်ျားက သူမကောင်းတာလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စရယ်၊ အဲဒီကိစ္စပေါ်သွားလို့ ကိုယ့်မိန်းမကို တစ်စိမ်းယောက်ျားစီ ထိုးကျွေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားကို မသိစေချင်ဘူး။ ခင်ဗျားသိသွားမှန်း သူ့သိသွားရင် ခင်ဗျားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရခက်လို့နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ ခင်ဗျားကို မပြောဖို့ ကတိတောင်းထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ။”

ဘာမှထပ်မမေးပေမယ့် သူမရဲ့မျက်နှာမှာ အံ့ဩနေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ ဆက်ပြီးပြောလိုက်တယ်။

“ ဒါပေမယ့် အင်အားသုံးပြီး မုဒိန်းကျင့်သလိုမျိုးလုပ်ရအောင်လဲ ခင်ဗျားကိုသနားတယ်လေ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူမှ ဒီကိစ္စမျိုးကလဲ ကောင်းတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အကျိုးအကြောင်း သေသေ ချာချာ ရှင်းပြခဲ့တာပါ။”

သူမအပေါ်ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်ပြီး ပေါ်လာတဲ့အပြစ်ကိုဖုံးဖို့အတွက် သူမကို ထိုးကျွေးလိုက်တဲ့အပြင် အပြစ်မရှိသလို ဟန်ဆောင်ချင်နေတဲ့ ကြောင်သူတော်ယောက်ျားရဲ့ အစအဆုံးကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပုံရတယ်။ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ စကားလုံးတောင်ရှာမရတော့သလိုပဲ။ ပါးစပ်အဟောင်း သားနဲ့ ကျွန်တော်ပြောနေတာကို နားထောင်နေတယ်။

“ ကျွန်တော်တို့လဲ ကတိပျက်တဲ့သူတွေလို့ အထင်မခံချင်လို့ပါ။ အကယ်၍ ပြန်မပြောပြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလဲ ကတိတစ်ခုပေးပါမယ်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြီးပြီး တစ်ခါယောက်ျားတွေ

ရှေ့မှာတောင် မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် တကုန်ထန်တဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်းကိုလဲ ခင်ဗျားယောက်ျားကို ပြန်မပြောပြပါဘူး။ " လို့ တမင်တကာ ပိုပြောလိုက်တယ်။
ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီလိုမှ မချုပ်ထားရင် မလွယ်ဘူး။ အိမ်ပြန်ပြီး လင်မယားချင်း စကားပြောကြရင်း ကျွန်တော်တို့အလိမ်တွေ ရိပ်မိသွားပြီး ရဲသွားတိုင်လိုက်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်သွားမယ်လေ။ ဒီလင်မယား နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီနေ့ကိစ္စကို မပြောမိအောင်လုပ်ထားဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူမကတော့ တုတ်တုတ်တောင်မလုပ်ဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ျားက ဒီလိုလူပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး နုလန်မထူနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဒဏ်ရာရသွားပုံပဲ။ ဒါကြောင့် သူမရဲ့ ပုခုံးကို ပုတ်ရင်း "ကဲထ၊ ပြန်ကျရအောင်။ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း အိမ်တိုင်ရာရောက်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။" လို့ပြောလိုက် တယ်။ အိမ်အထိလိုက်မပို့ပဲ တစ်ယောက်ထဲပြန်လွှတ်လိုက်ရင် အကျလွန်နေတဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေတယ်တို့ ဘာတို့တောင်ဖြစ်နိုင်တယ်။
အိမ်မြန်မြန်ပြန်ရောက်ပြီး ခလေးတွေနဲ့ မြန်မြန်ပေးတွေ့လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ။
" မေမေ၊ ဗိုက်ဆာပြီ၊ ဘာစားရမှာလဲ" လို့ နုပူနဆာမေးလာမယ့် ခလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စက သူတို့လေးတွေရဲ့နှောင်ရေးအတွက် အနစ်နာခံလိုက်တာပဲလို့ ဖြေတွေးလေးတွေ ဝင်လာမယ် မဟုတ်လား။ သူမသာ မိခင်ကောင်းမပီသခဲ့ရင် " သားကောင်းမိခင်"ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလဲ ဘယ်ဖြစ်လာ တော့မှာလဲ။.....

ဤတွင်အပိုင်း(၁) ပြီး၏။
အပိုင်း(၂) မျှော်ပါ။

အပိုင်း(၂)

ဒုတိယအကြိမ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မကို ဘာတစ်ခွန်းမှမမေးဘူး။
ချိန်းထားတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့လား? စာရွက်စာတမ်းတွေရခဲ့လား? လို့ အမှန်ဆိုရင် မေးသင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဘာမှမမေးတဲ့အပြင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့တောင် ရှောင်နေတယ်။ ဟိုလူပြောလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ။
ညစာစားပြီး ခလေးတွေကို သိပ်လိုက်ပြီးတော့ ဟိုလူတွေပြောတဲ့ကိစ္စက တကယ်လားဆိုတာ ကျွန်မယောက်ျားကို မေးကြည့်ရင်ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မေးရမှာကို ကျွန်မ ကြောက်နေတယ်။ ကတိပေးထားတာကို ဂရုစိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သိချင်ပေမယ့် သိရမှာလဲ ကြောက်နေတာ။ နောက်ပြီး ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုလဲ ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
နောက် ၃၊၄ရက်လောက်နေတော့ လစဉ်လာနေကြကိစ္စက ပုံမှန်အတိုင်း စလာတယ်။

ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ကို ပြင်ဆင်နေရင်း အဲဒီနေ့ကစပြီး
ကြိုးစားမေ့ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကိုပြန်သတိရလာတယ်။

"ဟိုလူရဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ကျွန်မကိုယ်ထဲမှာ...."

ကိုယ်ဝန်မရလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဆိုပြီး စိတ်အေးသွားပေမယ့် ရှက်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ယောက်ျားရဲ့
သစ္စာမဲ့မှုကို သိလိုက်ရတဲ့ ကြေကွဲစိတ်၊ မခံချင်စိတ်တွေက ကျွန်မရဲ့ အတွေးထဲကို တစ်ခုစီ ဝင်လာပြီး
ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်ကျနေမိခဲ့တယ်။

သောကြာနေ့မနက်ခင်း။ ခင်ပွန်းနဲ့ခလေးတွေက ရုံးနဲ့ကျောင်းကို အသီးသီးသွားကြပြီး အိမ်မှာ ကျွန်မ
တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတဲ့အချိန်။ သတိမရချင်စရာ အဲဒီနေ့ကနေ နှစ်ပါတ်တောင်ကြာသွားပါပြီ။
အဲဒီနေ့က အကြောင်းကို မတွေးမိအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလို့ ထင်ချင်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မဆုတောင်းသလို ဖြစ်မလာပါဘူး။

"ကလင်... ကလင်..."

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဆေးလက်စ ပုကန်တွေကိုချထားပြီး ဖုန်းရှိရာဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့တယ်။

"ဟုတ်ကဲ့။ အမိန့်ရှိပါရှင်"

"ဒေါ်တင်ဇာခိုင်"

အသံပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။

"ကျန်းခမ်းသာလို့ မာရဲ့လား? ဟဲဟဲ, ဟိုတစ်ရက်ကတောင် ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ တွေ့သေးတယ်။

သူ့အပြောအရတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူးတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား? ဟဲဟဲ"

ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကိုင်ထားတဲ့ဖုန်းခွက်တောင် လက်ထဲက လွတ်ကျချင်သလိုဖြစ်သွားတယ်။

ရွံ့ရှာစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက တပြိုင်နက်ထဲ ပေါ်လာပြီး အာခေါင်တွေ
ခြောက်လာတယ်။ တစ်ခုခုပြန်ပြောချင်ပေမယ့် ဘာသံမှ ထွက်မလာဘူး။

"ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ခင်ဗျားယောက်ျားကို ဘာမှပြန်မမေးဘူးလို့ သိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူး
တင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆက်ဆံခဲ့တုန်းက ခင်ဗျားလဲ စိတ်ပါလာတာတို့၊ ဟိုနေရာက
ရွံ့ရွံ့စို လာတာတို့မဖြစ်ပဲ နောက်ဆုံးအထိ သစ်သားတုန်းကြီးကိုလုပ်ရသလိုပဲလို့ ခင်ဗျားယောက်ျားကို
ပြောပြထားပါတယ်။"

ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လာပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသူလို
မှင်သက်နေမိတယ်။

ပြန်ပြောချင်ရင်တောင် ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ပြန်ရန်တွေ့ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

"ဒေါ်တင်ဇာခိုင်, နားထောင်နေရဲ့လား?"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ခင်ဗျားဘက်က ကတိတည်ခဲ့လို့လဲ ဟိုအခွေကိုလဲ ခင်ဗျားယောက်ျားကို မပြတော့ပဲ ကျွန်တော်ပဲ
ဆက်သိမ်းထားလိုက်ပါတယ်။"

အဲဒီစကားကြားလိုက်ရတဲ့ကျွန်မဟာ ဒိန်းကနဲ ထခုန်မိမတတ် လန့်သွားတယ်။ ဟိုခွေကို
ကျွန်မယောက်ျားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူစိမ်းတစ်ရံဆံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်စေချင်ဘူး။ အကြည့်ခံ
သင့်တဲ့ အရာလဲမဟုတ်ဘူးလေ။

“ ပြစ်ရာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားကို ပြလိုက်တယ်မဟုတ်လား?” လို့ ထိတ်လန့်ပြီး အသံကျယ်ကြီးနဲ့ မေးလိုက်မိတယ်။ ဟိုလူကတော့ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ဖြေလာတယ်။

“ မပြုဖြစ်လိုက်ပါဘူးလို့ပြောတာကို မကြားလိုက်ဘူးလား? နောက်ပြီး အဲဒီခွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြပါဘူး လို့ ခင်ဗျားကို ကတိပေးထားပါဘူး။”

“ စောရီး။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြပါနဲ့ရှင်” လို့ ကျွန်မဘက်က လေသံလျော့လိုက်ရတယ်။

“ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်မချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ ” ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ပြန်ဖြေသံကိုကြားရတယ်။ ကျွန်မက ဘာမှပြန်မပြောတော့ သူကဆက်ပြီး

“ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တစ်ခါ “ဒိတ်” လုပ်ကြရအောင်လေ”လို့ပြောလာတယ်။ ဒိတ်လုပ်မယ်လို့ တမင်ပြောလိုက်မှန်းကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မက ငြင်းမယ်လုပ်တော့ သူကပဲ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လည် အရင်နေရာ၊ အရင်အချိန်မှာ တွေ့ကျမယ်လို့ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ ဟိုဘက်က ဘာသံမှ မကြားရတော့ပေမဲ့ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ဝေါင်တောင်တောင်ကျန်နေခဲ့တယ်။

(အဲဒီနေ့က ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါလား။ ကျွန်မ မေ့ချင်ပေမယ့်လဲ ရှောင်လွှဲလို့မရပါလား.....)

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ခလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးကောင်းဖို့ ဟိုဟိုဒီဒီငြင်းမနေတော့ပဲ နာရီပိုင်းလောက် သည်းခံလိုက်ရင် ပြီးသွားမဲ့ ကိစ္စပဲလေ။ ဟိုလူတွေရှေ့မှာ အသနားခံနေတာကမှ ပိုပြီးမခံချင်စရာ ကောင်းတယ်။ ရင်ဆိုင်စရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင် လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဆို့တစ်နေတဲ့ အစိုင်အခဲတွေ ရှင်းသွားသလို ခံစားမိတယ်။

“ သွားပြီ။ ခိုင်းထားတာတွေ သေချာလုပ်ထားလိုက်ဦး။ ပြန်ခါနီးလဲ တံခါးသေချာ ပိတ်သွားဦး” လို့ စိတ်ပူစွာမှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပွကြီးက စိတ်ချပါဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။ [ဒီနေ့တော့ သူမလိုက်တော့ဘူး] လို့ အလိုက်သိစွာပြောလာတဲ့ ပွကြီးကြောင့် [မင်းနေခဲ့ကွာ] လို့ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ သူမပါလာတာကြောင့် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သူမနဲ့ ချိန်းထားတဲ့နေရာဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကားမောင်းလာရင်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေရဲ့ မိန်းမတွေဟာ ဘာလို့များ ချောကျ လှကျရတာလဲလို့ မနာလိုစွာ တွေးမိတယ်။ အခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော့် ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားတဲ့ တင်ဇာခိုင်ဆိုလဲကြည့်လေ။ ခလေးနှစ်ယောက်အမေသာဆိုတယ်။ လုံးဝမထင်ရဘူး။ ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့အပြင် တုန့်ပြန်မှုလည်း ကောင်းတယ်။ ဒါတောင် သူမယောက်ျားက အပြင်မှာ သောင်းကျန်းချင်သေးတယ်။

ကျွန်တော်လဲ အစက ရိုးရိုးသားသား အလွတ်စုံထောက်လုပ်လာတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်အပ်သူ အရမ်းနည်းတော့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်လုပ်။ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မနည်း လုပ်နေရတယ်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေများတော့ အိမ်မှာ မိန်းမချောချောရှိတာတောင် အပြင်မှာကဲချင်တိုင်း ကဲနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ တမင်အမှုဆင်ပြီး ထောင်ဖမ်းတယ်။ ငွေဥှစ်တယ်။ မကောင်းဘူး ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားမျှတမှု မရှိတဲ့လောကကြီးကို ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ပြန်ကလဲစားခြေနေတာလို့ သဘောထားလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော့်ရဲ့သားကောင်ဖြစ်သွားတဲ့ တင်ဇာခိုင်ကိုလဲ သနားတော့ သနားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး မိန်းမမျိုးဖြစ်လို့ အခုလို နောက်တစ်ခေါက်တွေ့ရမှာကို တွေးပျော်ရင်း သူမစောင့်နေတဲ့ နေရာကို ရောက်လာတယ်။

“ဒေါ်တင်ဇာခိုင်”

ရှုတ်တရက် နောက်ကျောမှ ကြားလိုက်ရတဲ့ခေါ်သံကြောင့် လန့်သွားတယ်။ ဘေးဘီကို သတိထားကြည့် နေပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်တုန်းကလိုပဲ ကိုယ့်နောက်ရောက်လာမှသိတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာထားက တင်းမာနေမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဖာသာသိတယ်။

“ကားက ဟိုနားမှာ ရပ်ထားပါတယ်။”

“တက်ပါ” လို့ ကားနားရောက်တော့ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သူကတော့ ယာဉ်မောင်းခုံမှာဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်က အတူပါလာတဲ့ အသက်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ပါမလာပုံပဲ။

တစ်ယောက် ထဲဆိုတော့ နဲ့နဲ့တော်သေးတယ်လို့ စိတ်သက်သာရာ ရမိတယ်။

အရင်တစ်ခေါက်က စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ သတိထားမကြည့်မခဲ့တဲ့ သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက် မိတယ်။ အသက် ၄၀ကျော် ၅၀လောက်လို့ထင်ရတယ်။ ဟောင်းပေမဲ့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီ အောက်မှ လူငယ်တစ်ယောက်လို သန့်မာနေသေးတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သတိထားမိတယ်။ အခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ သူ့နာမည်ကို မသိသေးဘူး။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက သူပြောတော့ ပြောတယ်နဲ့ တူတယ်။ မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်မစိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ။ တစ်ခေါက်ထဲပေမဲ့ အတွင်းကျကျ ဆက်ဆံခဲ့ဘူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကိုတောင် မသိသေးပါလားလို့ တွေးရင်း ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး ဝမ်းနည်းလာတယ်။ ရှက်လဲရှက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် မေးတော့မမေးချင်ဘူး။

ဟိုဟိုဒီဒီတွေးနေတုန်း သူက ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“ပြောထားရဦးမယ်။ ကျွန်တော်က အကြမ်းဖက်တာကို သိပ်မုန်းတာ။” လို့ စကားစလာတယ်။

[ကျွန်မကို ဗလကာယ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်ခဲ့ပြီးတော့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။] လို့ စိတ်ထဲမှာထင် လိုက်တယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မနားထောင်နေလားလို့ ဖျတ်ကနဲလှည့်ကြည့်ပြီး

“ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးကိစ္စတွေမှာ အင်အားသုံးမှ နားလည်တဲ့မိန်းမတွေက များတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် လိုအပ်တဲ့ အခါတွေမှာတော့ မကြိုက်ပေမယ့် အကြမ်းဖက်မိတာအမှန်ပဲ။ နောက်ပြီး အကြမ်းမဖက်ရင် သဘော မပေါက်တဲ့ ဉာဏ်ထိုင်းထိုင်း မိန်းမတွေကို ပိုလို့တောင် မုန်းသေးတယ်။”

သူဆိုလိုချင်တာက “ငါ့ကို အကြမ်းဖက်မိအောင်မလုပ်နဲ့” လို့ ခြိမ်းခြောက်ချင်တာနဲ့တူတယ်။ ဒါကြောင့် နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း “အော်.. ဟုတ်လား” လို့ စိတ်မပါစွာပြန်ဖြေလိုက်တော့ သူက အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာကို နားလည်ရဲ့လား?” လို့ ခက်ထန်စွာ မေးလာတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်မလဲ လန့်သွားပြီး “နားမလည်ပါဘူး” လို့ ဖြေလိုက်မိတယ်။ ဒါကို သူက ချက်ချင်းပြန် မဖြေသေးပဲ ကျွန်မဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ

“ကျွန်တော်က မကြိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ထိတောင်မထိချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိစ္စပြတ်ပြီ ပြီးပြီလို့ မထင်လိုက်နဲ့ဦး။ အခုအထိတော့ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေကို တခြားလူဆီ ပေးပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်

ဆီမှာ ဒါမျိုးမှကြိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ။ သူတို့ကို ဧည့်ခံခိုင်းလိုက်တယ်။ လုပ်ချင်တာလုပ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။”

စကားအဆုံး ခေါင်းပေါ်ကို ဆယ်ပေါင်တူတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျလာသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

အဲဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး လို့ အော်ပြောချင်လာတဲ့စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ မကြိုက် မှန်းသိလို့ တမင်ပြောတာလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်လုပ်ချင်ရင် လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည် လိုက်တယ်။

ကျွန်မဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲဆိုတာကို သူကြည့်နေမှန်းသိလို့ အပြင်ပန်း တည်ငြိမ်နေသလို စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက်ကို သူ့ကို ပြလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တမင် “ ကျွန်မကိုလဲ ဖာသည်တွေလို လူတကာနဲ့ အိပ်ခိုင်းမယ်ပေါ့” လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဂရုမစိုက်တဲ့စုံစုံနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ရပေမယ့် “ဖာသည်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးထွက်လာအောင် မနည်းကြိုးစားပြီး ပြောလိုက်ရတယ်။

“ အဲဒါတော့ ခင်ဗျားအပေါ် မူတည်ပါတယ်။” လို့ သူကလဲ ပြန်ထေ့လိုက်တယ်။ တုန်လှုပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို ထိုးထွင်းသိနေသလိုပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အရှုံးမပေးဘူးလို့ အားတင်းပြီးလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးရှုံးပွဲပါပဲ။

ကားရပ်လိုက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ အရင်တစ်ခေါက်ကနဲ့ မတူတဲ့ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်။

ဒီဟိုတယ်က ကြိုက်တဲ့အခန်းကို အပြင်မှာထောင်ထားတဲ့ဘုတ်ပြားမှာ ခလုတ်နှိပ်ပြီးရွေးရတာ။ ကောင်တာမရှိဘူး။ အထဲရောက်တော့ အမြန်တမ်း သုံးနေကျအခန်းကို ရွေးပြီး သော့ထုတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ နောက်ကဝင်လာတဲ့ သူမဆီလှည့်ပြီး ညာလက်နဲ့ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ “ ဘာလုပ်တာလဲ။”

တော်တော်ရန်တွေ ကောင်းတဲ့မိန်းမပဲ။ အသံတိုးတိုးလေးပေမဲ့ မကြိုက်ကြောင်း သိစေတဲ့လေသံနဲ့ ချက်ချင်းပြန်တုန့်ပြန်တယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့် ဘယ်လက်နဲ့ သူမရဲ့ မေးစေ့လေးကို ဆွဲမော့ဖို့လုပ်တော့ အားထည့်ထားပြီး အောက်ကို ငုတ်ထားတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရတယ်။

“ ဒီလိုနေရာမျိုးရောက်လာမှတော့ပျာ မုဒ်လေးဘာလေးသွင်းပြီး သမီးရည်းစားတွေလို နမ်းရအောင်လေ”

လို့ အမိန့်ပေးသံနဲ့ပြောလိုက်တော့ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး မျက်နှာကိုမော့ခါ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပေးတယ်။ ဟဲဟဲ ကားပေါ်မှာ ခြိမ်းခြောက်ထားတဲ့စကားက တော်တော်ထိရောက်တယ်နဲ့တူတယ်။

ကျွန်တော်လဲ သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို သာသာလေးနမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို ပြန်ခွာပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမဟာ မျက်စိကို စုံမှိတ် အံကိုကြိတ်ပြီး ရွာနေတဲ့မိုး အမြန်တိတ်သွားမှာကို စောင့်နေ တယ်။

“ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် သမီးရည်းစားခြင်း နမ်းနေတာနဲ့ မတူဘူးနော်” လို့ လျှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ တုပ်တုပ်မလှုပ်ပါ။

“ တင်းထားတဲ့စိတ်တွေ နဲ့နဲ့လျော့ပါဦးဗျ။ ရည်းစားအချင်းချင်း ဟိုဟာလုပ်ခါနီး

ဘယ်လိုနမ်းတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား? တောင့်မထားနဲ့လေ” လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော်ဟာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သူမရဲ့ သွယ်လျှာတဲ့ ခါးကို အားထည့် လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့လိုက်ပြီး လျှာကိုထုတ်ခါ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါး နှစ်လွှာရဲ့ အလည်ကို ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ရှုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတဲ့သူမဟာ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့မယ် လုပ်ပြီးမှ ခွာပေးလိုက်ပြီး စိထားတဲ့သွားကိုလဲ ဟလိုက်တယ်။

အထဲရောက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်လျှာကို သူမရဲ့ ပါးစပ်တစ်ခုလုံးထဲ မွှေရမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်သူမရဲ့လျှာကသိပ်မကြိုဆိုချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲထပ်ပြောဦးမှလို့ ပါးစပ်ချင်းခွာမယ်လုပ်တော့မှ သူမဟာ လျှာထိပ်လေးကို ကျွန်တော့်ရဲ့လျှာနဲ့လာတို့ပါတယ်။ သိပ်တော့ စိတ်ပါပုံမရပေမယ့် တကယ် အနမ်းနဲ့တော့ တူလာပါတယ်။ ခဏကြာအောင် နမ်းနေပြီး ပါးစပ်ချင်းခွာကာ

“ဒီတစ်ခါတော့ လျှာကို အပြင်ကို ထုတ်ပေးပါ” လို့ သူမကို တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ မထုတ်ချင်ထုတ်ချင် နဲ့နဲ့လေးထုတ်ပေးတယ်။ “ မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်ချောင်းလုံး မြင်ရအောင် ထုတ်မှပေါ့” လို့ထပ်ပြောတော့မှ ထွက်လာတယ်။ ဘာအတွက်ထုတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သိလို့နဲ့တူတယ်။ လျှာဖျားလေး တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။

သူမထုတ်ပေးတဲ့လျှာကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ရေခဲချောင်းစုပ်သလို ငုံ့စုပ်လိုက်တယ်။ တော်တော်ကြာ ကြာ သူမရဲ့လျှာကို အရသာခံပြီး ဆော့ကစားနေလိုက်တယ်။

“မီးပိတ်ပေးပါ” လို့ အိပ်ခန်းရှိတဲ့နေရာကိုရောက်တာနဲ့ သူမကတောင်းဆိုတယ်။

“ပြီးတော့ အရင်တစ်ခါလို ကွန်ဒွန်း(အဖော်)မပါပဲ မလုပ်ပါနဲ့။ ပါလာတယ်မဟုတ်လား” လို့ အမိန့်သံ ဆန်ဆန် ပြောလာတယ်။ သူမရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုနကအနမ်းကြမ်းတွေကြောင့် ပန်းနုရောင် သန်းနေတယ်။ သူမဟာတော့ သတိ ထားမိပုံမရဘူး။ လေသံမာမာနဲ့ ခပ်တည်တည် တောင်းဆိုနေပေမယ့် လေသံနဲ့မကိုက်ညီတဲ့ မျက်နှာထားလေးကြောင့် ကျွန်တော်ရင်တွေတောင်ခုန်လာတယ်။

“ မြန်မြန်လုပ်ကြရအောင်တဲ့လား? တော်တော် မာန်တင်းထားတယ်နဲ့တူတယ်။ မြန်မြန်ပြီးသွားရင် ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူး နေတယ်မဟုတ်လား?” လို့ သူမရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို တိုးလျှို့ပေါက်သိနေသလို ပြော လိုက်တော့ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခံပြင်းနေပုံပဲ။ တကယ်ရိုးတဲ့မိန်းမပဲ။ ဘာစဉ်းစားနေသလဲဆိုတာ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပေါ်တယ်။

“ကဲ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ။ အပေါ် အကျိတ်ချွတ်ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာသွားထိုင်နေ။ ကျွန်တော် ဝိုင်တစ်ပုလင်း ဖောက်လိုက်မယ်။ အတူသောက်ကြရအောင်နော်”

ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြောတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ပြောရင်း ရေခဲသေတ္တာထဲက ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ခွက်နှစ်ခွက်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ သူမလဲ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း အပေါ် အကျိတ် ချွတ်ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ လေး ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။

ဝိုင်ပုလင်းကိုဖောက်ပြီး သူမအတွက်ပေးပေးရင်း “သောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား?” လို့ လှမ်းပေး လိုက်တယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းဖို့နဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော်လှမ်းပေးလိုက်တဲ့

ဝိုင်ကို ပါးစပ်မှာတော့လိုက်တယ်။

“ ကျွန်မသောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိသလဲ? ဒါတွေလဲ စုံစမ်းထားတာပဲလား?”

“ဒီလိုပါပဲ” လို့ပြန်ဖြေရင်း သူမရဲ့ခွက်ထဲ ထပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ရီဝေဝေလေးဖြစ်လာရင် ပိုကောင်းတယ်လေ။ ဒါမှအရင်တစ်ခေါက်ထက် ပိုပြီး ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်လား။

ဝိုင်နဲ့နဲဝင်သွားတဲ့နောက် ကျွန်မလဲ နည်းနည်းတည်ငြိမ်လာတယ်။ ခုနကအထိ “ မြန်မြန်လှုပ် မြန်မြန်ပြီးသွားရင်ကောင်းမှာပဲ” လို့ ဆုတောင်းမိခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ “ကြာချင်သလောက်ကြာပါစေ။ ဘယ်နှစ်နာရီတောင် ကြာနိုင်မှာလဲ” လို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွေးတတ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာမှာထိုင်နေတဲ့ ဟိုလူက တစ်ခုခုကို သတိရသလို ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး

“အား.. အခုမှသတိရတယ်။ ကာယကံရှင်ကိုပြရဦးမယ်” လို့ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့အိတ်ထဲက လပ်တော့ပုံကွန်ပျူတာ တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ တီဗွီနဲ့ သွားပြီးဆက်နေတယ်။ သူ့ဘာကိုပြချင်နေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်တယ်။

(အရင်တစ်ခါက ရိုက်ထားတဲ့ ဟိုအခွေပဲဖြစ်မယ်။ ကိုယ်အလုပ်ခံနေရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဘယ်လို မျက်နှာထားပြီး ကြည့်ရပါ့မလဲ....)

စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားပေမယ့် ခွက်ထဲကဝိုင်ကို ပိုပြီးသောက်လိုက်တယ်။ လှုပ်ရှားသွားတဲ့စိတ်ကို ပြန်ငြိမ်လာအောင် ကြိုးစားမိတယ်။

ဆက်စရာရှိတဲ့ကြိုးတွေဆက်ပြီးတော့ သူက ကျွန်မဘက်လှည့်ကြည့်တယ်။ တီဗွီမှန်သားပေါ်မှာ ကွန်ပျူတာရဲ့ ဝင်းဒိုးလိုကို မြင်ရတယ်။

“ ဟိုတလောက ရိုက်ထားတဲ့ခွေလေ။ ကွန်ပျူတာထဲ သွင်းထားလိုက်တာ။” လို့ပြောရင်း မူဗီဖိုင် ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ ကွန်ပျူတာထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့ အလင်းအမှောင်ညှိတာတို့၊ ရှေ့ပိုင်းက မလိုတာတွေ ဖြတ်ပစ်တာတို့ လုပ်လို့ လွယ်တယ်လေ။”

သူမက အခန်းနံရံကို မျက်နှာမူပြီး အဝတ်စချွတ်နေတဲ့နေရာကနေ စပြနေတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ဘေးမှာလာဝင်ထိုင်ပြီး ကိုင်ထားတဲ့ခွက်ထဲက ဝိုင်ကိုသောက်နေတယ်။ တီဗွီမှန်သားပေါ်က မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေသလို ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် မျက်စိထောင့်ကနေ ကျွန်မကို အကဲခတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိနေတယ်။ ရပ်ပေးဖို့ ထအော်ချင်တဲ့စိတ်ကို မနဲထိန်းချုပ်ရင်း အပြင်ပန်း တည်ငြိမ်နေသလို ယောင်ဆောင်နေခဲ့တယ်။ ရပ်ပေးဖို့ပြောလိုက်ရင် သူ့အကြိုက်တွေသွားမယ် လေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတောင်းဆိုတာနဲ့ သူကလဲ ရပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေတယ်။ ရပ်ပေးတဲ့အပြင် ကျွန်မကို ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့ ပြန်ကြည့်မယ့် သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ချင်ပါဘူး။

မပြုဖို့တောင်းပန်ရင်ကောင်းမလားလို့ တွေးနေတုန်း တီဗွီရိုရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်တွေချွတ်ခံလိုက်ရပြီး လက်ပြန်ကြိုးအတုပ်ခံထားရတဲ့အခန်းကို ရောက်နေပြီ။ ကြည့်နေရင်း သတိမရချင်တော့တဲ့ ခံစားချက်တွေက ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ မခံချင်စိတ်၊ ရှက်စိတ်တွေပေါ့။

ပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲမြှောက်ခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ဘယ်လို ပုံစံမျိုးရှိနေမယ်ဆိုတာ သိတော့သိထားပေမယ့် ဗီဒီယိုထဲကနေ မျက်ဝါးထင်ထင် ပြန်ကြည့်လိုက်ရတော့ ရှက်လွန်လွန်းလို့ ရုတ်တရက် သတိလစ် ချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဟိုလူက ကျွန်မ ပေါင်ကြားထဲ မျက်နှာကိုထိုးသွင်းပြီး ပြုစုပေးနေတဲ့အခန်းကို ပြောင်းသွားတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရဲ့ယုယမှု တွေကို တုန်ပြန်စပြုလာတယ်။

“ဟင် ဟ ဟ.....”

အံ့ဩလွန်းလို့ အသံတောင်ထွက်မိမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ် မယုံနိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ (အို.. ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ တခြားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်မယ်.....) အရင်တစ်ခေါက်က ကိုယ့်ဖာသာကိုတော့ ဘာမှ မခံစားရဘူးလို့ထင်ထားမိခဲ့တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က နဲ့နဲ့ ပြန်တုန်ပြန်တယ် ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးဖိထားနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ထားမိခဲ့တယ်။ အခုတော့ မြင်ကွင်းထဲကကျွန်မဟာ ထင်ထားတာနဲ့တခြားစီဖြစ်နေတယ်။ ပါးစပ်ကနေ အသံထွက်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မျက်နှာကနီရဲနေပြီး အသက်ရှူသံတွေကလဲပြင်းထန်နေတယ်။ ရင်နှစ်ဖွာက နိမ့်ချည် မြင့်ချည်နဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခြေထောက်နဲ့ခါးက ကော့ ကော့သွားတာကို အခွေထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

အိမ်ကယောက်ျားနဲ့ ညရေးညတာကိစ္စတွေလုပ်တဲ့အခါမှာ ပန်းဖူးလေးကို ပါးစပ်နဲ့ ယုယပေး ခံရတယ်ဆိုတာ မရှိ သလောက်ရှားပါတယ်။ ယောက်ျားလုပ်သူက ဒါမျိုးတွေကို သိပ်စိတ်မရှည်လို့ လုပ်ပေးဘူးဆိုတာထက် ကျွန်မကို ဘာလည်း ညစ်ညစ်ပါတ်ပါတ်လို့ ရွံမိတဲ့အတွက် သူလုပ်ချင်ရင် တောင် ပေးမလုပ်ခဲ့ဘူး။ အိမ်ထောင်မကျခင်က တွဲခဲ့ဘူးတဲ့ သူနဲ့လည်း အဲဒီလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားနဲ့မိန်းမက ဟိုကိစ္စမလုပ်ခင် တစ်ယောက်ပစ္စည်းကို တစ်ယောက် လက်နဲ့ပွတ်သပ် ပေးတာတို့ ပါးစပ်နဲ့ ယုယပေးတာတို့ လုပ်ကြတယ်ဆိုတာကြားဘူးပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို သဘောထားခဲ့တယ်။ ရွံစရာကြီးမဟုတ်လား။ အဲဒါမျိုးလုပ်လို့လဲ ခံစားလို့ကောင်းမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပါတ်လောက်အထိ အဲဒီလို ထင်ထားခဲ့တယ်။ “ ကွန်ပျူတာထဲ ဆွဲသွင်းထားတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးရောက်ရင် [တော်တော်ထန်တဲ့ တင်ဇာခိုင် ပြီးနေပုံ] ဆိုပြီး အောက်က စာတန်းထိုးလို့ရတယ်။ ထိုးကြည့်မလား? ဟဲဟဲ...” လို့ မခံချင်အောင် ပြောလာတဲ့ စကားလုံးတွေလဲ နားထဲမဝင်နိုင်တော့ပါ။

သားကောင်းမိခင် 2

ကာမနတ်ဘုံရဲ့အထွတ်အထိပ်ကို အကြိမ်များစွာရောက်သွားတဲ့ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုကြည့်ရင်း အဲဒီတုန်းက ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ခံစားခဲ့ရတဲ့ ရမ္မက်အရသာတွေကို ပြန်သတိရလာတယ်။ အဲဒီနေ့က ငှက်ပျောတုန်းလို နေနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ ရှက်လွန်လွန်းလို့ အပေါ်က ထပ်ရေးလိုက်တဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာသိလိုက်ရတယ်။ ပန်းဖူးလေးကို ယုယယုယ

အပြုစုခံရတဲ့အရသာဟာ ထင်ထားတာထက်ကို ပိုနေတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကောင်းလွန်လွန်းလို့ ရှက်တာတို့ ရွံတာတို့တွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး။ အခုမှပြန်သတိရလာတယ်။ (အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုမှန်းမသိအောင် ကောင်းခဲ့တယ်။.....အား.....) အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို အတင်းတွန်းပို့ထားတဲ့ ခံစားချက်တွေက အသိစိတ်ကိုကျော်ပြီး ပြန်ရောက်လာ တယ်။

(အား,,, ခဏနေရင် ဟိုတစ်ခေါက်တုန်းကလိုပဲ ထပ်လုပ်ခံရဦးမှာ..... ဟင်း... ထပ်ပြီးတော့....) လက်ခံချင်တာလား။ ငြင်းဆန်ချင်တာလား။ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ဝေခွဲမရဖြစ်လာပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဘာဆို ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ခွေထဲမှာတော့ မျက်စိဖုံးကိုတပ်ခံထားရတဲ့ကျွန်မဟာ ဒီနေ့ပါမလာတဲ့ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖွားဖက်တော်ကို ပါးစပ်ထဲ အတင်းထည့်တာ ခံနေရတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကိုတောင် သူအရမ်းတောင်းဆိုမှ လုပ်ပေးဖူးတဲ့ကိစ္စကို သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အတင်းလုပ်ခိုင်းလို့လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ နာကျည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို ခံစားရင်းနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တာကို ပြန်သတိရလာတယ်။

အဲဒီနောက် ကင်မရာမြင်ကွင်းက အနီးကပ်ပုံတွေစီပြောင်းသွားတယ်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ပါးစပ်နဲ့ ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ပေးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာ၊ နှုတ်ခမ်းဝါ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် သေသေချာချာမကြည့်ဘူးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပန်းဖူးလေးတွေကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရှက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ။ ရှက်လွန်းလို့ သေတောင်သွားနိုင်တယ်။ (ဒီလိုပီဒီယိုခွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြုလို့မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝပြုလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်စေချင်ဘူး။)

ကျွန်မဒီလိုတွေးနေတုန်း ဟိုလူက ပုခုံးပေါ်ဘယ်လက်တင်ပြီး ညာဖက်လက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ရင်သားတွေကို အကျီပေါ်ကနေ စမ်းလာတယ်။

“ အဝတ်အစား ချွတ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီခင်ဗျား...ဟဲဟဲဟဲ”

(လေသံကိုက တော်တော်မှန်းဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်မရှက်နေတာကိုပဲ သူ့အတွက်တော့ သဘောကျစရာလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာသိသာနေတယ်။ ရှက်ရှက်နဲ့အဝတ်အစားတွေကို တစ်လွှာချင်းစီချွတ်နေမဲ့ ကျွန်မကို အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်နေပုံ ရတယ်။ “ ရှင်ချွတ်ပေးပါလားဟင်” လို့ပြောပြီး သူ့ကို ပြန်ဖက်လိုက်ရရင် ကောင်းလေမလားလို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွေးနေမိတယ်။) (အို.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဟန်ဆောင်ပြီးတော့တောင် ကျွန်မပါးစပ်က ဒါမျိုး ပြောလို့ထွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး သူ့ကိုချွတ်ခိုင်းရင် တစ်လွှာချင်း အရသာခံပြီး ချွတ်မှာသေချာတယ်။ ဘယ်လိုမှအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။)

လက်တွေ့မဆန်တဲ့အတွေးကို ဆက်ပြီးတွေးခွင့်တောင် အချိန်မရှိပါဘူး။ သူက မချွတ်သေးဘူးလား ဆိုတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ အားနည်းချက်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့သူ့ကို ကျွန်မဘယ်လိုမှမလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။

(ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကြည့်နေတဲ့ရှေ့မှာ မချွတ်ချင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်မလားမသိဘူး။ ပြောကြည့်ဦးမှပဲ..) ဆိုဖာမှအသာထကာသူ့ဖက်လှည့်ကြည့်ရင်းတောင်းဆိုကြည့်လိုက်မိတယ်။ “ဟို...” “ ဘာပြောချင်လို့လဲ?”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာချွတ်လာခဲ့ရင်ကောရမလားဟင်?” “သဘောပဲလေ။”

အငြင်းခံရလိမ့်မယ်လို့ထင်ထားတာ။ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး။ သူစိတ်မပြောင်းခင် အမြန်သွားချွတ်မှလို့ တွေးရင်း ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလိုက်တယ်။ အထဲရောက်တော့ တစ်ခုချင်းစီ မြန်မြန်လေးချွတ်လိုက်တယ်။ နှေးတုံ့နှေးတုံ့လုပ်နေရင် ဘာထပ်ပြောလာ မလဲမသိဘူး။ ကြောက်နေမိတယ်။ အကုန်လုံးချွတ်ပြီးလို့ အရေးအကြီးဆုံး နေရာကို ဖုံးကွယ်ပေးထားတဲ့ ပန်တီကို ချွတ်ရတော့မဲ့အချိန်မှာဆက်ချွတ်ရမှာကိုလက်တွန့်သွားတယ်။

အခန်းထောင့်ကရေချိုးပြီးဝတ်တဲ့အမွှေးပွအင်္ကျီရှည်စီမျက်လုံးတွေကရောက်သွားတယ်။

(မဖြစ်သေးပါဘူး။အဲဒါကြီးဝတ်ပြီးထွက်သွားရင်တစ်ခုခုပြောကိုပြောခံရမှာပဲ။)

တွေဝေနေရင်းနောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့အောက်ခံဘောင်းဘီလေးကိုချွတ်ပြီးအဝတ်ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။နောက်ထပ်ဘာများရှိဦးမလဲလို့ရှာကြည့်လိုက်တော့မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို တွေ့မိတယ်။

(ဒီပုဝါကိုပဲကိုယ်မှာပတ်သွားရင်ကောင်းမလားမသိဘူး။ ဒါလေးဆိုရင်တော့ ရလောက်မယ် ထင်တာပဲ။)

ရေချိုးခန်းထဲမှာအဝတ်ဗလာနဲ့နေရတယ်ဆိုရင်နဲ့နဲ့တော်သေးတယ်။ရေချိုးခန်းမဟုတ်တဲ့တခြား အခန်းထဲကိုပြီးတော့ဟိုလူကကြည့်နေတဲ့ရှေ့ကိုဘာအဝတ်မှမပါပဲလျှောက်ဝင်သွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ရှက်တယ်ဆိုတာထက်သဘာဝကျကျလို့ပဲပြောရမလား။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ကိုမဆိုထားနဲ့ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ရှေ့ကိုလဲဘာမှဝတ်မထားပဲ သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။မဖြစ်သင့်ဘူးလေလို့ထင်တယ်။

ရေချိုးခန်းအပြင်မှ အသံဗလံများကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မလည်းအချိန်နဲ့နဲ့ကြာသွားတာကို သတိထားမိလိုက်ပြီးမျက်နှာသုတ်ပုဝါကိုယူပြီးကိုယ်မှာခပ်တင်းတင်းလေးပါတ်လိုက်တယ်။

(အင်း၊ဒါလေးနဲ့ဆိုပြောလာခဲ့ရင်တောင်ချက်ချင်းချွတ်လိုက်လို့ရတာပဲ။)

ဘာပြောခံရမလဲမသိဘူးလို့ စိုးထင်နေတဲ့စိတ်ကို မျက်နှာမှာမပေါ်အောင်ထိန်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ အဝတ်တွေကို တစ်ခုချင်းစီ ချွတ်နေရင်း ရှက်နေမယ့် သူမကို ထိုင်ကြည့်နေရတာလဲ ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ အနမ်းလေးတွေပေးရင်း အချိန်ဆွဲပြီး ချွတ်ပေးရတာကိုလဲ မကြိုက်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်အခေါက်တွေမှပဲ လုပ်ဖို့ချန်ထားတော့မယ်။ သူမကို မပြောမဖြစ်ပြောထားရမဲ့ကိစ္စတစ်ခုကရှိနေလို့။ဖွင့်လက်စအခွေကို တစ်ဝက်မှာရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ စာရွက်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း အင်တာနက် စက်တင်ကိုလုပ်လိုက်တယ်။ ပေးထားတဲ့ Password ကိုထည့်လိုက်ပြီး ဘရောက်စာကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒီဟိုတယ်က အခန်းထဲမှာ အင်တာနက်သုံးလို့ရတယ်။ဒါကြောင့်လဲဒီနေ့ဒီဟိုတယ်ကိုရွေးလိုက်တာ။

စက်ထဲမှာ ဘွတ်ခ်မတ်ခ်လုပ်ထားတဲ့ စာမျက်နှာကိုဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ ကိုယ်ပို့ထားတဲ့ပုံတွေကို တင်ပေးတဲ့ ဆိုက်ဒ်တစ်ခုပါ။ အဲဒီဆိုက်ဒ်ထဲမှာတင်ထားတဲ့ပုံတွေက အားလုံး လူကြီးကြိုက်ပုံတွေကြီးပဲ။ သူမရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာခင်အားလုံးပြီးသွားတယ်။

ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာတဲ့သူမဟာကွန်ပျူတာနဲ့မျက်နှာအပ်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်နေလဲလို့သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေမှာပဲ။လဲ့ကြည့်လိုက်တော့ထင်ထားတဲ့အတိုင်း သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်နဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတယ်။ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ကြီးနဲ့ထွက်လာမှာရှက်လွန်းလို့နဲ့တူတယ်။

ဒါပေမယ့်သိပ်မကြီးလှတဲ့မျက်နှာသုတ်ပုဝါလေးဟာသူမရဲ့လုံးဝန်းလှပတဲ့ ရင်သားအပေါ် လောက်ကနေ ပေါင်လည်လောက်အထိပဲဖုံးပေးထားနိုင်ပြီးကြည့်ရတာစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းလှတယ်။

"အဝတ်အစားတွေအကုန်ချွတ်ခဲ့ပါဆိုတာကိုဘာလို့ပုဝါကြီးပတ်လာတာလဲ?"

"တောင်းပန်ပါတယ်။ မကြိုက်လို့ချွတ်စေချင်ရန် ချက်ချင်းချွတ်ပါမယ်။" လို့ ပြောမဲ့သာ ပြောနေတယ်။ လက်ကတော့ပုဝါစကိုကျွတ်မကျအောင်တင်းတင်းကိုင်ထားတယ်။ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပေါ်က ပုဝါလေးတစ်ထည်နဲ့ပဲပတ်ထားပြီးမရှိတရီ၊ လေးလှနေတဲ့သူမရဲ့အလှကိုမထင်မှတ်ပဲ မြင်ခွင့်ရလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ခဏလောက်မျက်စိအရသာခံလိုက်ဦးမှပဲလို့တွေးရင်း နှုတ်ကတော့သူမကိုနောက်လိုက်မိတယ်။

"ဒါဆိုချက်ချင်းချွတ်ပြလေဗျာ"

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘူး။

" ဒါဆိုလဲ နောက်မှကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ချွတ်ပေးပါမယ်။ ခုနတုန်းကလို နမ်းရင်း တစ်ထည်လောက် ချွတ်ရတာလဲမဆိုးပါဘူး။"

လတ်တလောအတွက်တော့စိတ်သက်သာရာရသွားပေမဲ့ဘာလုပ်ခံရဦးမလဲမသိဘူးလို့ ပူပန်စိတ်တွေလဲပေါ်လာပုံရတဲ့သူမကိုကြည့်ရင်းပြုံးလိုက်မိတယ်။

"အဲဒါနဲ့ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်, အင်တာနက်သုံးဖူးလား?" လို့မေးလိုက်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ သံသယ ရှိတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်လာတယ်။

" ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ခါတ်ပုံတွေကိုပို့ပြီး လူအများကြည့်လို့ရအောင် တင်ထားလို့ရတဲ့ ဝက်ဆိုက်ဒ်တွေရှိတယ်ဆိုတာကောကြားဖူးလား?"

" တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူး။"

ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလာပုံပဲ။ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို မျက်နှာမှာမပေါ်လာအောင် ကြိုးစားနေပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တမင်သက်သက် မရှည် ရှည်အောင် အချိန်ဆွဲပြီး ဆက်ရှင်းပြလိုက်တယ်။

"ရှုခင်းတွေလူပုံတွေအများကြီးပဲ။ အမျိုးလည်းစုံတယ်။ တချို့ပုံတွေဆိုရင် ပရိတွေက ရိုက်ထားတာလား လို့တောင်ထင်ရတယ်။"

ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာတဲ့သူမဟာကျွန်တော်စကားကြောင့်ထိုင်ရမှာကိုတောင်မေ့နေပုံပဲ။

" ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါဦး" လို့ တီဗွီဘက်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ အခန်းထောင့်က ဆိုဖာကို ညွှန်ပြရင်း ကျွန်တော်လဲတီဗွီဘေးနားမှာချထားတဲ့ခွေးခြေပုလေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်တော့မျက်နှာသုတ်ပုဝါ က အပေါ်ကိုတက်သွားပြီး ပန်းဖူးလေးကို ဖုံးခြုံထားတဲ့ ခြုံပုတ်ကလေးတောင် ပေါ်လှပေါ်ခင်ဖြစ်သွား တယ်။ သူမဟာ မလုံမလဲဖြစ်သွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပုဝါစွန်းလေးနဲ့ဖုံးကွယ်ဖို့ဖိထားရှာတယ်။

"ပို့ထားတဲ့ပုံတွေထဲမှာ လင်မယားတွေ၊ သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေက အချစ်ဇာတ်ခင်းနေရင်း ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေတောင်ပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်။" လို့ ပြောရင်း ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ တီဗွီဖန်သားပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ပြီးတော့တွေ့ရာပုံတစ်ပုံကိုအကြီးချဲ့ပြလိုက်တယ်။

"ဒီပုံဆိုရင်ရည်းစားစုံတွဲဆိုတာထက်ခင်ဗျားယောက်ျားလို့ပဲကျောင်းသူအရွယ်မှကြိုက်တဲ့

သူတစ်ယောက်ကလုပ်နေတုန်းရိုက်ပြီးတင်ထားတဲ့ပုံပဲ။”

“တပ်စွပ်ရိုက်” ပုံလို့ခေါ်မလား။ ဝင်နေတဲ့နေရာကိုပဲရိုက်ထားတာ။ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာတော့ မပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကသိပ်မထွားသေးလို့ကျောင်းသူအရွယ်လို့ထင်ရတယ်။ သူမဟာကျွန်တော်ပြတဲ့ပုံကို ကြည့်တော့ကြည့်နေပေမယ့်ဘာမှပြန်မပြောပဲ မျက်မှောင်တောင် ကျွတ်ထားလိုက်သေးတယ်။

“ ဒီတစ်ပုံဆိုရင် ဒေါ်တင်ဇာခိုင်နဲ့ တော်တော်တူတယ်နော်။ ” လို့ပြောရင်း သွယ်လျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်မပါ နောက်ပိုင်းအလှကိုရိုက်ထားတဲ့ ပုံလေးကို ကလစ်လုပ်ပြီး ပုံကြီးချဲ့လိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့တော်တော်တူတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားကအစ။ ဆံပင်ပုံစံတောင် တူနေသေးတယ်။

သူမကတော့ ကျွန်တော်ပြောနေတာကို ယုံပုံမရဘူး။ သူမရဲ့ပုံကို အရင်တင်ထားပြီးတော့မှ တမင် တကာ “တူတယ်နော်” လို့ လိမ်ပြောနေတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် မျက်ကလူးဆန်ပြာနဲ့ “ ဘာဖြစ်လို့လဲ? ဘာလို့ ကျွန်မပုံကို.....” လို့ အော်ပြောရင်း ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တယ်။ သူမဒီလို ပြန်ပြီးတုန့်ပြန်မယ် ဆိုတာ ကြိုသိနေတဲ့ကျွန်တော်ဟာ လေသံအေးအေးလေးနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ “သေသေချာချာကြည့်ပါဦးဗျာ။ ဒီပုံထဲကမိန်းမဟာဒေါ်တင်ဇာခိုင်မဟုတ်ပါဘူး။”

အဲဒီတော့မှ သူမဟာ တီဗွီဖန်သားကို မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပုံထဲမှာ ကျောပေး ထားလို့ မျက်နှာတော့ မမြင်ရပေမယ့် သေသေချာချာကြည့်ရင် သူမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကာယကံရှင်က အသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါဗျာ။ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်ရဲ့ခါတ်ပုံကို ဒီလိုဆိုက်ဒ်မျိုးမှာ တင်မထားပါဘူးဗျာ။ အခုလောလောဆယ်အထိတော့မတင်ရသေးပါဘူး။”

သူမဟာကိုယ့်ကိုယ်မထိန်းနိုင်လောက်အောင်စိတ်လှုပ်ရှားသွားတဲ့အတွက် နောင်တရသွားပုံရတယ်။ “ အခြေအနေတွေကတော့ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်အပေါ်ပဲမူတည်တာပါ။ လိုအပ်ရင် မျက်နှာပုံထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတဲ့နေရာကိုခါတ်ပုံလုပ်ပြီး ဒီလိုဆိုက်ဒ်မျိုးမှာ တင်ထားတာတို့ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေ စီပို့တာတို့လုပ်သင့်လဲလုပ်ရမှာပေါ့။”

သူမ အရမ်းစိုးရိမ်သွားပုံရတယ်။ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို မျက်နှာမှာလာမပေါ်အောင် ကြိုးစား မြို့သိပ်နေပုံပဲ။ ကားပေါ်မှာ ဖာခံခိုင်းမယ်လို့ အပြောခံလိုက်ရတုန်းကလိုပဲ။ အဲဒီလို မျက်နှာပေးလေးလဲ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ဝိုပြီးတော့လဲနိပ်စက်ကလူလုပ်ချင်လာတယ်။

“အခုအထိ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားရှင်” လို့ လေပြေထိုးလာတယ်။ “အင်း၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နဲနဲတော့အထွန့်တက်ချင်နေသေးတယ်မဟုတ်လား? ပိုပြီးလိမ္မာမှပေါ့။” လို့ပြောရင်းသူမကိုယ်မှာပတ်ထားတဲ့မျက်နှာသုတ်ပုဝါကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ တစ်ပုံလောက်စမ်းပြီး တင်ကြည့်မလား? တင်ပုံတင်နည်းက လွယ်ပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်၊ ခုနကပြတဲ့ အခွေထဲက ဖြတ်ထား တဲ့ပုံလေ။” လို့ ပုံတစ်ပုံကို ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တပည့် ပွကြီးကို ပါးစပ်နဲ့ ပြုစုပေးနေတုန်း နောက်ကျောဘက်က ရိုက်ထားတဲ့ပုံပါ။ အဝတ်မပါတဲ့ သူမရဲ့အလှက ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေ တယ်။ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရင် သိသာနေတယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ မပို့ပါနဲ့။” လို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့ပြောရင်း ကျွန်တော်ရှိရာ တီဗွီရှေ့ကို အပြေးအလွှားရောက်လာတယ်။ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုတ်ကိုင်လာတယ်။

“ ဟာ ဒီပုံထဲမှာ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လဲ။ မျက်နှာမပေါ်ရင် ဘယ်သူမှန်းသိမှာမှမဟုတ်တာ။”

“ဘယ်သူမှမသိလဲကျွန်မမနေတတ်ဘူး။တောင်းပန်ပါတယ်။မပို့ပါနဲ့ရှင်။”

ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်သလို ပုံမျိုးနဲ့ ကိုယ်မှာပတ်ထားတဲ့ ပုဝါလေးကို ကဗျာကယာ ခွာချလိုက်ပြီးဘေးကိုပစ်လိုက်တယ်။

“ တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြောသမျှအကုန်နားထောင်ပုံမယ်။ ဘာပြောပြောလုပ်ပုံမယ်။ ဓါတ်ပုံတော့ မပို့လိုက်ပါနဲ့။တောင်းပန်ပါတယ်။”

ဖာသည်လုပ်ခိုင်းမယ်လို့ပြောတုန်းကထက် ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်လို့ ထင်သွားပုံရတယ်။ ပိုချင်တဲ့ပုံကို ကလစ်တစ်ချက် နှစ်ချက် နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ အင်တာနက်ကနေတစ်ဆင့် အွန်လိုင်းပေါ်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာလောက်တော့သူမလဲသိထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ထိတ်လန့်ပျာယာသွားပြီး ကူခြေမဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားတာနေမယ်။သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ဘာအဝတ်မှ မရှိတော့တဲ့ သူမရဲ့ သေးသွယ်တဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို အသာဆွဲဖက်ရင်း နှုတ်ခမ်းချင်း အသာအယာထိ လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲလို့သိချင်တာနဲ့ သူမရဲ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ “ကျွန်တော်ဘာခိုင်းခိုင်းတကယ်လုပ်မယ်ပေါ့။”

“တကယ်ပါရှင်”

“ဒါဆို လူစည်ကားတဲ့ မြို့လယ်က ဘက်စ်ကားမှတ်တိုင်ရှေ့ကို ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ လမ်းဖြတ်လျှောက်ပြဗျာ။”

သူမဟာကျွန်တော့်စကားကြောင့်တော်တော်အံ့ဩသွားပုံရတယ်။

“ဒီကုတ်အင်္ကျီကိုအပေါ်ကခြုံပြီးတော့ကျွန်တော့်ကားနဲ့ မြို့ထဲအထိခေါ်သွားမယ်။ ဘက်စ်ကားဂိတ်ရှိတဲ့ နေရာမရောက်ခင် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးတော့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဟိုဘက်ထိပ်က မီးပွင့်အထိ ဖြေးဖြေးခြင်းလျှောက်သွားပေါ့။အဲဒီနားမှာကျွန်တော်ကကားနဲ့ရပ်စောင့်နေမယ်လေ။”

အခုချက်ချင်းထလုပ်လို့ရတဲ့ဖြစ်နိုင်ချေပိုရှိတဲ့အစီအစဉ်ကိုပြောပြလိုက်တယ်။

“ ဒီအခန်းထဲကနေ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးမှ သွားမှာဆိုတော့ ဂုနာရီမထိုးခင်လောက်တော့ ရောက်မှာပေါ့။ နဲ့နဲလဲ မှောင်စပြုလာပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာလဲ အများဆုံးအချိန်ဆိုတော့ သတိထားမိတဲ့သူတောင် သိပ်ရှိမယ်ထင်ပါဘူး။ကားလမ်းတွေလဲဂျမ်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ကျွန်တော် မီးပွင့်နားကိုရောက်တဲ့အချိန်နဲ့ကွက်တိအောင်ဖြေးဖြေးတော့သွားရလိမ့်မယ်နော်။”

သူမရဲ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ အံ့ဩခြင်း၊ အားလျော့ခြင်း၊ ရွံ့မှန်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းစတဲ့ ခံစားချက် ပေါင်းများစွာကို ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက တစ်ခုခု ပြောဖို့ကြိုးစားနေသလိုတဆတ်ဆတ်တုန့်နေပေမဲ့ဘာစကားသံမှတော့ထွက်မလာပါဘူး။

သူမကိုကျွန်တော်တော်တော်လေးသဘောကျနေပြီဆိုတာဝန်ခံပါတယ်။ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲအတွက်ပဲဖြစ်စေချင်တဲ့ဒီမိန်းမရဲ့အဝတ်မပါတဲ့အလှအပကို တခြားဘယ်ယောက်ျားကိုမှ

ပြချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိတာအမှန်ပါပဲ။ တကယ်ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဒီအချိန်မှာ တော့ သူမကို အသိပေးလို့မဖြစ်သေးဘူးလေ။ နဲ့လေးတောင် ရိပ်မိသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။
“ ခဏထားလိုက်ပါဦးမယ်။ ဘာမဆို ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ့်လို့ ကတိပေးထားမှတော့ ဘာလုပ်ခိုင်း ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာနောက်မှပဲအေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားတော့မယ်။”

သူမကိုဖက်ထားရင်း အခန်းထောင့်က ဆိုဖာရှိရာဆီကို ပြန်လျှောက်လာတယ်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဟပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေဖို့ပြောရင်း ကျွန်တော်ဟာ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့သူမဟာ ခြေနှစ်ချောင်းကို တင်းတင်းစိထားပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ဆွဲမဟမခြင်း ဒီအတိုင်းထိုင်နေမဲ့ပုံပဲ။

အဝတ်တွေအကုန်ချွတ်လိုက်ပြီး သူမအနားကို လျှောက်သွားတော့ သူမဟာ တစ်ခုခုကို ရှက်ပြီး မျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ် နီရဲရဲလေးဖြစ်နေတယ်။ သူမရဲ့အနားကို ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မော့ ကြည့်ပြီးရှုတ်တရက်ပြောလိုက်တယ်။

“ ဟို....လေ...., မလုပ်ပေးလဲရပါတယ်။ ကျွန်မကပဲ.....လုပ်ပေးပါမယ်။” ပြောရင်းနဲ့ ပျောက်သွားတော့ မလို လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ဆိုတော့ သူမဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်းနားမလည်လိုက်ဘူး။
“ဘာပြောလိုက်တယ်?”

“ ဟိုလေ.....ဟို တစ်ခေါက်တုန်းကလို ဟို..ဟိုဟာမလုပ်ပေးပါနဲ့လို့။ ကျ...ကျမကပဲ ပါးစပ်နဲ့လုပ်ပေးပါ မယ်လို့ပြောတာပါ....”

ဪ... ဒီလိုလား။ ဒါဆိုလဲ ကျွန်တော်က နောက်မှယုယပေးရုံပေါ့လို့ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်တယ်။ သူမကိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ လက်ကိုဆွဲကာ ထစေပြီး နေရာချင်း လဲလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က သူမ ထိုင်ခဲ့တဲ့ ဆိုဖာရဲ့ အစပ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့က ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးကလေးတုတ် ပြီးထိုင်တယ်။ ထိုင်ပြီးချက်ချင်းပဲ သူမဟာ မကြိုက်တဲ့ အစားအစာကိုစားရတဲ့ ခလေးတစ်ယောက်လို မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို ပါးစပ်ထဲ ငုံ့လိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

“ ဘာတွေလောနေတာလဲ? ခဏနေပါဦး။” လို့ ကျွန်တော်ကတားလိုက်ပြီး သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ယူကာကျွန်တော့်ပစ္စည်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။

“ပါးစပ်နဲ့မလုပ်ခင်လက်နဲ့အရင်ပွတ်ပေးပါဦး။ပြီးတော့မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး သေသေချာချာကြည့်စေချင်တယ်။အခုဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ?ဒီဟာက?”

သူမဟာပြောတဲ့အတိုင်းမရဲတရဲကြည့်လိုက်တယ်။စိုက်ကြည့်နေသလိုနဲ့မျက်စိကို ဟိုဘက် စောင်းလိုက် ဒီဘက်စောင်းလိုက်နဲ့လုပ်နေတယ်။ရှက်သလိုရွံ့သလိုနဲ့။“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ?”လို့ တပ်တစ်ခေါက်မေးလိုက်တယ်။“မာနေပါတယ်။”

သူမဟာလက်ကိုလှုပ်ပေးရင်းမဝံ့မရဲနဲ့တိုးတိုးလေးပြန်ဖြေလိုက်တယ်။
“ပါးစပ်နဲ့လုပ်ပေးလို့ရပါပြီ။”

စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ ပေါ်လွင်နေတဲ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်မသိအောင်ဖုံးဖို့ ကျွန်တော့်ပေါင်ကြား ထဲ

မျက်နှာထိုးအပ်လိုက်တယ်။

“အခု...အခု...”

မိန်းမပျိုလေးတွေ ရေခဲချောင်းစားသလို ငြင်ငြင်သာသာနဲ့ အသံမထွက်အောင်လို့ ကျွန်တော့် ဖွားဖက်တော်ကို ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ထားရင်း မျက်နှာကိုရှေ့တိုးနှောက်ဆုတ်လုပ်ပေးတယ်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။

တစ်ခါမှမလုပ်ပေးဘူးတာတော့ မဟုတ် ပေမဲ့ သိပ်တော့မကျွမ်းဘူး။ သွားနဲ့ခိုက်မိတာတို့တော့ မရှိပေမဲ့ ငြင်သာလွန်းအားကြီးတော့ သိပ်ဖီးမလာချင်ဘူး။အရင်းကို ကိုင်ထားတဲ့လက်လဲဒီလိုပဲ။ လှုပ်တယ်ဆိုရုံပဲ လှုပ်နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်အတွက် ဘယ်လိုလောက်ပါ့မလဲ။

ခဏတော့သည်းခံစောင့်လိုက်သေးတယ်။အပြောင်းအလဲလေးများလုပ်လာမလားလို့၊ ဒီအတိုင်း ကြီးပဲမို့ ရိုးလာတယ်။ဒါကြောင့်ပညာနဲ့သင်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူမကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဖွားဖက်တော်ရဲ့ နောက်ကျောပိုင်း၊ ထီးရစ်အောက်၊ အနှစ်လုံးတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“ဒီနေရာတွေကိုလဲ လျှာနဲ့လျက်ပြီး ကလိပေးရတယ်။ ပြီးတော့ အုလေးတွေကို ပါးစပ်ထဲငုံ့ပေးတာတို့..”

“ ဒါမှ ခံရတဲ့သူက ဖီးလ်တက်လာမှာလေ။ လျှာနဲ့လျက်လိုက်၊ တစ်ချောင်းလုံးကို ငုံ့လိုက်၊ စုပ်လိုက် လုပ်ပေးရတယ်။တစ်ချိန်လုံးပါးစပ်ထဲငုံ့ထားတော့ဘယ်ဖီးလာမှာလဲဗျ။”

ပြောလိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ ပြောတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်လုပ်တယ်။ တတ်မြန်ပုံရတယ်။

“ ယုယပေးနေရင်းတစ်ခါတစ်ခါ မျက်နှာလေးပင့်ပြီး မော့ကြည့်ဦးမှပေါ့။ ဒါမှ ကိုယ်လုပ်တာကို ဘယ်လို တုန့်ပြန်နေလဲဆိုတာသိမှာပေါ့။”

ပြောတဲ့အတိုင်းမျက်နှာလေးကို မော့ပြီးကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ နှုတ်ခမ်းပါး နှစ်လွှာကြားမှာ ကျွန်တော့်ဖွားဖက်တော်ကိုညှပ်ထားတဲ့သူမရဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး

ပြီးချင်သလိုတောင်ဖြစ်လာတယ်။ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်ကြည့်လို့ကောင်းနေတယ်။

“ အဲဒီလောက်ကြီး မကြည့်ပါနဲ့ရှင်” လို့ ပစ္စည်းကို ပါးစပ်ထဲကထုတ်ပြီးပြောလာတယ်။ ဂရုမစိုက်ပဲ ပိုပြီး စိုက်ကြည့်ပေးလိုက်တော့ရှက်သွားတဲ့သူမဟာမျက်လွှာကလေးကိုချသွားတယ်။

(အူးဝါး.....ကောင်းလိုက်တာ.....)

နဲ့အကျင့်ရလာပြီး သိပ်လဲမရှက်တော့လို့နဲ့တူတယ်။ သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက ပိုပြီးအတင့်ရဲလာ တယ်။ ဒါပေမယ့် ငြင်သာလွန်းတာကတော့ မပြောင်းလဲဘူး။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်နဲ့မလုံလောက်ဘူး ဆိုတဲ့စိတ်က ပိုပြီးပေါ်လာတယ်။ကျွန်တော့်စိတ်တွေရွစ်ထဲလာတယ်။

(သူ့ကိုယုယပေးမနေတော့ပဲတစ်ခါထဲတန်းပြီးသွင်းလိုက်ရင်ကောင်းမလား?)လို့တောင် စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်းခံလိုက်ဦးမယ်။ အခုမှ နှစ်ခေါက်မြောက်မဟုတ်လား။ စိတ်ရော ကိုယ်ရောကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုးအထိ ဖြစ်လာအောင်လုပ်ပြီးမှ အဆုံးသတ်ကိုလုပ်တာကောင်းမယ် လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။အရမ်းကောင်းတယ်ဗျာ။”

ဆိုဖာပေါ်က ထရပ်လိုက်တဲ့ကျွန်တော်ဟာ လက်ကိုဆွဲမပြီး သူမကိုလဲ ထခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခါးသိမ်သိမ်လေးကိုဆွဲဖက်ရင်းနှောက်ထပ်တစ်ခါအနမ်းမိုးရွာပေးလိုက်တယ်။

လျှာနှစ်ချောင်းရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်မစိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်သွားတယ်။ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပါးစပ်နဲ့ ပြုစုပေးနေတုန်း ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။ ခလုတ်နှိပ်ရင် ထကတဲ့ အရပ်တစ်ရပ်လို့ပဲ။ စိတ်ကတစ်ခြား လူကတစ်ခြား ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ချိုမြိန်တဲ့ အနမ်းကြမ်းတွေကြောင့် အထိအတွေ့မှာ နှစ်မျောသွားရပြန်တယ်။

ပါးစပ်နဲ့လုပ်ပေးပွဲမယ်လို့ မနည်းကြိုးစားပြီးပြောလိုက်ရတာပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဟိုဟာ ကြီးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့ ဆိုတာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်အတွက် သတ္တိတော့ တော်တော်လိုတယ်လို့ ထင်တယ်။ အိမ်ကယောက်ျားကိုတော့ အတင်းပူဆာလို့ တစ်ခါတစ်လေ လုပ်ပေးဘူးတယ်။ စိတ်ပါလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး။ မီးမှိုန်မှိုန်လေးထွန်းထားတဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ မလုပ်ချင် လုပ်ချင်နဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ရွံစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ထင်ထားတော့ အပြုစုခံရတဲ့ ယောက်ျား ခမျာလဲ သိပ်ကောင်းတဲ့ပုံမပေါ်ဘူး။

ဒီကနေ့တော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကယောက်ျားရဲ့ပစ္စည်းထက် သိသိသာသာပိုမာပြီး မဲနက်နေ တဲ့ သူ့ဟာကြီးကို လင်းထိန်နေတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား အပြန်အလှန် အဲဒါနဲ့တင် ရင်ခုန် သံတွေ မြန်ခဲ့ရတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ကိုပြုစုပေးလိုက်တော့ ပါးစပ်ထဲက ပစ္စည်းကြီးက ပိုပိုပြီးမာလာ တယ်။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်မကြောင့် သူ့အရမ်းကောင်းနေတာ သိသာနေတယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့အတွေ့အကြုံအသစ်တစ်ခုပဲ။

အတွေးထဲလွင့်နေတုန်း ကျွန်မခါးကို ဖက်ထားတဲ့ဟိုလူရဲ့လက်နှစ်ဖက်က အထက်အောက်ခွဲပြီး ရွေ့လျားသွားတယ်။ တစ်ဖက်ကခါးအောက်ပိုင်းတင်ပါးနေရာဆီကို , နောက်တစ်ဖက်က ဇက်နားကနေ ပုခုံးအပေါ်ပိုင်းကို ငြင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးလာတယ်။

(အား...အဟင့်...တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကောင်းလိုက်တာ.....)

သူ့ခါးပေါ်တင်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့လက်နှစ်ဖက်ထဲကို မထင်မှတ်တဲ့ အင်အားတွေဝင်ရောက်လာတယ်။ (အား.. မဖြစ်ဘူး... စိတ်ထိန်းထားမှ... ဖီးလ်တက်နေလို့မဖြစ်ဘူး...) လို့ လှုပ်ရှားလာတဲ့ စိတ်ကို အတင်း ချွန်းအုပ် နေပေမယ့် ရိုးတိုးရွာတံစားချက်တစ်ခုက ခြေဖျားကနေ ငယ်ထိပ်အထိ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုလှမ်းခြုံလို့လာတယ်။

သူကနမ်းနေတာကိုရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ခြေအစုံကို ဖြေးဖြေးခြင်း တွန်းဟလိုက်တယ်။

“မီးတွေ,,,ပိတ်ပေးပါတော့,,,”

တတ်နိုင်သလောက်ချွတ်တဲအသံလေးနဲ့ပြောကြည့်လိုက်တယ်။

“ ဟင်း..ဟင်း... ခဏနေတော့ ပိတ်မှာပေါ့။” လို့ အငြင်းခံလိုက်ရတယ်။ အတင်းအကျပ်လဲ မတောင်းဆို ရဲဘူး။ ဒါကြောင့်ကိုယ့်မျက်စိကိုပဲတင်းတင်းပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။

(အ...အား...အသွင်းခံရတော့မယ်...)

ကျွန်မစိတ်ထဲကခံစားချက်တွေဟာ အရင်တစ်ခါတုန်းကနဲ့ မတူသလိုပဲ။ နှစ်ခေါက်မြောက်မို့လို့ လားမသိဘူး။ သူ့ကိုလက်ခံဖို့ အတင်းငြင်းဆန်ချင်စိတ်တွေ၊ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ နာကျည်းစိတ်တွေဟာ တော်တော်လေးအားနည်းလာတယ်။

ဒါပေမယ့်သူဟာ ကျွန်မထဲကိုဝင်မလာပဲ အောက်ဖက်အထိရွေ့သွားတယ်။ ဒီနောက်မှာ ဘာ ဆက်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကျွန်မချက်ချင်းပဲရိပ်မိလိုက်တယ်။

"အို... မလုပ်ပါနဲ့.." လို့ပြောရင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာမှပြန်မပြောပဲ ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။

" တကယ်ပြောတာပါ။ မလုပ်ပေးပါနဲ့။ မလုပ်ပေးရင်လဲရပါတယ်.....အ.အ.အာ.အား.. မကြည့်ပါနဲ့"

" သေသေချာချာ ရှားချင်လို့ အခန်းကို အမှောင်မချထားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကြည့်ကို ကြည့်မှဖြစ်မှာ." အဲဒီလိုအလုပ်မခံချင်လို့သတ္တိမွေးပြီးပါးစပ်နဲ့လုပ်ပေးပါမယ်လို့ပြောထားတဲ့ဟာကို...

" ဒေါ်တင်ဇာခိုင်လဲ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို ပါးစပ်နဲ့လုပ်ပေးနေရင်း အောက်ကတော်တော်ရွှဲလာတယ်နဲ့ တူတယ်။ "

ပေါင်နှစ်ဖက်ကို ဖိပြီး ဆွဲဟခံထားတော့ ကျွန်မရဲ့ ပန်းဖူးလေးလဲ နဲ့နဲ့ ပွင့်အာနေတယ်။ အဲဒီအပေါက် ကလေးထဲကထွက်ကျလာမတတ် စိမ့်ထွက်နေတဲ့ ပန်းဆီလေးတွေကို သူက လက်ခလည်နဲ့ သာသာ လေးမွှေပေးလိုက်တော့တပွက်ပွက်နဲ့အသံတွေထွက်လာတယ်။

" ပြီးတော့ အစိကလေးကလဲ မာတောင်နေပြီနော်။ အကလိခံရမှာကို စောင့်မျှော်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ "

လက်ကိုအပေါ် နဲ့နဲ့ရွှေ့လိုက်ပြီးကျွန်မရဲ့မာတောင်တောင်အစိလေးကိုစက်ဝိုင်းဝိုင်းသလို ပွတ်သပ်ပေးလာတယ်။ မထိတထိကလေးဆိုတော့ပိုပြီးနေရထိုင်ရခက်လာပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲလို့စိတ်ရိုင်းတွေပေါ်လာတယ်။

(အို.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ? ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို လွင့်ထွက်သွားချင် သလို ဖြစ်လာပြီ။ "

သူ့လက်ဖျားထိပ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကအားပြင်းလာလိုက်၊ ပြန်ပျော့သွားလိုက်နဲ့ မြန်လာတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရပြီးခဏနေတော့ပြန်နေးသွားလိုက်နဲ့လုပ်ရင်း ထကြွလာတဲ့ရာဂစိတ်ရဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းကို ပွတ်သပ်ကလိပေးရင်းကျွန်မကိုအဆက်မပြတ်စွပေးနေတယ်။

(အား.....ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး။ မနေတတ်တော့ဘူး။ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အား...ကောင်းလိုက်တာ.. ပိုပြီး..အား...မခံနိုင်တော့ဘူး...အင့်..အား)

ခံလို့ကောင်းလာလိုက်၊ အားမလိုအားမရဖြစ်လိုက်နဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မခံစားဘူးသေးတဲ့ကာမဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ကိုမြိန်ရှက်စွာစားသုံးနေမိတယ်။

"တော်တော်စိတ်ထနေပြီနဲ့တူတယ်နော်၊ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်။ အစိကလေးကလဲ မာတောင်နေပြီ။ ဟိုနေရာကလဲ ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းဖွင့်ထားသလို တရွတ်ရွတ်နဲ့ အရည်တွေထွက်နေတယ်။ "

" အို.. မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဆက်မလုပ်ပါနဲ့တော့... အား... မကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်မကို မကြည့်ပါနဲ့။ "

"ဘာတဲ့လဲ? လက်နဲ့ဆက်မလုပ်စေချင်တော့ဘူး။ ပါးစပ်နဲ့ လျက်ပေးပါတော့တဲ့လား?"

(ဟုတ်...ဟုတ်တယ်။ ပါးစပ်နဲ့လျက်ပေးရင် ပိုကောင်းမှာပဲ။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းကလို ပါးစပ်နဲ့....)

"အို..အဲဒီသဘောနဲ့ရပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ "

"ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါကွယ်။ မလိမ်ရဘူးလေ.."

သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ထိပ်ဖူးလေးကို လက်နဲ့ မပြတ်ပွတ်သပ်ပေးရင်း စအိုဝနဲ့ ပန်းဖူးလေးကြားကို

လျှာဖျားလေးနဲ့ တို့ကစားလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လျှာကအပေါ်ကိုတက်လာပြီး ကျွန်မရဲ့ အရှက်ပန်းလေးကို အစိနားလောက်အထိ လျက်ပေးလာတယ်။ အခုအထိရခဲ့တဲ့ အရသာတွေထက် ပိုအားပြင်းတဲ့ခါတ်အားတစ်ခုကကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကိုစီးဝင်သွားတယ်။

"အား...."

ကျွန်မဆီက မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် သူ့လျှာရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက ပိုမြန်ဆန်လာသလိုခံစားလိုက်ရတယ်။

လူကရှူးချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ စကားလဲပြောမထွက်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။

မျက်ရည်တွေအိုင်ထွန်းလာပြီးငိုချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ ဝမ်းနည်းလို့လဲမဟုတ်ဘူး။

သူ့ဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားတယ်။ လုပ်နေရင်း တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ ကျွန်မရဲ့ တုန်ပြန်မှုတွေကိုပေါ့။ ကျွန်မကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ရောဂါထိပ်ဖူးလေးကိုသူ့ပါးစပ်ထဲစုပ်သွင်းလိုက်တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ခံစားချက်အာရုံတွေက ဦးတည်အားပြုနေတဲ့ တောင်ဘို့ကလေးကို သူက ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်လေတော့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးပဲ သူ့ပါးစပ်ထဲ ပါသွားသယောင် ခံစားလိုက်ရတယ်။

(အုအားအင်းအင်း)

ပါးစပ်ကအသံမထွက်အောင်မနဲသတိထားလိုက်ရတယ်။ အရမ်းကောင်းနေတယ်ဆိုတာကို သူ မသိစေချင်ဘူး။ ပြီးချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်တစ်ခေါက်လို ကျွန်မလွယ်လွယ်နဲ့ပြီးသွားမှာကို သူကလိုလားပုံမရဘူး။ လက်ချောင်းထိပ်လေးနဲ့ ပွတ်သပ်ပေးနေတုန်းကလိုပဲ ကျွန်မရဲ့ အစိထိပ်လေးကို ပါးပါးလေးထိတယ်ဆိုရုံပဲထိပြီးလျှာထိပ်ကိုတိုက်တိုက်ပြီးလျှက်ပေးနေတယ်။

ကာမအရသာထူးတွေကို မွေးထုတ်ပေးနေတဲ့ ထိပ်ဖူးလေးဟာလဲ ပေါက်တော့မဲ့ လေဘူဘောင်းလို တအားဖောင်းနေပြီဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လဲ ခံစားနေရတယ်။ သူ့လျှာဖျားရဲ့ အထိအတိုတွေကလဲ ပိုပိုပြီး အား ပါလာတယ်။ တဖတ်ဖတ်တုန်နေသလား၊ တတုတ်တုတ်နဲ့ ခုန်နေသလား ကိုယ့်ဖာသာကိုလဲ မသိတော့ဘူး။ လှိုင်းစီးနေရသလိုနိမ့်သွားလိုက်၊ မြင့်လာလိုက်နဲ့ခံစားနေရတယ်။

(အား..အရင်တစ်ခေါက်ထက်တောင်ပိုပြီးကောင်းတယ်....)

အရင်တစ်ခေါက်ကလဲတစ်ခါမှမကြုံဘူးသေးတဲ့ခံစားချက်ပြင်းပြင်းတွေကြောင့်တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ စိတ်ထဲကလက်မခံနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ အဲဒီတုန်းကထက်တောင်ပိုတယ်။

"အု..အ..အု.."

ပြီးချင်လာတာ ကိုယ်ဖာသာကို သိနေတယ်။ မပြီးအောင် ကြိုးစားချိန်တောင်မရလိုက်ဘူး။ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ပြီးသွားတယ်။ ချောက်ကပါးခပ်မြင့်မြင့်ကနေ ပင်လယ်ရေထဲ ဇောက်ထိုးကျသွားသလိုပဲ။ တဟုန်ထိုးပြုတ်ကျသွားတယ်။ အသံမထွက်အောင် သတိထားပြီး ထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ခြေဖျားထိပ်တွေက ကော့တက်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကလဲ ဆိုဖာခုံကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ပြီးသွားတဲ့ ကျွန်မကို အနားယူဖို့ ခွင့်မပြုဘူး။ သူ့လှုပ်လက်စ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတယ်။ ခါးကိုဖက်ထားတဲ့သူ့လက်တွေက အပေါ်ကို တက်လာပြီး ကျွန်မရဲ့ ရင်နှစ်ဖွားကို

ထိကိုင်လာတယ်။ လက်ညှိုးနဲ့လက်ခလယ်ကြားထဲ နို့သီးခေါင်းလေးကို ညှပ်ထားရင်း လက်ဖမိုးနဲ့ နို့တစ်ခု လုံးကို မွမ်းခြေပေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ညှိုးနဲ့လက်မကိုသုံးပြီး ခေါင်းလေးကို အားပါပါနဲ့ ညှပ်ပွတ်ပေးတယ်။ သူ့စိတ်ကြိုက်ဆော့ကစားနေတာကို ကျွန်မမှာခံနေရတယ်။ ဒါပေမယ့်....

"ဟ...ဟာ...ဟား...အွန့်.."

အသက်ရှူသံတွေကပြင်းထန်လာတယ်။ ပါးစပ်ကနေအံထွက်ချင်လာတဲ့ တဏှာသံတွေကို ကြိုးစား ပြီး မြို့ချနေရတယ်။

(ဘယ်လို ဖုံးဖုံး သူကတော့ သိနေမှာပဲ။ ရှက်လိုက်တာ။ ကြိုးစားပြီးအောင့်ခံနေတဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူကတော့ပိုလိုတောင်သဘောတွေနေမှာပဲ။)

ဟိုအခွေထဲကပြီးချင်တိုင်းပြီးနေတဲ့ကျွန်မရဲ့အဖြစ်ကိုပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူတို့မသိဘူးထင်နေခဲ့တာ။ အခွေထဲမှာတော့ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်အသိသာကြီး။

(ဟာ...ထပ်လာပြန်ပြီ။ လှိုင်းလုံးတွေက...အား...နောက်တစ်ခါ...အား...)

တစ်ခါပြီးသွားတဲ့ကျွန်မဟာ နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ်ဆိုသလို အကောင်းဆုံးနေရာကို ထပ်သလဲ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ရေတက်လှိုင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မျောလွင့်နေခဲ့တယ်။ ဒီထက်ကောင်းတာ တောင် ဒီလောက်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အခြေအနေကို အရောက်ပို့ခံခဲ့ရတယ်။ ခဏနားမယ်လို့ စဉ်းစားတုံး နောက်ထပ်တစ်ခါ အမြင့်ဆုံးကို ရောက်သွားပြန်တယ်။ မရပ်မနားနဲ့ ပြီးနေတယ်လို့ပြောလို့ ရတယ်။

(အား...မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိတော့ဘူး။)

(အို...ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ်တော့။ ဘယ်လိုမှအောင့်မခံနိုင်တော့ဘူး။)

ရရှိလာတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကျွန်မဘယ်လိုတုန့်ပြန်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း လဲ မသိတော့ဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာလဲဝေဝါးဝါးဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့လို့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ချလိုက်မယ်လုပ်တော့ အရသာအသစ်တစ်ခုကို ထပ်တွေ့ လိုက်ရတယ်။
"....."

သူ့လက်တွေက ကျွန်မရဲ့ ရင်သားတွေဆီကနေ အောက်ဖက်ကို ပြန်ရောက်နေတယ်။ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက ကျွန်မရဲ့ အလယ်ဗဟိုထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ အစိကိုလျှာနဲ့ကလိပေးတဲ့ အရသာနဲ့ မတူတဲ့ခံစားချက်တွေက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးဆီ ပြန့်နှံ့သွားပြန်တယ်။ ရသာထိပ်ဖူး၊ ပန်းဖူး၊ အတွင်းသားတွေဆီက တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးသေးတဲ့ ကာမအရသာတွေကို တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ တောင့်မခံနိုင်တော့ဘူး။

"အား...အ..အ..အား..."

ပါးစပ်က ရာဂသံတွေ ထွက်လာတယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ပြန်မြို့သိပ်ဖို့ အင်အားတွေ ကျွန်မမှာ မကျန် တော့ပါဘူး။ အခုအထိ အကောင်းဆုံး၊ အမြင့်ဆုံးလို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့ အရသာတွေထက် ပိုကောင်းပြီး ပိုမြင့် တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ကျွန်မရောက်သွားပြန်တယ်။ လေဆင်နမောင်းထဲကိုရောက်သွားသလို အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာဆီကိုမြှောက်တက်သွားသလိုပဲ။

“အ.အ.အား,အ.အ.အား,အ.အ.အား,အ.အ.အား,”

အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာကနေပြန်မဆင်းလာတော့တဲ့ကျွန်မဟာကာမနတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို
တောင်ပံအစုံကိုသုံးရင်းလွင့်မျောနေသလိုထင်ရောင်ထင်မှားတွေတောင်ဖြစ်လာတယ်။

တော်တော်ကြာကြာ ယုယပေးပြီး ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့ အရှက်တရားတွေစုဝေးနေတဲ့ နေရာက နေ
ပါးစပ်ကိုခွာလိုက်ပြီး လက်ကိုလဲဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ညာလက်နဲ့ ပါးစပ်တွေမှာ သူမရဲ့
အချစ်ရည်တွေပေပွနေပြီးကပ်စေးစေးဖြစ်နေတယ်။

(မဟုတ်မှလွဲရော။ကောင်းလွန်းလို့သေးတောင်ပေါက်ချလိုက်လားမသိဘူး။)

သူမကို ကြည့်လိုက်တော့ ပလက်အနေအထားကနေ ကိုယ်တစ်စောင်းကလေးလှည့်လိုက်တာကို
တွေ့ရတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်နဲ့ကပ်ထားပြီး ဆိုဖာလက်ကိုင်နဲ့ နဖူးလေးကို အပ်ထားတယ်။
အရုပ်ကြီးပျက်သလို အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းနေပုံပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ခန္ဓာကိုယ်က တွန့်ကနဲ တွန့်ကနဲ နဲ့။
ကိုယ်ခန္ဓာထဲကိုစီးဝင်ခဲ့တဲ့ရာဂဒီရေလှိုင်းတွေကကျန်နေသေးတယ်နဲ့တူတယ်။

ပုဖွန်ဆိပ်ကလေးလို တစ်စောင်းလေးကွေးနေတဲ့သူမကို ပလက်လှည့်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့တင်ပါးတွေကို
ဆိုဖာအစပ်နားရောက်တဲ့အထိဆွဲချလိုက်တယ်။ ဆိုဖာကျောမီပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးက
ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်လာတယ်။

“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်, ဘယ်လိုလဲ? ကောင်းတယ်မဟုတ်လား? ဘယ်နှစ်ခေါက်လောက်ပြီးသွားသလဲ?
ဆက်တိုက်ပြီးနေလို့ဘယ်နှစ်ခါပြီးသွားမှန်းတောင်မသိတော့ဘူးမဟုတ်လား?”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကနေရုန်းထွက်ရင်းသူမက

“ မ..မပြီးပါဘူး။” လို့ငြင်းလိုက်တယ်။ဖွတ်ကြီးငြင်းလိုက်ရတာကိုစိတ်မလုံလို့နဲ့တူတယ်။ မျက်နှာလေးက
ပန်းနုရောင်သန်းလာတယ်။

“အရမ်းအရမ်းကိုကောင်းတယ်မဟုတ်လား?”

ငြင်းဆန်ဖို့ အင်အားတစ်စုံတစ်ရာကို သူမဆီမှာ မတွေ့ရပါ။ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး ဝန်ခံနေသလိုပါပဲ။
ပြောနေရင်း သူမရဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲမရင်း အကြံတစ်ခုပေါ်လာတယ်။

“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်, ခုနကပြောတဲ့ ဟို အင်တာနက်ထဲမှာ ပုံပိုမယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါ မပို့တော့ဘူး။
အဲဒီအစား....ဟို...”

သူမဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲဆိုတာ အကဲခတ်ရင်း တမင်သက်သက် စကားကို ဆွဲပြီးပြောလိုက် တယ်။
ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်တာမြင်မှဆက်ပြီး..

“ဟို ဘက်စကားမှတ်တိုင်ရှေ့မှာ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ လမ်းလျှောက်ခိုင်းမယ်ဆိုတာလေ..., အဲဒါလဲ
မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး။”

ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောမယ်ဆိုတာစိတ်ဝင်စားနေပုံရတာနဲ့လိုရင်းကိုပြောလိုက်တယ်။

“ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်, အိမ်ကယောက်ျားနဲ့ ညရေးညတာလုပ်ကျတဲ့အခါ မပြီးပဲနဲ့ ယောက်ျားစိတ်ချမ်းသာ
အောင်ပြီးချင်ယောင်ဆောင်တာလုပ်ဖူးလား?”

ပြန်မဖြေလို့မဖြစ်တဲ့အခြေအနေမျိုးမှာ လင်မယားခြင်းပဲသိတဲ့အတွင်းရေးကို မထင်မှတ်ပဲ အမေးခံ

လိုက်ရတဲ့အတွက်စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်တယ်။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲပေါ့။
“ဒါမှမဟုတ်လုပ်တိုင်းတကယ်ကိုပြီးအောင်လုပ်ပေးခံရသလား? ခုနကလိုပေါ့။”

မေးသာမေးရတယ်။ အခုအထိ သူမရဲ့ အပြုအမူတွေကနေ စဉ်းစားရင် အဲဒါကဖြစ်နိုင်ခြေနဲ့တယ်
လို့တော့ထင်တယ်။ သူမ ဘာပြန်ဖြေမလဲဆိုပြီး ခဏစောင့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သူမဟာ
အမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြေဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပဲ။ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရင်း ခေါင်းခါပြတယ်။

“ ဒါဆို၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း မပြီးတဲ့အချိန်တွေမှာ ဟန်ဆောင်ပြီးပြတယ်ပေါ့?”
ဖြေးငြင်းစွာခေါင်းခါပြပြန်တယ်။

“ ဟာ၊ ဒါဆို အိမ်ကယောက်ျားနဲ့လုပ်တဲ့အခါလဲ ငှက်ပျောတုန်းကြီးလိုပဲ ဘာမှ
ပြန်ပြီးမတုန်ပြန်ဘူးလား?”

ဒီတစ်ခါတော့ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ လင်နဲ့မယားကြားကအတွင်းရေးကိုအမေးခံနေရလို့ ရှက်နေပုံရတယ်။

“ အဲဒါတော့ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ပေးတဲ့ဟာကို ...
ဘယ်လို မှ မနေရင်တောင်မှ ဟန်ဆောင်ပြပေးမှ ကောင်းမှာပေါ့။ ဒါမှလဲ လုပ်ပေးတဲ့သူက
အားရှိမှာပေါ့။ ”

သူမဟာ ပိတ်ထားတဲ့မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စွေပြီးခိုးကြည့်လိုက်တယ်။ သံသယ
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာကိုသိချင်နေပေမဲ့အဲဒါကို
ကျွန်တော်သိသွားမှာကိုလဲစိုးရိမ်နေပုံပဲ။

“ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က လုပ်ပေးတဲ့အချိန်ကြာရင် ဟန်ဆောင်ပြပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ အခုအထိ
ကျွန်တော်ယုယပေးတာတွေဟာလဲ ဒေါ်တင်ဇာခိုင်အတွက် ဘယ်လိုမှမနေဘူးဆိုတာကိုလဲ လက်ခံပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့်ဟန်ဆောင်ပြီးကောင်းပြပေးပါနော်။ ”

သူမဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ လွယ်ကူတဲ့တောင်းဆိုချက်ကြောင့် နဲ့စိတ်သက်သာရာရသွားပုံနဲ့
ကျွန်တော်ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး အရှက်ရစရာကောင်းတာတွေကို လုပ်ခိုင်းတော့
မယ်လို့ထင်ထားတယ်နဲ့တူတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဖွားဖက်တော်ကို ပန်းဖူးလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဝမှာတော့ထားရင်းဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ နားလည်ပါတယ်နော်။ အစကတည်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဟန်ဆောင်သမီးရည်းစားတွေ။
ချစ်နေကြတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမက အချစ်ပါတဲ့ ပွဲလေးတစ်ပွဲကိုဆင်နွှဲကြမှာလို့ သဘောထားပေးပါ။
ချစ်သူရဲ့အယုအယတွေကြောင့် အရမ်းကို ကောင်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို သရုပ်ဆောင်ပေးပါလို့
ဆိုလိုချင်တာပါ။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်?”

“ဟ..ဟုတ်ကဲ့။”

“ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ခုနကပြောသလို ဘက်စကားဂိတ်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်ခိုင်းမှာနော်။
ဘယ်ဟာကပိုကောင်းမလဲ?”

“ အခုပြောတာက ပိုကောင်းပါတယ်။ လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ” လို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေရှာတယ်။
“အခုပြောတာဆိုတာဘယ်ဟာကိုလဲ? သေသေချာချာပြန်ဖြေပါ။ ”

“ ဟန်ဆောင်ပြီး ကောင်းပြတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ပြောတာပါ။ ” မဖြေချင်ဖြေချင်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။
သေချာအောင်ပြောထားပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဖွားဖက်တော်ကို တစ်ဝက်လောက်အထိ ထိုးသွင်း
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့အဝအထိပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ တစ်ချောင်းလုံးမသွင်းသေးပဲ ခပ်တိမ်တိမ်လေး

မှာအသွင်းအထုတ်လုပ်နေခဲ့တယ်။

ရာဂထိတ်ဖူးလေးကို အချိန်အတော်ကြာကလိခံရပြီး အသွင်းခံရဖို့ကို မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်နဲ့တူ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တစ်ဆုံးအထိမသွင်းပဲတစ်ဝက်လောက်နဲ့တင် ပြန်ပြန်ဆွဲထုတ်နေတော့ သူမခင်ဗျာ တော်တော်လေး အားမလိုအားမရဖြစ်နေပုံပဲ။ အထဲထဲမှာ ပူကျစ်တောက်နေပြီး ဖွားဖက်တော် ရဲ့ခေါင်းလေးက အပေါက်ဝကိုရောက်တိုင်း တပျစ်ပျစ်နဲ့ အသံတွေထွက်နေတယ်။ "ခံလို့ကောင်းရဲ့လား၊ဒေါ်တင်ဇာခိုင်?"

ဒီလောက်ကလေးနဲ့တော့ သူမအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ နေသေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားပေမဲ့ တမင်မေးလိုက်တယ်။ သူမဟာ ဆရာမရှေ့မှာ စာဖတ်ပြတဲ့ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့လေသံမျိုးနဲ့ ခံစားချက်မဲ့စွာပြန်ဖြေတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့။ကောင်းပါတယ်။"

ရှက်ခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ခြင်း၊ စိတ်ပူပန်ခြင်း၊ စိတ်သက်သာရာရခြင်းစတဲ့ခံစားချက်တွေ ရောထွေးနေတဲ့ အမူအရာကို သူမရဲ့မျက်နှာမှာတွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။ ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲတော့ မသိဘူး။ " အိုက်တင်ကလဲ ညှိလိုက်တာ။ ခံစားချက်လေးပါထည့်ပြီး ပြောမှပေါ့ဗျာ။" လို့ပြောရင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ပစ္စည်းကို နဲ့နဲ့ပိုနက်တဲ့နေရာအထိ ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ သူမဟာ တံတွေးကိုမျိုချလိုက်ပြီးနောက်,, " ကောင်း...ကောင်းပါတယ်...ဟင်း.." လို့ ပြန်ပြောတယ်။ သူမကို ဆက် ကလိချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ထပ်တစ်ခါအထုတ်အသွင်းကိုခပ်တိမ်တိမ်လေးပြန်လုပ်ပေးရင်း

" ဒီလောက်နဲ့လုံလောက်ပြီလား? ဘာထပ်ပြီးလုပ်ပေးစေချင်တယ်ဆိုတာ ပြောကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လို လုပ်ပေးစေချင်တာလဲဟင်?"

ကျွန်တော်ဘာကိုကြားချင်နေတယ်ဆိုတာ မသိလို့တော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစကားကို ပြောထွက်ဖို့ သူမအတွက်ခဲယဉ်းနေပုံရတယ်။

"ပြောလေ,တင်ဇာ,ပြောကြည့်လေ။ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ?"

ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းခလေးကို ပြောတဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ.. " အတွင်းထဲအထိရောက်အောင်လုပ်ပေးပါ။" လို့ တိုးတိုးလေးပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့ နားကိုကပ်ပြီးထပ်ပြောလိုက်တယ်။

"ဘာကိုဘယ်အတွင်းထဲအထိဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ? "

" သွား... သိရဲ့သားနဲ့။ မသိချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့ရှင်။" လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချဲ့ပြလိုက်တယ်။ နဲ့နဲ့ထပ်ပြီး စကားလုံးတွေနဲ့အနိုင်ယူချင်သေးပေမဲ့ ကျွန်တော်လဲ သိပ်မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ဆုံးသွင်းချင်လာပြီ။

" ဒါဆို တင်ဇာ့စိတ်ကြိုက် တစ်ဆုံး ထိုးသွင်းပေးမယ်နော်.." လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော့်ဟာတစ်ချောင်းလုံး သူမထဲဝင်သွားအောင် ငြင်သာစွာ ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

"အတွင်းထဲအထိလုပ်ပေးပါ..."

တင်ဇာဟာ သူ့ပြောစေချင်တဲ့ စကားကို ကြိုးစားပြောလိုက်ရတယ်။ ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကိုယ့်နားနဲ့ ပြန်ကြားလိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းကနဲနေအောင် ပူထူသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ မထင်မှတ်ပဲတုန့်ပြန်လိုက်တာကိုတင်ဇာသတိထားမိလိုက်တယ်။

(အား...ဟိုးအတွင်းပိုင်းကယားကျိကျိနဲ့...)

"ယားကျိကျိ"ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုံးနဲ့ ဖော်ပြဖို့တောင် မလုံလောက်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုကို တင်ဇာခံစားလိုက်ရ တယ်။ ယားသလိုလို၊ ပူသလိုလိုနဲ့ တင်ဇာခန္ဓာကိုယ်က သူ့ဟာကြီးကို တောင့်တနေတယ်ဆိုတာ သိသာ နေတယ်။ အခုအထိက လိုချင်စိတ်တွေပေါ်လာလဲ ကိုယ့်စိတ်ကို ချုပ်တီးပြီးထားလာခဲ့တော့ သိပ်မသိသာ ခဲ့ဘူး။ သူတောင်းဆိုလို့ တင်ဇာပါးစပ်က ပြောမထွက်ခဲ့တဲ့ ရှက်စရာစကားကို မပြောမဖြစ်ပြောလိုက်ရတော့ပြာနဲ့အတင်းဖုံးထားတဲ့ ရာဂမီးတောက်က ဟုန်းကနဲထလောင်သွားတယ်။

သူပြောသလို ကြိုးစားတောင်းဆိုလိုက်ရပေမယ့် သူ့အောက်ပိုင်းက တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘူး။ ခါးအစား ခေါင်းကို တင်ဇာမျက်နှာဆီ တိုးကပ်လာတယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်ဇာနားထင်နားကိုကိုင်ပြီး ပါးချင်းကပ် လိုက်တယ်။ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ နားရွက်ကို ဆော့ကစားရင်း ပါးစပ်ကိုပါ နား နားကပ်လာတယ်။ အသက်ကိုရှုထုတ်လိုက်ရင်းလေသံတိုးတိုးလေးနဲ့....

"ဘာကိုဘယ်အတွင်းထဲအထိဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ?" လို့မေးလာတယ်။

(ရှင့် လီးကြီးကိုတင်ဇာအဖုတ်လေးထဲတစ်ဆုံးထိုးပြီးလိုးပေး...)

ခေါင်းထဲမှာတော့ သူ့အမေးအတွက် အဖြေက ချက်ချင်းပေါ်လာတယ်။ ရှက်စိတ်တွေလဲမွန်ထူ သွားတယ်။

"ဟို...ဟို..."

(ဘယ်လိုပြန်ဖြေရင်ကောင်းမလဲမသိဘူး။ အတွေးထဲကစကားလုံးမျိုးတော့ သေတောင်ပြောမထွက်ဘူး။)

""သွား...သိရဲ့သားနဲ့။ မသိချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့ရှင်။"

လျက်တပျက်ပေါ်လာတဲ့ အတွေးကို သူ့ကျေနပ်လောက်အောင် အစွမ်းကုန်ချဲ့ပြီး ပြန်ပြောလိုက် တယ်။ မမျှော်လင့်ပဲတင်ဇာအဖြေကိုသူကလက်ခံသွားတယ်။

သူကတင်ဇာပေါင်နှစ်ချောင်းကိုခပ်တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ပြီး

"ဒါဆိုတင်ဇာစိတ်ကြိုက်တစ်ဆုံးထိုးသွင်းပေးမယ်နော်.." လို့ပြန်ပြောတယ်။

ပြီးတော့သူ့ရဲ့ခါးကိုဖြေးဖြေးချင်းလှုပ်ရင်းအဆုံးအထိထိုးသွင်းလာတယ်။

"အ..အ..အ..အ"

ရုတ်တရက် ကော့တက်ပြီး သူ့ကိုကြိုဆိုချင်တယ်လို့အတင်းတောင်းဆိုလာတဲ့ တင်ဇာရဲ့ခါးကို မနည်းထိန်းလိုက်ရတယ်။

(တင်ဇာ၊ စိတ်ထိန်းလေ။ ဖီးလ်တက်မနေနဲ့ဦး။)

ဆက်တိုက်လုပ်ပေးတော့မယ်လို့ထင်ထားတဲ့ တင်ဇာမျှော်လင့်ချက်တွေကို သူက မသိကျိုးကျွန်ပြု ပြီးသူ့ပစ္စည်းကိုအဝအထိပြန်ဆွဲထုတ်ရင်းရပ်ထားလိုက်တယ်။

"ဟိုနောက်တစ်ခုထပ်ပြောရဦးမယ်။"

တင်ဇာလဲစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့မျက်စောင်းထိုးပြီးကြည့်လိုက်မိတယ်။

" ဘာမှမပြောပဲ မပြီးရဘူး။ ပြီးခါနီးလာရင် ပြီးတော့မယ်။ ပြီးချင်လာပြီ။ လို့ ပြောရမယ်။"

တင်ဇာကဘာမှပြန်မဖြေတော့ သူဟာခါးကို နဲ့ချင်းလှုပ်ရင်း တင်ဇာပြန်ဖြေမှာကို စောင့်နေတယ်။
"ကြားတယ်နော်။"
"ဟုတ်ကဲ့" လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငြင်းလို့မှမရတာ။

အဲဒီတော့မှ သူကနောက်တစ်ကြိမ် တင်ဇာထဲကို ဝင်လာတယ်။ အရမ်းချမ်းနေတုန်း ရေခွေးကြမ်း
ပူပူလေး သောက်လိုက်ရ သလိုပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးကနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကြက်သီးတွေတောင်ထ
သွားတယ်။ သူဟာ ခုနကလို တစ်ဝက်နဲ့တင် ရပ်မထားပဲ အရင်းပိုင်းအထိ တိုးဝင်လာတယ်။
"ကောင်းလား၊တင်ဇာ?"

(ကောင်းပေမဲ့ကောင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ဘယ်လိုမှမနေဘူး။)

"အား..ကောင်းလိုက်တာ.."

တင်ဇာဟိုနေရာကဒီစကားလုံးကိုပြန်တုန့်ပြန်နေသလိုခံစားမိတယ်။

"နောက်တစ်ခေါက်လောက်ထပ်ပြောပါဦး၊တင်ဇာ"

(တော်ပါတော့။ဘယ်လိုမှမနေပါဘူးဆိုနေမှ။)

" ခံလို့အရမ်းကောင်းတယ်...အား"

သူဟာ တစ်ဝက်လောက်အထိကို ၅,၆ခါလောက် အထုတ်အသွင်းလုပ်ပြီး နောက်တစ်ခါ
အတွင်းထဲအထိ ပြန်ဝင်လာပြန်တယ်။ တင်ဇာအောက်ပိုင်းတွေက ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ တင်ဇာရဲ့ထိန်းချုပ်မှုကို
လက်မခံတော့ပဲသောင်းကျန်းစပြုလာတယ်။

" အခု အချစ်ရည်တွေ တရွတ်ရွတ်နဲ့ ထွက်မဆုံးအောင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဖာသာကိုလဲ သိတယ်
မဟုတ်လားဟင်?"လို့တင်ဇာမျက်လုံးတွေကိုစိုက်ကြည့်ပြီးသူကမေးလိုက်တယ်။

(အား...တစ်မျိုးကြီးပဲ။ဘယ်လိုမှမနေလို့မရတော့ဘူး။)

"အို...နားရှက်လိုက်တာ,အဟင့်..."

တင်ဇာရဲ့ တုန့်ပြန်မှုဟာ သူ့စိတ်ကြိုက် သဘောတွေသွားလို့လားမသိဘူး။ တင်ဇာစကားအဆုံး
သူဆောင့်ချက်တွေကအတွင်းပိုင်းကျကျအထိပိုရောက်လာတယ်။ ကိုယ်တိုင်လဲဘယ်လိုမှတောင့်မခံနိုင်
တော့တာကိုတင်ဇာခံစားလိုက်ရတယ်။

(ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ.. အား... အဟင့်.. အသွင်းခံရတာနဲ့ ချက်ချက်ကြီး မပြီးချင်သေးဘူး။ အား..)

တင်ဇာဆန္ဒကို ဥပက္ခာပြုပြီး ကာမရေလှိုင်းတွေက ကမ်းပါးပေါ်မှ ကျော်ထွက်စပြုလာတယ်။

(သူမသိအောင်ပြီးဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ပေမယ့်, " ပြီးချင်လာပြီ၊ ပြီးပြီ"လို့ ဒီပါးစပ်က ဘယ်လိုမှ
ပြောမထွက်ပါ။)

ဝေခွဲရခက်နေတုန်း 'ပြီး' ချင်လာတဲ့ခံစားချက်ဒီရေတွေက တလိုမ့်လိုမ့်နဲ့တက်လာတယ်။
ပန်းနုရောင်တိမ်တိုက်တွေကြားထဲရောက်နေတဲ့ တင်ဇာရဲ့အသိစိတ်တွေထဲမှာ ဟိုအခွေထဲက
ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။

(ဖုံးဖိထားလဲ ပြီးသွားတာကို သူသိမှာပဲ။ ပြောရင်ကောင်းမလား။အား.... သိသွားတော့မှာပဲ...)

အသံမထွက်အောင် အသက်ပါအောင့်ထားလိုက်တယ်။ ကော့ချင်ကန်ချင်လာတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလဲ

တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းဖိထားမိတယ်။ သိသွားမလားမသိဘူး။ မျက်လုံးတွေကိုလဲ အားထည့်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်မိတယ်။

ပုံမှန်မဟုတ်တော့တဲ့အသံရှူသံကို မနည်းထိန်းထားရင်း တင်ဇာဟာ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက် တယ်။

“ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်တာဘယ်ကောင်းမလဲ။”

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ကိုလိမ်လို့မရခဲ့ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ တင်ဇာအပြောခံလိုက်ရတယ်။ ဒေါများကန်သွားသလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်မိတယ်။ တော်သေးတယ်။ အဲဒီလောက်တော့မဆိုးပါးသေးပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်ပြီး သူကျေနပ်အောင်တောင်းပန်လိုက်တယ်။

“ခွင့်လွှတ်ပေးပါရှင်။ တင်ဇာ၊ ရှက်လွန်းလို့ပြောမထွက်တာပါ။”

သူကဘာမှပြန်မပြောပဲ တင်ဇာကို နှမ်းလိုက်တယ်။ ခွင့်လွှတ်တဲ့သဘောပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအစား တင်ဇာမမျှော်လင့်ထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလာတယ်။

“ ဒီလောက်တောင် ရှက်တတ်တယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ပြီးတဲ့အချိန်ကျရင် ‘ပြီးပြီ’ လို့ မပြောနဲ့တော့။ အဲဒီအစား [သိပ်ချစ်တယ်ကိုယ်ရယ်] လို့ပြောခိုင်းမယ်။”

(ဟင်..တကယ်?)

တင်ဇာဟာ ကိုယ်နားကိုကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရတယ်။ ချစ်နေကြတဲ့သူအချင်းချင်း ချစ်တင်းနှောတဲ့အခါမှာ [သိပ်ချစ်တယ် ကိုယ်ရယ်, I Love You!] လို့ပြောကြတာကို အနောက်တိုင်း ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ တွေ့ဘူးပါတယ်။ တစ်ခါမှတော့ မပြောဘူးပါဘူး။ ပြောဖို့လဲ မတွေးမိခဲ့ဖူးဘူး။ အိမ်က ယောက်ျားနဲ့ ချစ်ကြတဲ့အခါတွေမှာတောင် အပြောလဲမခံရဘူးသလို ပြောလဲ မပြောခဲ့ဘူး။ တင်ဇာငြိမ်ပြီးတွေးနေတုန်းသူကဆက်ပြောလာတယ်။

“ ပြောထွက်လားဆိုတာ တစ်ခေါက်လောက်စမ်းပြောကြည့်ရအောင်... အခုပြောကြည့်ပါ။”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်မိတယ်။ နောက်နေတာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ အတည်ပြောနေတယ်ဆို တာ နားလည်လိုက်တယ်။ [ဘက်စကားဂိတ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့] လို့ပြောခဲ့တဲ့ သူ့စကားကို သတိရလာ တယ်။ ဟန်ဆောင်တာပဲ။ တကယ်စိတ်ထဲကပါလို့မှမဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ခပ်တိုးတိုးလေသံလေးနဲ့... “သိပ်ချစ်တယ်ကိုယ်ရယ်။”

“သေသေချာချာကြားချင်တယ်တင်ဇာရယ်။”

သူကနောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောဖို့တောင်းဆိုလာတယ်။ သူ့ချစ်သူမိန်းမကို ပြောတဲ့လေသံမျိုးနဲ့။ တင်ဇာပိုရှက်သွားမိတယ်။

(အို...မပြောချင်ဘူး....)

“သိပ်..ချစ်..ပါ..တယ်။”

“လေသံကသူစိမ်းဆန်လိုက်တာ။”

“ချစ်ပါတယ်လို့”

သူစိတ်တိုင်းကျသွားပုံရတယ်။ တင်ဇာကို ပြုံးပြတယ်။ ပြီးတော့ တင်ဇာဒူးနှစ်ဖက်ရဲ့အောက်ကို

လက်လျှို့သွင်းလိုက်ပြီးတင်ဖျားခါးကိုလာဖက်ထားတယ်။

“ကိုယ့်ကိုဖက်ထား။”

သူပြောတဲ့အတိုင်း တင်ဖျားလက်နှစ်ဖက်နဲ့ သူ့လည်ပင်းကိုလှမ်းဖက်လိုက်တော့ သူက တင်ဖျားကို မပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးဆီ ချီခေါ်သွားတယ်။ သူက တင်ဖျားကိုယ်ပေါ်မှာ ထပ်လျက်အနေအထားနဲ့ ကုတင်ပေါ်ရောက်သွားတယ်။ သူ့ကတိအတိုင်း ကုတင် ခေါင်းရင်းက မီးခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး အခန်းမီးတစ်ချို့ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ပြီးတော့ သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ တင်ဖျား နားရွက်လေးတွေကို ဆော့ကစားစပြုလာတယ်။ တင်ဖျားတစ်ကိုယ်လုံး တဟုန်းဟုန်းနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။

“ဒါပေမယ့်....”

ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မယ်ဆိုတာအကဲခတ်သလိုတင်ဖျားမျက်လုံးတွေကိုစိုက်ကြည့်ရင်းသူက..

“သွင်းလိုက်တာနဲ့ချက်ချင်းပဲပြီးသွားတယ်နော်။”

ခါးကိုလှုပ်ပြီးအသွင်းအထုတ်ကိုပြန်စတယ်။

(ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲ?စိတ်အိုက်လိုက်တာနော်...)

စကားလုံး ရွေးမရဖြစ်နေတဲ့တင်ဖျား မျက်နှာနီနီလေးနဲ့ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တယ်။

“ ပြန်ဖြေရခက်နေလို့လား? နာသံလေးနဲ့ [အရမ်းခံချင်နေတာ၊ ကိုယ်က မြန်မြန်မှလုပ်ပေးတာ...] လို့ပြန်ပြောရတယ်။”

ရှက်စိတ်တွေပိုလာအောင်သူကစကားလုံးတွေနဲ့ဆွပေးနေတယ်။

“မပြောရင်မဖြစ်ဘူးလားဟင်?”

“အင်း,ပြောကိုပြောရမယ်။”

ဒီလောက်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကိုမပြောမဖြစ်ပြောမိတယ်လို့စဉ်းစားလိုက်ယုံနဲ့တင် ခေါင်းတွေအုံ့ပြီးရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်လာတယ်။ဒါပေမယ့်မပြောလို့မှမရတာ။

“အရမ်းခံ.....တာ၊ကိုယ်က.....မပေးတာ။”

တင်ဖျားစကားကိုကြားပြီးနောက် သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာပြင်းထန်လာတယ်။ သူ့စိတ်ထန်လာပြီ ဆိုတာ သိသာတယ်။ တင်ဖျားကိုယ်တိုင်လဲ ရင်ထဲမှာတင်းကျပ်လာပြီး စိတ်ရိုင်းတွေတိုးလာတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

“အပေါ်ကတက်ခွပြီးလုပ်ပေး..”

သူကတင်ဖျားကို ထခိုင်းလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်လိုက်တယ်။ တင်ဖျားလဲ ဘာမှပြန် မပြောတော့ပဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း တက်ခွလိုက်ပြီး သူ့ဖွားဖက်တော်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အပေါက်နဲ့တွေ့လိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးစိစိနဲ့ တင်ဖျားလုပ်နေပုံကို အရသာခံပြီးကြည့်နေတယ်။

တင်ဖျားလဲဖြေးဖြေးချင်းသူ့အပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ။အရင်းအထိဝင်သွားအောင်ဖိသွင်းကြည့်..”

တင်ဖျားအတွင်းပိုင်းဟာလိုတာထက်ပိုပြီးဆီးကြိုနေတယ်။သူ့ပစ္စည်းတစ်ခုလုံးလောက်နီးနီး

တင်ဇာအထဲကိုဆွဲမြိုလိုက်တယ်။ချိုမြိန်လှတဲ့အာရုံတွေကတင်ဇာကိုလွှမ်းခြုံလိုက်ပြန်တယ်။

"ဟူး..."

သူမသိအောင်တိုးတိုးလေးသက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

"နောက်ကိုနဲ့ထပ်ဆုတ်ပြီးပိုဝင်သွားအောင်ဖိကြည့်လိုက်..."

သူပြောသလို လုပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ထိပ်ဖျားတွေက တင်ဇာသားအိမ်ဝမှာ လာထောက်တယ်။

"အဲဒီအတိုင်းသွင်းထားရင်းရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်ကြည့်..."

သူပြောသလို လုပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခါးကိုလှုပ်လိုက်တိုင်း တကျိကျိနဲ့သားအိမ်ကို သူ့ထိပ်ဖျားက ပွတ်တိုက်ပေးနေတယ်။

"အ.အ.အ.အ."

တင်ဇာနှုတ်ဖျားကနေ အသံတွေလျှံထွက်လာတယ်။ သတိရပြီး ပြန်ထိန်းမယ်လုပ်တော့ အသံထွက်ဖို့ ပြောခံထားရတာကိုတွေးမိပြီးဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလိုက်တယ်။

(တကယ်မဟုတ်ဘူး။ဒါဟန်ဆောင်နေတာ။ခံလို့ကောင်းလို့မဟုတ်ဘူး။)

ကိုယ့်ဖာသာကိုသတိပေးနေမိတယ်။ဒါပေမယ့်သူ့အပေါ်ကိုတက်ခွဲပြီးလုပ်ရတဲ့အရသာဟာ ထင်ထားတာထက်ကို ပိုပြီးထိနေတယ်။ သားအိမ်ကိုပွတ်တိုက်နေတဲ့ အရသာတစ်ခုထဲမဟုတ်ဘူး။ အပြင် မှာလဲ အစိလေးက သူ့ဆီးခုံရိုးနဲ့ ဖိမိနေတော့ လှုပ်လိုက်တိုင်း အတွင်းအပြင်နှစ်နေရာစလုံးကနေ အရသာထူးတွေကိုမြိုင်မြိုင်ကြီးပေးနေတယ်။

"ဘယ်လိုလဲ,ကောင်းရဲ့လား?" လို့သူကမေးလာတယ်။

"အင်း,အရမ်းကောင်းတာပဲ။" လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ကိုယ့်နှုတ်ကပြောထွက်သွားတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးလျှံတွေထဲ လောင်စာ ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်သလို တင်ဇာတစ်ကိုယ်လုံး ဟုန်းကန်နှစ်သွားစေတာကို တင်ဇာသိလိုက်တယ်။

(ဟင့်အင်း,ဟင့်အင်း,လုံးဝမကောင်းဘူး။ဟန်ဆောင်ပြီးပြောလိုက်တာ။)

ကိုယ်ထဲကမီးတောက်ကို ငြိမ်းသက်ဖို့ စိတ်ထိန်းကြိုးစားပေမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ နှုတ်ထွက်စကား တွေကိုသက်သေပြုနေတယ်။

"နောက်တစ်ခေါက်လောက်ပြောပါဦး..."

"အား,အဟင့်ကောင်းလိုက်တာရှင်..."

စိတ်ထဲမှာ မိုက်ကနဲခံစားလိုက်ရတယ်။ "ကောင်းလိုက်တာ"ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေက ဘာအတား အဆီးမှမရှိပဲ သူ့အလိုလို ပြောထွက်သွားတယ်။ စကားလုံးတွေက အချက်ပြအသိပေးလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာခံစားနေရတဲ့ သာယာခြင်းတွေဟာ စိတ်ရဲ့ ချုပ်နှောင်ခြင်းကနေ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်သွားတယ်။

တင်ဇာကိုယ်တိုင်တောင် သတိမထားမိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်နေတဲ့ ခါးကို ပိုမြန်အောင်လှုပ်နေမိခဲ့တယ်။

"ချစ်ရဲ့လား?"

"အင့်,ဟုတ်,ချစ်ပါတယ်ရှင်"

ဒီစကားကြောင့် ခါးမှာပိုအားပါလာပြီး ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကလဲ ပိုကြမ်းလာတာကို တင်ဇာ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်က တင်ဇာပြောစကားကို နားမထောင်တော့ဘူး။ ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားတဲ့တင်ဇာဟာစိတ်ထဲကပါမလာရအောင်မနည်းထိန်းနေမိတယ်။

(ဘာတွေကြောင်နေတာလဲ,တင်ဇာ, ကိုယ့်အလိုမပါပဲ အနိုင်ကျင့်ခံနေရတဲ့ သူကို ဘယ်လိုလုပ်ချစ်နိုင်မှာလဲ! သူလုပ်ပေးတာတွေအပေါ်လဲ ဘယ်လိုလုပ် သာယာနိုင်မှာလဲ! မနေ့တစ်နေ့ကမှတွေ့ဖူးတဲ့ သူစိမ်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက် ဆက်ဆံရတာနဲ့ ချစ်တာတို့၊ကောင်းတာတို့ ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူးလေ။စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါ။)

ဒါပေမယ့် တင်ဇာကိုယ်တွင်းက ရာဂမီးလျှံဟာ ပိုပိုပြီး တောက်လောင်လို့နေပါတယ်။ အမြင့်ဆုံး နေရာအထိနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရောက်ဖို့အချိန်သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။

တင်ဇာဟာအခုတော့ စကားလုံးတွေကပေးတဲ့ သာယာမှုကို နားလည်လာပါတယ်။ ဘာကြောင့် သူက " ကောင်းချင်ဟန်ဆောင်ပါ"လို့ ပြောရတာကိုလဲ သဘောပေါက်သွားပါတယ်။ သူ့အယုအယတွေ ကြောင့် တုန့်ပြန်မိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စိတ်ထဲမှာ ငြင်းဆန်နေခဲ့ပေမယ့် သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ စိတ်ထဲကမပါပေမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ တုန့်ပြန်မှာပဲ။ အဲဒါကို စကားလုံးလေးတွေနဲ့ ပုံဖော် လိုက်တော့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတော့ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ တင်ဇာကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်မပါ စေဦးတော့ စကားလုံးတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က သစ္စာဖောက်ပြီးတင်ဇာဆန္ဒတွေကိုဥပက္ခာပြုသွားကြတယ်။

သူ့လက်တွေဆန့်ထွက်လာပြီး တင်ဇာနဲ့နှစ်လုံးကို လာကိုင်တယ်။ နို့သီးခေါင်းနှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုး နဲ့လက်မသုံးပြီး သာသာလေး ဖိညှစ်ပေးတော့ နဂိုကမှ အပေါ်ကိုလွင့်တက်ချင်နေတဲ့ တင်ဇာအတွက် မီးလောင်ရာလေပင့်ပေးလိုက်သလိုပဲ။

အသံထွက်အောင်ကြိုးစားပြီး စိတ်ချုပ်တည်းမြို့သိပ်နိုင်လောက်တဲ့အင်အားတွေ တင်ဇာဆီမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ရှက်စိတ်နဲ့ မာနတွေက ကမ်းပြိုမှာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကုန်ကြတယ်။ (အား....ထပ်ပြီးချင်လာပြီ...အင်း...)

"ချစ်...ချစ်တယ်။သိပ်ချစ်....တယ်..."

တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသွားပြီး တင်ဇာရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့လက် တွေက တင်ဇာနို့ပေါ်ကနေ ခါးအောက်ပိုင်းနားကို ရောက်လာပြီး ခပ်တင်းတင်းဖမ်းကိုင်ကာ တင်ဇာကိုယ် စား ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်ပေးတယ်။ လုပ်ရင်းနဲ့ တော်တော်မြန်လာတယ်။

"အား,တော်ပါတော့....ဒီထက်ပိုပြီးမခံနိုင်တော့ဘူး...."

ပြီးသွားလို့ အထိမခံနိုင်အောင် ကြွတက်နေတဲ့နေရာကို မရပ်ပေးပဲ ပြင်းထန်တဲ့ခံစားမှုတွေကို ထပ် ပေးလာပြန်တယ်။

(အင်း...အား..တစ်မျိုးကြီးပဲ...မသိတော့ဘူး...အား...)

မျက်နှာကြက်ကို ဖောက်ထွက်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်အထိရောက်သွားတယ်။ လက်ထဲကလွတ်သွားတဲ့ မိုးပျံ့ဘူဘောင်းလို့ပဲ။မြင့်သထက်မြင့်တဲ့ အမြင့်ဆုံးနေရာအထိ အထိန်းအချုပ်မဲ့စွာ ပျံထွက်သွားမိတယ်။

အကြောဆိုင်းသွားသလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အားအင်ကုန်ခမ်းသွား တာကိုသိလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ခါးကို ကိုင်ပြီးလှုပ်ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်တွေကို ရပ်လိုက်တော့ သူမရဲ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကကျွန်တော့်အပေါ်ကိုပြုတ်ကျလာတယ်။

"ဟာ...အား...ဟ..အ.."

တော်တော်မောသွားတယ်နဲ့တူတယ်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က

တွန့်ကနဲတွန့်ကနဲနဲ့။သတိမေ့သွားတာတော့မဟုတ်ပေမဲ့ခြေပြစ်လက်ပြစ်ဘာမှ
မစဉ်းစားချင်တော့တဲ့အခြေအနေလို့ပြောလိုရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့နောက်ကျောကို ဖက်ရင်း တစ်ပါတ်လှိမ့်လိုက်ပြီး အပေါ်ရောက်သွားအောင်
လုပ်လိုက်တယ်။ သူမက မျက်စိဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရီဝေဝေနဲ့ ဘာကိုမှ ပြတ်ပြတ်သားသား
မြင်ရမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး။

သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း အသွင်းအထုတ်ကို ဖြေးဖြေးလေးလုပ်ပြီး ပြန်စလိုက်တယ်။
သူမရဲ့ အသက်ရှူသံတွေက တဖန်ပြန်မြန်လာပြီး မျက်နှာလေးကလဲ ပိုနီလာတာကိုကြည့်ရင်း ခါးကို
နဲ့နဲ့ပိုမြန်ပေးလိုက်တယ်။

သူမရဲ့တုန့်ပြန်မှုတွေက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာတာနဲ့ [သုံးချက် တစ်ဝက်ထိုး၊ တစ်ချက် အဆုံးထိုး] ဗျူဟာနဲ့
တိုက်စစ်ဆင်ပေးလိုက်တယ်။

"အား...အား...ကောင်းလိုက်တာ...."

ဖွင့်ထားတဲ့ သူမရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက စင်းပြီး ပိတ်သွားတယ်။ နဂိုကမှ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ရွဲစို
နေတဲ့သူမရဲ့ပန်းဖူးလေးကနေအချစ်ရည်တွေကထပ်ပြီးလျံကျလာတယ်။

သူမရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ခါးကို ရပ်လိုက်တယ်။
ဟန်ဆောင်ပြီးကောင်းပြစရာမလိုတော့တဲ့အကြောင်းကိုသူမသိအောင်ပြောဖို့အတွက်ပါ။
လေသံမာမာနဲ့သူစိမ်းဆံဆံခေါ်လိုက်တယ်။

"ဒေါ်တင်ဇာခိုင်"

မထင်မှတ်ပဲ အခေါ်ခံလိုက်ရလို့ လန့်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။ သူမ ဇိမ်ခံနေတာ လူမိသွားလို့
များလားဆိုတဲ့မျက်နှာပေးနဲ့။

"အိုက်တင်တော်တော်ကောင်းတာပဲ။တကယ်ပြီးသွားသလိုဟန်ဆောင်နိုင်တာကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်။
သရုပ်ဆောင်နေတယ်လို့တောင်မထင်ရဘူး။"

ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိတဲ့သူမဟာ စိတ်ရှုတ်သွားပုံရတယ်။ ဘာမှပြန်မပြောပဲ ငြိမ်နေတယ်။

" ပြီးတော့ စကားနဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကပါ ဟန်ဆောင်နိုင်တယ်နော်။ ဒီနေရာက
စိုရွဲလာအောင် ဘယ်လိုများ ခံစားချက်သွင်းလိုက်လဲမသိဘူး။" လို့ပြောရင်း ကျွန်တော့်ခါးကို
၃၊၄ခါလောက်ဆောင့်တိုးပေးလိုက်တယ်။

" ရှင်ဟန်ဆောင်ခိုင်းလို့ လုပ်တာပဲဟာကို...." လို့ ကျွန်တော်ကို လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြန်ပက်တယ်။

" ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ချီးကျူးနေတာပါ။" လို့ပြောရင်း ကျွန်တော့်ညာလက်ကို သူမရဲ့တင်ပါး
အောက်ထဲ ထိုးသွင်း လိုက်တယ်။ မြီးညောင့်ရိုးကနေ စအိုဝအထိ လက်နဲ့စမ်းကြည့်လိုက်တော့
ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲအချစ်ရည်တွေနဲ့စိုစွတ်နေတယ်။

"တွေ့လား?ဒီအထိတောင်စိုရွဲနေတယ်။"

အရည်တွေစိုနေတဲ့လက်ညှိုးနဲ့စအိုကိုလှမ်းကလေးပိုင်းပေးရင်းပြောလိုက်တယ်။

" ဒါလည်း ဟန်ဆောင်တာပဲမဟုတ်လား? တကယ်မကောင်းပဲနဲ့ သရုပ်ဆောင်နေရတာလဲ ပင်ပန်းမယ်
ထင်ပါတယ်။ဒါကြောင့်ခဏလောက်နားလိုက်ပါလား။ဟန်ဆောင်နေတာကို..."

သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ကို မကျေနပ်တဲ့အရိပ်အရောင်တွေတွေ့လိုက်ရပေမဲ့ ဘာမှပြန်

မပြောပဲငြိမ်နေတယ်။

"အေ.. သိပ်မကျေနပ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ [ခံလို့ကောင်းလိုက်တာ] တို့၊ [ချစ်တယ်]တို့ ပြောရင်းနဲ့ ခံရတာကပိုပြီးကောင်းတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား?"

ပြောရင်းနဲ့ခါးကိုဖြေးဖြေးချင်းပြန်လှုပ်ပေးလိုက်တယ်။

သူမကတော့ ငြိမ်သက်ဆဲပါပဲ။ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိတ်တွေရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်တင်းနှောဖို့ ဆိုတာကတော့ သူမရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့မာနက ခွင့်ပြုမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စိတ်တော့ပူနေတယ်။ စိုးရိမ်နေတယ်။ ဟန်ဆောင်တယ်လို့ဆိုဦးတော့ သူမကိုယ်တိုင်စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်တဲ့အထိ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အရသာတွေ ကို ချက်ချင်းကြီး ပြန်ချုပ်တည်းအောင့်ခံဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်နေပုံရတယ်။

"တော်ပါတော့ရှင်။အနိုင်မကျင့်ချင်ပါနဲ့တော့။"

အသက်ကို ထိန်းရှုပြီး ရင်ထဲကအတွေးတွေကို မျက်နှာမှာ လာမပေါ်အောင် ကြိုးစားရင်း သူမက ပြောလိုက်တယ်။

"ဟာ..ကျွန်တော်ဘာကိုအနိုင်ကျင့်နေလို့လဲ?"

ကျွန်တော်ဟာ ဖြေးဖြေးချင်းလှုပ်နေတဲ့ အထုတ်အသွင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ခုနကလိုပဲ [၃ချက်တစ်ဝက်ထိုး၊ တစ်ချက်အဆုံးထိုး] နည်းကို ပြန်စလိုက်တယ်။ သူမထံမှ ဘာသံမှမကြားရဘူး။ တစ်ခါပြန်ပြီး အဝနားလောက်တင်ပဲ ထိုးသွင်းပြီးပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်နဲ့ အကြိမ်နဲ့လှုပ်ပေးပြီးတော့ ငြင်သာတဲ့လေသံနဲ့ [ဒေါ်တင်ဇာခိုင်] လို့ခေါ်ရင်း အဆုံးအထိဆောင့်သွင်းလိုက်တယ်။ မျှော်လင့်မထား တာကြောင့် သူမဟာ ထွက်ချင်လာတဲ့ အသံကို မြို့ချရင်း မျက်ခွံကိုတင်းတင်းပိတ်ထားလိုက်တယ်။

"အား...တော်ပါတော့။မလှုပ်ပါနဲ့တော့။တောင်းပန်ပါတယ်။"

"ဘာကိုတော်ရမှာလဲ?" လို့အထုတ်အသွင်းကိုဆက်လုပ်နေရင်းမေးလိုက်တယ်။

"မခံနိုင်တော့လို့ပါ။တောင်းပန်ပါတယ်။ခွင့်လွတ်ပါတော့ရှင်..."

သူမဟာ အသက်ရှူသံတွေ မြန်မလာအောင် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လဲ ခါးလှုပ်ပုံကို ပြောင်းလိုက်တယ်။ အဝနားအထိ ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ခါ အရင်းအထိမြုတ်အောင် ဖြေးဖြေးချင်းထိုးသွင်း တယ်။ ပြီးတော့ ဆီးခုံချင်းကပ်ထားပြီး ထပ်ကော့ထိုးတယ်။ ပြီးတော့ အဝအထိ ပြန်နှုတ်တယ်။ သူမရဲ့အမူအရာကိုအကဲခပ်ရင်း ...

"နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီးကောင်းချင်ဟန်ဆောင်ပြဦးမလို့လား?"

သူမဟာခဏလောက်တွေဝေသွားပေမဲ့ချက်ချင်းပဲခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"ခေါင်းညိတ်ပြရုံနဲ့ဘယ်သိမလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ဖြေလေဗျာ။" လို့ပြောရင်း လှုပ်ရှားမှုကို ခဏရပ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ မျက်လုံးကလေးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

"ခုနတုန်းကလို အိုက်တင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဖီလင်တက်ပြီး ထန်နေချင်ဟန်ဆောင်ပြပါလို့ တောင်းဆို စေချင်တယ်ပေါ့။ဟုတ်လား?"

မျက်နှာကိုလွှဲလိုက်ပြီး နောက်တစ်ခါ ခေါင်းညိတ်ပြပြန်တယ်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာသံမှ ထွက်မလာ ဘူး။ ရှက်စိတ်တွေမွန်ထူနေလို့နဲ့တူတယ်။ ပန်းဖူးလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွားကို ညှစ်ထားတယ်။ တော်တော်လေး စိတ်ထနေပြီဆိုတာ သေချာသွားလို့ ကျွန်တော်လဲ သူမကို

နှုတ်ကဖြေဖို့ ထပ်မတောင်းဆိုတော့ဘူး။

သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်စိအောက်မှာခုထားဖို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။ အမွှေးကင်းစင် နေတဲ့ ဂျိုင်းအောက်ပိုင်းကနေ နို့နှစ်မှာအထိ အကာအကွယ်မဲ့သွားလို့ သူမရဲ့အရှက်တွေက ထပ်ပိုလာရ ပြန်တယ်။ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးကလဲထူးဆန်းတယ်။ ဟိုနေရာကိုအမြင်ခံနေရတာတောင် ကိုယ်အနေ အထားပေါ်လိုက်ပြီး အမြင်မခံချင်တဲ့နေရာတွေ ရှိသေးပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို သူမရဲ့ တံတောင်ဆစ်ကွေးရဲ့အောက်မှာထောက်ထားလိုက်ရင်းသူမရဲ့ဖြူဖွေးလှပနေတဲ့

ဂျိုင်းသားလေးတွေကိုစိုက်ကြည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ ဒီနေ့ကျွန်တော်ရှေ့မှာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ရမှာကို ကြိုသိနေလို့ မနေ့ညက ဂျိုင်းမွှေးတွေကို ကျကျနန ရိတ်လာတယ်နဲ့တူတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား?”

ထုံးစံအတိုင်းပဲသူမထံမှဘာအဖြေမှပြန်မလာပါ။

ခါးအောက်ပိုင်းကို ဖိကပ်ထားရင်း အသာလေးလှုပ်ထိုးပေးနေရာက ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့ ညာဘက်ဂျိုင်းကိုနှမ်းပေးလိုက်တယ်။

“ဟ...” လို့ညည်းသံလေးကြားလိုက်ရတယ်။

ဆက်ပြီး ဂျိုင်းအောက်ပိုင်းက အသားနုနုလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပွတ်သပ်ပေးပြီးနောက် သာသာလေး တင်းဖောင်းနေတဲ့ နို့အုံလေးရဲ့တောင်ခြေတစ်ဝိုက်က မိုးခိုသားလေးတွေဆီ နေရာပြောင်း လိုက်တယ်။ ခေါင်းထိပ်အထိဆက်မတက်သေးပဲ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ အနမ်းမိုးတွေရွာပေးလိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့နှမ်းပေးနေရင်း နို့သီးခေါင်းလေးကိုတော့ နှာခေါင်းလေးနဲ့ပွတ်ပြီး ကလိပေးလိုက်တယ်။ နို့သီး ခေါင်းလေးတွေကမာပြီးမတ်မတ်လေးထောင်နေတယ်။

သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းရဲ့ အသွားအလာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်နေရာကို နှမ်းမလဲဆိုတာ သိချင်နေပုံပဲ။ အနမ်းစေချင်ဆုံးနေရာကိုလဲ ကျွန်တော်သိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းနုရောင် နို့သီးခေါင်းလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ အစပိုင်းမှာ သာသာလေးနှုတ်ခမ်းနဲ့ညှပ်ထားတယ်ဆိုရုံလေးနှမ်းလိုက်တယ်။ သူမဆီက နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်လာတဲ့ညည်းသံလေးကိုကြားလိုက်ရတယ်။

“ကောင်းရဲ့လား?”

“အင်း...အား...ကောင်းလိုက်တာ။”

နှုတ်ခမ်းနဲ့ညှပ်ထားတဲ့ ခေါင်းလေးကို သွားနဲ့ဖွဖွလေးပြောင်းကိုက်လိုက်ပြီး လျှာဖျားနဲ့ထိုး ကလိပေးရင်းလွတ်နေတဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းက နို့သီးလေးကို ညာလက်ဖဝါးနဲ့ လှိမ့်ကစားပေးလိုက်တယ်။ သူမဟာ ခါးကိုကော့ပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုစပြုလာတယ်။ တစ်ခါမှာ အဝအထိထုတ်ပြီး ပြန်မသွင်း ပဲ ခဏရပ်လိုက်တော့ သူမရဲ့ခါးက ကော့တက်လာတယ်။ ပြီးမှရှက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းကလေးထိုးပြီးရန်တွေ့လိုက်တယ်။ ချစ်စရာလေး။

“ ဒီတစ်ခါတော့ အတူတူပြီးရအောင်နော်။ အခုပြီးချင်နေရင်လဲ ခဏလောက်အောင့်ထားလိုက်။” ကျွန်တော်ဆန္ဒကို ပြောပြပြီး နို့သီးခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းစုပ်လိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ညာလက်နဲ့ကလိနေတဲ့ခေါင်းလေးကိုလက်ညှိုးနဲ့လက်မကြားမှာဖိညှပ်လိုက်တယ်။

“အအအအ”

အချစ်ရည်တွေက သူမရဲ့ကိုယ်တွင်းကနေ စိမ့်ထွက်လာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို

အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး သူမရဲ့ အောက်ပိုင်းကို ကျွန်တော်ဟာနဲ့ ဖိကပ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေလဲပိုမြန်လာတယ်။ ဆောင့်ချက်တွေလဲပိုပြင်းလာတယ်။

"အား...အား...မခံနိုင်တော့ဘူး။ မခံ...."

အားရပါးရလုပ်ချင်လာတာနဲ့ နို့စို့ပေးနေတာကိုရပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို သူမရဲ့ရင်သားတွေပေါ် တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နို့နှစ်လုံးကို ဖမ်းဆုပ်ထားရင်း ခါးအားကို ပိုတင်လိုက်တယ်။

"အား...ဟို...ဟို...အရမ်းပြီးချင်လာပြီ။ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးပါရစေတော့....."

သူမ ဘယ်လိုမှမအောင့်နိုင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ အတူတူပြီးမယ်လို့ သေသေချာချာပြောခံထား ရလို့ အရင်ပြီးရမှာကို အားနာနေပုံတော့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သဲသောင်ပြင်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ သဲအိမ်လေးဟာလှိုင်းသေးသေးလေးနဲ့တွေ့ရင်တောင်ပျက်ဆီးသွားရသလိုပဲသူမဟာ ကာမဒီရေလှိုင်းတွေထဲမှာမျောချင်တိုင်းမျောသွားလေတော့တယ်။

ရင်သားနှစ်လွှာက အပေါ်တက်လိုက်အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ကခုန်နေတယ်။ အသက်ရှူသံ ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေကို ကြားနေရတယ်။ ရှက်လဲရှက်၊ အားလဲနာတဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လာတယ်။

"ခွင့်လွတ်ပါရှင်...မအောင့်နိုင်တော့လို့ပါ။"

"ကျွန်တော်နဲ့အတူမပြီးချင်လို့တင်အောင့်မထားတာမဟုတ်လား?"

"မဟုတ်ပါဘူး...." လို့နှုတ်ခမ်းကိုမသိမသာစုရင်းပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ခဏရပ်ထားတဲ့ အသွင်းအထုတ်ကို ပြန်စလိုက်တယ်။ ဖြေးဖြေးချင်း လှုပ်ရင်း ရဲတဲတဲလေးဖြစ်နေတဲ့သူမရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးစဉ်းစားမိတယ်။

အခုတစ်ခေါက်ထပ်ပြီးသွားတဲ့သူမဟာ ဟန်ဆောင်ပြီး 'ပြီး' ပြတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်တိုင်လဲ သဘောပေါက်နေမယ်လို့ထင်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်လဲ သိနေပြီဆိုတာကို သူမနားလည် နေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တောင်းဆိုလို့ ဟန်ဆောင်နေရတာပါဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတော့ကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသေးတယ်။ သူမရဲ့အရှက်တရားတွေက အမှန်တရားကိုလွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံနိုင် သေးတဲ့ပုံပေါ်ဘူး။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမချစ်တင်းနှောကြတဲ့အခါမှာ စိတ်ထဲကဘယ်လိုဖြစ်နေပါစေ။ ခန္ဓာကိုယ်က တော့ အရင်ဆုံးတုန့်ပြန်မှာပဲ။ ဒါဟာ အရမ်းနားလည်ရလွယ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည် ဖြစ်စေပေ။ ဒါကိုပဲ လွယ်လွယ်နဲ့လက်မခံချင်ကြဘူး။ အဲဒါကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုက လိုသေးတယ်။ ကိုယ့်မာနကလက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ခေါင်းစဉ်တစ်ခုဖြစ်ဖို့တော့လိုတယ်။

အတွေးစတွေကိုရပ်လိုက်ပြီးသူမကိုပြောလိုက်တယ်။

"အတူတူပြီးကြရအောင်နော်။"

"ဟုတ်"

ဒီတစ်ခါတော့ရိုကျိုးစွာခေါင်းညိတ်ရှာတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူမကို ဘယ်လိုအရသာမျိုးပေးရင်ကောင်းမလဲလို့စဉ်းစားရင်း သူမအပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွားကို ရာဘာအဖော်နဲ့ ခြုံလိုက် တယ်။

“ရေစိမ်ကန်ထဲကိုရေခွေးထည့်ထားတယ်။ရေအတူချိုးရအောင်။”

သူ့စကားကြောင့် သတိပြန်လည်လာတယ်။ သူ့နဲ့အတူ အမြင့်ဆုံးနေရာအထိ မြောက်တက်သွား ပြီးတော့ ဘာမှမမှတ်မိတော့သလိုပဲ။ သတိပဲလစ်သွားသလို။ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားသလိုနဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကိုမသိလိုက်ဘူး။

ကြောင်ပြီးသူ့ကိုငေးကြည့်နေတဲ့တင်ဖုကိုကြင်နာစွာနဲ့လက်ကမ်းပေးရင်း..

“ထလေ။”

“ဟုတ်..အင်း...ကိုယ့်ဖာသာကိုထိုင်ပါတယ်။ရပါတယ်။”

သူကမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တင်ဖုလက်ကိုဆွဲပြီး ကုတင်ပေါ်က ထစေတယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းအထိလက်ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ အကျီချွတ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါကို သတိထား မိသွားတဲ့တင်ဖုဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပဲ ရှက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ရေချိုးကန်ထဲကို မြန်မြန်ဝင်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကိုရေခွေးထဲနှစ်စိမ်လိုက်တယ်။

ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဆက်တိုက်ဖွင့်ထားတော့ တင်ဖုကြောင့်လျှို့ဝှက်သွားတဲ့ ရေခွေးတွေက ချက်ချင်းပြန်ပြည့်သွားတယ်။ နောက်ကလိုက်လာတဲ့သူက အဲဒီထဲကနေ တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ယူလောင်းပြီး တင်ဖုရုံရာရေခွေးစိမ်ကန်ထဲကိုဝင်လာတယ်။

သူဝင်လာမှန်းသိတော့ နဂိုနေရာကနေ သူ့နဲ့နဲ့နဲ့ဝေးတဲ့ဆီကို မသိမသာလေး ရွှေ့လိုက်မိတယ်။ ရှက်တယ်ဆိုတာထက် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မျက်နှာပူတယ်လို့ပဲပြောရမလားမသိဘူး။ အထိုင်ကျသွားတော့ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး တင်ဖုကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ (အဟင့်...)

တင်ဖုကို နောက်ကျောကနေ ပွေ့ဖက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ အခုအထိ တောင့်တင်းနေတဲ့ အကြောအခြင်တွေကသူ့ရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့်အလိုလိုပြေလျော့သွားတယ်။

(အား...)

ရေခွေးကသိပ်မပူတော့ စိမ်လို့ကောင်းနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို သူ့ဆီမှီချလိုက်တော့ တင်ဖုနောက်ကျောကနေရေခွေးရဲ့အပူငွေ့နဲ့မတူတဲ့ခွေးထွေးမှုတစ်ခုကိုခံစားလိုက်ရတယ်။

(ကျောပြင်ကိုအဖက်မခံရတာဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပြီလဲမသိဘူး။)

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျောဖက်ကနေ သာသာလေးအဖက်ခံထား နေရင်းဘာမှန်းမသိတဲ့ခံစားမှုတစ်ခုကိုခံစားလိုက်ရတယ်။

(စိတ်သက်သာရာရလိုက်တာ...)

သူ့လက်နှစ်ဖက်က တင်ဖုရှေ့ကိုရောက်လာပြီး ပုခုံးကနေ ရင်သားတွေအထိ ဖွဖွလေးပြေးရင်း ထိကစားပေးတယ်။ဂုတ်သားလေးတွေပေါ်ကိုလဲသူ့နှုတ်ခမ်းကပြေးလွှားနေတယ်။

(အား...ကောင်းလိုက်တာ...အဟင့်...)

ငြင်သာတဲ့အထိအတွေ့ကြောင့်တင်ဖုကိုယ်ထဲမှာကြွင်းကျန်နေသေးတဲ့ကာမရေလှိုင်းတွေက

ဘောင်ဘင်ခပ်သွားရတယ်။ဒါကိုပဲတင်ဇာဟာသာယာနေမိတယ်။

သူ့ရဲ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ ယုယမှုတွေနဲ့ ဇိမ်တွေ့နေတဲ့တင်ဇာဟာ ဟိုအရင်ထဲက ရင်ထဲမှာပေါ်ပေါက် ခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုရဲ့ အဖြေမှန်ကို သိလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ မကြုံရသေးခင်ဟိုးအရင်ကတည်းကသတိထားမိနေပေမဲ့လက်ခံဖို့သတ္တိမရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီအဖြေကတော့. (ခင်ပွန်းရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တင်ဇာမရဘူးခဲသလို.... တင်ဇာကိုယ်တိုင်ကလဲ သူ့ကို မချစ်မိခဲ့ဘူး..) မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူလုပ်နေတဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ်၊ ခလေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ အမေတစ်ယောက်အဖြစ် အရေးထားခံခဲ့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားရဲ့အချစ်ကို တော့ မခံခဲ့ရဘူး။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် ဟိုအရင်ကတည်းက တင်ဇာတို့ လင်မယားကြားမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ဖြစ်ရပ်မှန်အနေနဲ့နားလည်လာမိတယ်။

အတွေးဝင်္ကါပါထဲမျောပါနေတုန်း သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဂုတ်သားပေါ်ကနေ နားရွက်နောက်နားကို ရောက်လာတယ်။

"အဟင့်...ယားတယ်..."လို့ပြောပြီးရယ်လိုက်မိတယ်။

"ဒါနဲ့ခုနကဘယ်လိုနေလဲ?"

"သွား...စကားနဲ့အနိုင်ယူချင်ပြန်ပြီ.."

ရှက်ရမ်းရမ်းရင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ကျောပေးထားပေမဲ့ သူပြုံးနေမယ်ဆိုတာ တင်ဇာသိနေ တယ်။ တင်ဇာကပဲဆက်ပြီး

"အဲဒါထက်..."

တင်ဇာဟာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကိုသမင်လည်ပြန်လှည့်ပြီးသူ့မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

"တင်ဇာသူ့ကိုဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲဟင်...သူ့နာမည်ကိုပြောပြပါဦး..."

ထူးထူးဆန်းဆန်း သူကပဲ ရှက်သွားပုံရတယ်။ ပြီးတော့ တင်ဇာကိုထွေးပွေလိုက်ပြီး သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးလေးပြောပြတယ်။

"အောင်စေသော်"

--ပြီးပါပြီ။--